

✿ ผู้มีฐานะถึงกษัตริย์ มีพร้อมทั้งแท่นทอง
ร่มฉัตร-เวียงวังอันแสนอัศจรรย์ ๗๗
แต่แล้วลดความเป็นอยู่ลงมา นั่ง นอน อย่างเบา-ง่าย
มีชีวิตแสนอิสระกระนี้ๆแหละ
คือผู้ที่เราเทิดทูนกันว่า สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และแล้วพระองค์ก็ทรงสอนให้มนุษย์ผู้อื่น
ลด-ละให้ได้อย่างพระองค์บ้าง
ผู้ “ทำ” ได้ตามก็เรียกว่า “พุทธบุตร” จริงๆ
คุณล่ะ! ลด-ละอะไรลงมาบ้างแล้วหรือยัง?

◎ สมณะโพธิรักษ์

เราจะทำดี
เพื่อสังคมไทย...
ไม่ใช่ทำเพื่อตัวเอง

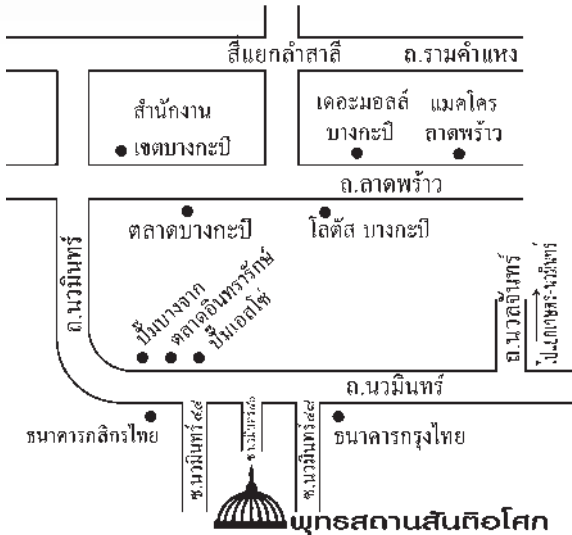

สารอโศก

สารอโศก

ปีที่ ๒๕(๒๕) ฉบับที่ ๖
เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๘
จำนวน ๑๑,๐๐๐ เล่ม

- ๑ พุทธบุตร
- ๓ แฉก : อันตรายที่น่ากลัวของการอยู่ในโลกส่วนตัวส่วนตัว(กฟ)
- ๔ ชัชวัญชาวใต้
- ๑๙ สิบห้าหน้าที่กับพ่อท่าน
- ๒๖ จดหมายจากญาติธรรม
- ๓๔ น้ำใจดีจริงหรือ?
- ๓๕ ธรรมะประทับใจ (๑๐๗)
- ๓๖ บันทึกจากปัจฉาสมณะ
- ๓๘ เรียงวลีวัชรธรรม
- ๓๖ จากโลกีย์ถึงโลกุตระ (ปะ งามงาน นาวาบุญนิยม)
- ๓๘ เดินตามรอยพ่อ
- ๔๐ กว่าจะถึงอรหันต์ (พระปิณฑิวัจณเถระ)
- ๔๔ รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๘)
- ๕๙ สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอโศก
- ๑๐๕ ใต้ร่มโอศก (ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๘)
- ๑๑๑ เก็บเล็กผสมน้อย : อะไรอยู่ในดวงตา
- ๑๑๒ ไร่บุญนิยมสังคมอันตราย : ใจดี มีเล่ห์
- ๑๑๓ สีนามิ มิรัฐิม
- ๑๒๘ หอมดอกพุทธรักษา : วางเบา... ใจสบายไร้กังวล อิศระเสรี

จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอโศก

- * เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
- * เพื่อระลึก ทบทวน สรุปสภาวะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
- * เพื่อเป็นเข็มทิศชี้ทางการปฏิบัติก้าวต่อไป
- * เพื่อประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง

จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อโศก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เว็ตรีแซมดิน เลิศบุศย์ สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ
๖๗/๑ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐ หรือ www.asoke.info,
e-mail : thatfah2520@yahoo.com ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นายประสิทธิ์ พินิจพงศ์

อันตราย ที่หลีกเลี่ยงของการอยู่ในโลกส่วนตัว(กฟ)

ใน

งานพุทธาฯ ที่ผ่านมามีทำให้พวกเราบางคน ที่มีอดีตเคยหมกมุ่นอยู่ในภพของตนเกิดความสะดุ้งกลัวถึงอันตรายของภพทั้งหลายเป็นอันมาก เพราะพ่อท่านได้อธิบายให้ฟังว่า เมื่อใดที่เราได้หมดลมหายใจ เมื่อนั้นจิตวิญญาณของเราก็มีสภาพเหมือนกับคนที่นอนหลับแล้วฝันว่าผีอำ ต้องละเมอเพื่อพุกทุรุษุรายอยู่ในภพของจิต ยิ่งตายแล้วยังไม่มีใครมาช่วยเขย่าวางให้จิตตื่นออกมาจากภพวังค์นั้นได้

นั่นก็คือเราจะต้องฝันร้ายไปตามแรงยึดถือของโลก โกรธ หลง ไปอีกยาวนาน จนกว่าจะหมดวิบากกรรมกันทีเดียว ซึ่งจะเป็นภพนรกหรือภพสวรรค์ ก็ขึ้นอยู่กับทุกๆขณะปัจจุบันที่เรากำลังสั่งสมอารมณ์ร้ายหรืออารมณ์ดีให้กับตัวเราเอง

สิ่งที่น่าต้องถามตัวเองก็คือ ทุกวันนี้เรากำลังเข้าภพ หรือออกจากภพ หรือกำลังหมกมุ่นอยู่ในภพอย่างเฝ้ามั่น ในสภาพเช่นนั้นเราเองก็ไม่ต่างอะไรกับคนที่ตายแล้วจากโลกนี้ โดยมีจิตวิญญาณไปจมเกาะอยู่กับ วัตถุข้าวของเงินทอง หรือญาติพี่น้องอย่างหมกมุ่นมัวเมา

พ่อท่านตั้งคำถามกับพวกเราว่า ถ้าเจอ *บ่อเพชร* กับ *บ่ออาริยะ* พวกเราจะตัดสินใจโดดลงในบ่อไหนก่อน ดูเหมือนพวกเราจะต้องถูกกันทุกคน เพียงแต่เวลาเอาจริงๆ เราจะวิ่งไปทางไหน เราห่วงข้าวของเงินทองจะบกพร่อง หรือว่าห่วงชีวิตของเราจะหมดไปสิ้นไป โดยไม่ทันกับมรณภัยหรือสิ้นนามิภยที่ทำให้ชีวิตต้องมื่ออันพลัดพราก จากของรักของชอบใจทั้งหมดทั้งสิ้น และหลังจากนั้นต่างคนต่างก็ต้องนอนฝันร้ายในภพของตนไปอีกยาวนาน

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “ดูก่อนมิภษุทั้งหลาย...อุจจาระ บัสสาวะ น้ำลาย น้ำหนอง เลือด แม้มีประมาณน้อยก็มีกลิ่นเหม็นฉุนใด แม้ภพทั้งหลายแม้มีประมาณน้อยชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็มีกลิ่นเหม็นน่ารังเกียจฉุนนั้น”

ภพทั้งหลายนั้นจึงเหมือนอุจจาระที่มีความเน่าเหม็นน่ารังเกียจ มีชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส เป็นที่สุด การอยู่ในโลกส่วนตัวส่วนตัว จึงไม่ต่างอะไรกับการอยู่ในบ่อส้วม ที่มักจะมีกรมกเม็ดซึ่งอนุสัยอาสวะทั้งหลาย อย่างไม่มีใครเข้าไปช่วยได้ ต่อให้เก่งจริงๆ ก็เป็นได้แค่เทวนิยมที่หลงใหลดัดบิดา เป็นวิญญาณปรมาตมันที่อยู่ร่วมกับใครๆในโลกนี้ไม่ได้ ในโลกนี้จึงกำหนดให้มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว จะมีร่วมกันสององค์ไม่ได้

การมุ่งสลายตัวตน(อัตตา ๓) และสลายภพโดยออกมาพบกัน มารวมพลังของมิตรดีสหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี นอกจากจะเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของความบริสุทธิ์บริบูรณ์ในศาสนาแล้ว ก็ยังจะเป็นการเฉลิมฉลอง ๗๒ ปี ด้วยการพลีชีพของสักกายะกิเลส ได้อย่างวิเศษสุดเพื่อให้ได้หลุดพ้นจากโลกส่วนตัวส่วนตัวที่ไม่ต่างอะไรจากบ่ออุจจาระเลย

พุทธาภิเษก

สุดยอดปาฏิหาริย์ '๔๔' ครั้งที่ ๒๙

วันที่ ๒๐-๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

ณ พุทธสถานศาลือโคก ต.โคกเตี้ย อ.โพศาลี จ.นครสวรรค์

ก่อนเริ่มงาน ๑ สัปดาห์ นักเรียนชั้น ม.๑ จากโรงเรียนสัมมาสิกขา ๑๐ แห่ง เข้าห้องเรียนบูรณาการการเตรียมงานพุทธา(เป็นปีที่ ๒) ประกอบด้วย ปฐมฯ, ศีรษะฯ, ศาลือฯ, สี่มาฯ, ราชธานีฯ, ภูผาฯ, หินผาฯ, ดินหนองแดนเหนือ, เลไถย์ฯ สำหรับสันตือโคก สำนักงานมาตรฐานการศึกษา(สมส.)มาประเมินคุณภาพโรงเรียน จึงไม่ได้มาร่วมเตรียมงาน

ปีนี้มีสมณะ ๔๔ รูป สิกขมาตุ ๑๗ รูป ร่วมเป็นเกจิอาจารย์ สำหรับผู้มาร่วมงานที่ไปลงทะเบียน ๑,๔๓๒ คน จะได้รับหนังสือ “พุทธเป็นอเทวนิยมอย่างนี้” สำหรับใช้ประกอบการฟังธรรมในช่วงทำวัตรเช้า

รายการกิจกรรมในแต่ละวัน มีดังนี้

เวลา ๐๓.๓๐-๐๕.๓๐ น. ทำวัตรเช้า และหลังทำวัตรเช้า วันที่ ๒๑, ๒๓, ๒๔, ๒๕ เป็นการประชุมขององค์กรต่างๆ ตามลำดับ คือ ประชุมเตรียมงาน “เพื่อฟ้าดิน”, ประชุมพาณิชย์บัญญัติ+อุตสาหกรรมบัญญัติ, ประชุมสาธารณสุขบัญญัติ, ประชุมสื่อสารบัญญัติ, ประชุมวิทย์ชุมชน, ประชุมสถาบันบัญญัติ และประชุมพรรคเพื่อฟ้าดิน สำหรับวันที่ ๒๒ ก.พ. ญาติธรรมที่มาร่วมงานจำนวนหนึ่ง เดินทางไปยื่นหนังสือคัดค้านการนำสุราเข้าตลาดหลักทรัพย์ที่ กทม.

ทำวัตรเช้า พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์แสดงธรรมหัวข้อเรื่อง “พุทธเป็นอเทวนิยมอย่างนี้” โดยอธิบาย ขยายความ ประกอบหนังสือพุทธเป็นอเทวนิยม และจะนำไปอธิบาย ขยายความต่อจนจบ ในงานปลูกเสกพระแท่นของพุทธ ครั้งที่ ๒๙ ที่พุทธสถานศิระชะอ์โคก อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ระหว่างวันที่ ๓-๙ เมษายน ๒๕๔๘

เวลา ๐๙.๐๐-๑๐.๐๐ น. ธรรมะก่อนฉัน

เวลา ๑๒.๐๐-๑๓.๔๕ น. ธรรมะภาคพิเศษ ประกอบด้วย ธรรมะกระดานดำ บริเวณหน้าเต็นท์นิทรรศการเพื่อนช่วยเพื่อน, ธรรมะสำหรับผู้มาใหม่ บริเวณศาลาหกเหลี่ยม และ ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง บริเวณเขตลิกขมาตุ

เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. ธรรมะภาคบ่าย

เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. รายการภาคค่ำ

รายการในแต่ละวัน มีดังนี้

๒๐ กุมภาพันธ์

เวลา ๐๙.๐๐ น. นายแสวง สุราภา ปลัดอำเภอไพศาลี เป็นประธานกล่าวเปิดงาน หลังจากนั้นพ่อท่านแสดงธรรมถึง **อุดมคติที่คนควรจะได้ ๓ ประการ** หรือเรียกว่า **ตรีลักษณ์** คือ ๑. มีอุกโตะภาคิวิมุติ หรือมีโลกุตรจิต เช่น มีอุกโตะภาคิวิมุติในอบายมุขจนล้างกิเลสดับสนิท เป็นนโรธ นิพพาน ๒. มีสมรรถนะ ความรู้ หรือ มีโลกวิทู ๓. มีสัมปยุตธรรม ๗ หรือมีโลกานุภัมปา แล้วนำกล่าวปฏิญาณอุโบสถศีล

• **ธรรมะกระดานดำ**
เรื่อง “**อยากรู้อะไรถามได้**”
โดย **สมณะพอแล้ว สมานิตโต**

• **ธรรมะสำหรับผู้มาใหม่**
เรื่อง “**พูดคุยกับหลวงตา**”
โดย **สมณะแดนเดิม พรหมจรรย์**

• **ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง**
เรื่อง “**ธรรมะทำให้สบาย**”
โดย **สิกขมาตุจินดา ตั้งเผ่า**

• **ประชุมนิเทศ**
เรื่อง “**ทำอะไรให้ถึงพุทธา?**”
โดย **สมณะเดินดิน ติกขวีโร,**
สิกขมาตุกล้าข้ามฝัน อโศกตระกูล

ดำเนินรายการ โดย
สมณะกล้าจริง ตถภาโว
ทำอะไรจึงจะเป็นผู้ตื่นจากความ
สกปรก โดยเริ่มต้นที่ตัวเราก่อน ทำที่อยู่
อาศัย ห้องน้ำให้สะอาด ทำสุขภาพให้แข็งแรง
เราจะทำงานศาสนาอย่างมีความสุข แล้ว
กระจายความสุขของเราให้แก่คนอื่นได้ โดยมาปฏิบัติตามพระอรหันต์ ถือศีล ๘ ปฏิบัติตามศีล ๘

• **รายการภาคค่ำ**
สัมภาษณ์ปฏิบัติกร เรื่อง “**ประสบ-
การณ์สี่นามิ**” ดำเนินรายการ โดย **สมณะ
เสียงศีล ชาตวโร** ผู้ร่วมรายการประกอบด้วย
**ร.ต.แซมดิน เลิศบุศย์, ท.ญ.ฟ้ารัก ทิพยธรรม,
น.ส.ใบพุทธ นาวาบุญนิยม, สมณะเลื่อนฟ้า
สังจบเปโม, สมณะเล็กเล็ก จุลคัมภีโร**

แต่ละท่านได้พูดถึงประสบการณ์
การไปทำงานชั้บขวัญชาวใต้ ในนามสถาบัน
บุญนิยม เป็นธรรมยาตราของกองทัพธรรม
ที่ใหญ่ที่สุดของชาวอโศก การบิณฑบาต การเก็บขยะ ชัดห้องส้วม แจกโรงบุญ สาธิตสัมผัสมาอาชีพ
แพทย์แผนไทย และวิถีชีวิตของชาวอโศกของแต่ละศูนย์ฯ เป็นที่ประทับใจของผู้ประสบภัย กิจกรรม
ดังกล่าวสามารถแบ่งปันความทุกข์จนผู้ประสบภัยเกิดความสุข มีรอยยิ้ม-เสียงหัวเราะ เห็นทางออก
ของชีวิตได้ และการไปนอนป่าช้าเพื่อพิสูจน์ว่าผีจริงไม่มี มีแต่ผีหลอก ของสมณะทั้ง ๒ รูป

๒๑ กุมภาพันธ์

● ธรรมะก่อนฉัน

“ถึงพุทธา ๒๙”

โดย สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์

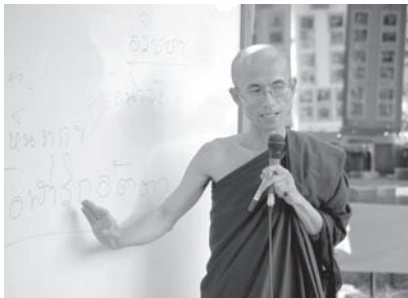
คนที่เราจะเข้าถึงพุทธะจริงๆ ควรจะเห็นสมณะในตัวเองให้ได้ มีปริยัติที่ชัดเจน ปฏิบัติชัดเจนให้ถึงปฏิเวธ โดยเป็นเจโตพุทธ ใช้เทวีชโซ

“มาปฏิบัติธรรมได้อะไร?”

โดย สมณะพอแล้ว สมานิติโต

ประสบการณ์การอ่านจิต การต่อสู้กับกิเลส บนเส้นทางการปฏิบัติธรรมในเรื่องการกิน อยู่หลับนอน หากไม่มีการลดละกิเลส ชีวิตของเราก็เป็นได้เพียงกรรมกรศาสนา

- ธรรมะกระดานดำ เรื่อง “การปฏิบัติธรรมให้ลึกซึ้ง” โดย สมณะแก้วแก้ว สรณโณ
- ธรรมะสำหรับคนใหม่ โดย สมณะกลางดิน โสรัจโจ
- ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง เรื่อง “ธรรมะสำหรับผู้หญิง” โดย ลิกขมาตุรินฟ้า นาวาบุญนิยม

● ธรรมะภาคบ่าย

“โพธิสัตว์-โพธิกิจ” โดย สมณะเดินดิน ดิกขวีโร, สมณะบินบน ธีรจิตโต, สมณะแนวแน่ สีลวันโณ

นำเสนอภาพวิดีโอถึงอาการเจ็บป่วยของพ่อท่านและการรักษาชีวิตของพ่อท่านอยู่เพื่อทำงานศาสนา เผยแพร่คำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พร้อมคำอธิบายในเรื่องการดูแลรักษา จากหมอแผนต่างๆ เห็นความวิริยะอุตสาหะของพ่อท่าน อย่างนี้แล้วลูกๆ ที่มีชีวิตสุขสบายเมื่อไหร่มาร่วมกันบำเพ็ญบารมีกับพ่อท่าน และวันนั้นอาจจะสายเกินไป วันนี้พ่อท่านอายุย่างเข้า ๗๑ ปีแล้ว

● ภาคคำ

สัมภาษณ์ปฏิบัติกร เรื่อง “คนจนมหัศจรรย์”
ดำเนินรายการโดย สมณะฟ้าไท สมชาติโก

น.ส.ภริมย์ จันทนา ไปแสวงบุญหลายสำนัก
ชีวิตสุขสบาย มาทดลองใช้ชีวิตแบบชาวอโศก ต้อง
ต่อสู้กับวิถีชีวิตที่ต่างจากไปเดิม มีโอกาสไปร่วม
ชั้นขวัฐชาวนได้ ได้ข้อคิดว่าเงินทองเป็นของนอกกาย
หาเมื่อไหร่ก็ได้ จึงตัดสินใจมาอยู่ชุมชนเพชรผาภูมิ
เพื่อช่วยงานศาสนาในวาระที่พ่อท่านจะมีอายุครบ ๗๒ ปี

นายรินไท สุขเกษม ผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านราชธานีอโศก บอกเล่าเรื่องราวการขอเปลี่ยนชื่อ
ของนายตายแน่ จนถึงนามสกุลมุ่งมาจน ที่ว่าการอำเภอวารินชำราบ จ.อุบลฯ ยื่นเรื่องถึง ๔ ครั้ง จึง
ได้รับการอนุมัติชื่อ แต่นามสกุลมุ่งมาจน จังหวัดถือว่าเป็นคำหยาบคาย สู้สุดท้ายเมื่อยื่นอุทธรณ์ถึง
รมว.มหาดไทย จึงได้รับการอนุมัติ และบอกเล่าชีวิตของผู้ใหญ่บ้านทวนกระแสแต่มีความสุข

นายนิทัศน์ พักเกตู ทำงานบริษัทปูนซิเมนต์ไทย ทำงานด้วยความขยัน ซื่อสัตย์ ช่วยบริษัท
ประหยัดเงิน ทำงานดูเป็นเจ้าของบริษัทมากกว่าเป็นลูกจ้าง จนผู้บังคับบัญชาประทับใจ มีโอกาส
กอบโกย แต่รู้จักพอ เพราะเห็นทุกข์ของความร่ำรวย ชีวิตจึงพบกับความสุขที่ยิ่งกว่าสุข ในชีวิตยังไม่
เคยทดลองว่าการเกียจคร้านนั้นเป็นเช่นไร

๒๒ กุมภาพันธ์

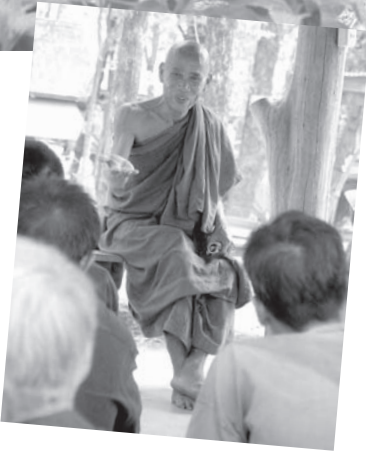
● ธรรมะก่อนฉัน

“ธรรมापุทธา” โดย สมณะกอบชัย รัมมาวุธ การมา
งานพุทธา คืองานที่มาฝึกฝนตนเอง เรียนรู้ว่าชีวิตที่มีน้อยๆ กินน้อย
ใช้น้อย ทำให้ไม่เหนื่อยไปกับการหาทรัพย์สินเงินทอง ประหยัดเวลา
เบาสบาย และที่สำคัญ ได้เอาเวลา แรงงาน มาแสวงหาทางพ้นทุกข์
และทำางานที่มีคุณค่ามีสาระ ได้ทำางานที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น และต่อตนเอง คือลดละกิเลส
ตนเองได้ ทำให้ภาคภูมิใจว่าเราเป็นคนมีค่า และเกิดการเปลี่ยนแปลง จากคนไม่มีศีลให้มีศีล ในวัด
ต้องการแรงงาน ซึ่งเป็นแรงงานพิเศษ เป็นแรงงานบริสุทธิ์ จากผู้ที่ปฏิบัติศีล ๕ ศีล ๘ ในยุคนี้สิ่งที
ขาดแคลนคือพระอรหันต์ ถ้าศรัทธาพ่อท่านควรชวนชวายนทำตัวให้เป็นอรหันต์

“พลังแห่งคลื่นยักษ์บุญนิยม” โดย สมณะกลางดิน โสรจโจ

การไปชั้นขวัฐชาวนได้ของสถาบันบุญนิยม เป็นพลังที่ไม่มีใครสามารถเลียนแบบได้
เป็นพลังของความเป็นพี่เป็นน้อง ใจที่บริสุทธิ์ ไม่มีเบื้องหน้าเบื้องหลัง
เป็นการทุ่มเททั้งชีวิตจิตใจ ลักษณะของการทำงาน แสดงให้เห็นเป็นปาฏิหาริย์
เป็นความยิ่งใหญ่ที่มนุษย์สัมผัสได้ ผกัญชาติธรรมระลึกถึงความไม่ประมาท
พ่อท่านอายุใกล้ ๗๒ ปีแล้ว เป็นโอกาสดี โชคดีที่เกิดมาในกระแสนี้ ใน
ระยะเวลาหมื่นๆปีจึงจะมีคนบุญนิยมระดับโพธิสัตว์เกิดเท่านั้น

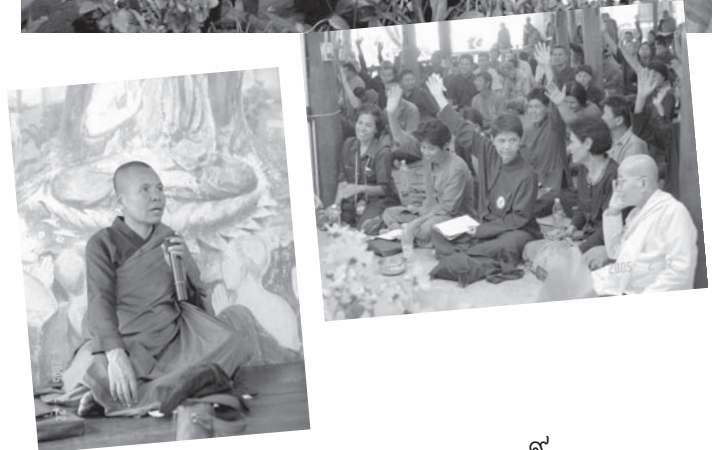
- **กิจกรรมการदानคำ “ยุทธวิธีในการลดกิเลส”**
โดย สมณะร่วมเมือง ยุทธวโร
- **กิจกรรมสำหรับฝ่ายหญิง “ความผาสุกในการปฏิบัติธรรม”**
โดย สิกขมาตุผลดี สะอาดวงศ์
- **กิจกรรมสำหรับผู้มาใหม่ “ธรรมะสำหรับคนใหม่”**
โดย สมณะหม่อมอน มุกุกันโต

● **ธรรมะภาคบ่าย**

“จะสร้างชุมชนฉลอง ๗๒ ปีให้เข้มแข็งได้อย่างไร?” ดำเนินรายการโดย สมณะฟ้าไท สมชาติโก สมณะ-สิกขมาตุ ได้พูดถึงมุมมองของชุมชนเข้มแข็ง ดังนี้

สม.กล้าข้ามฝัน อโศกตระกูล ใช้ความกตัญญู พ่อท่านในวาระอายุครบ ๗๒ ปีสร้างสรรชุมชนชาวอโศกให้เข้มแข็ง ทำงานเป็นทีม ประชุมร่วมกัน ปลูกผักไร้สารพิษ

สม.สร้างฝัน อโศกตระกูล มีเอ็กิภาวะ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว วัดสะอาด หอ่งน้ำสะอาด ทุกคนช่วยกันรักษาความสะอาด เพราะการงานของเรายังน้อย ณ วันนี้ การงานของเรามากมาย เกิดชุมชน มีคนมาอยู่เพิ่มขึ้นรวมทั้งนักเรียน เราไม่สามารถไหว้ความสะอาดได้เหมือนเดิม จึงขอความร่วมมือร่วมใจจากชาวชุมชนช่วยกันเก็บขยะ เมื่อเห็นขยะ ชัดห้องน้ำเมื่อเห็นห้องน้ำไม่สะอาด

สม.รินฟ้า นาวาบุญนิยม ความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นพื้นฐานของการปฏิบัติธรรม แต่ทุกวันนี้พวกเราละเลย ปล่อยให้เป็นที่ของเด็กนักเรียน ดังนั้นเราต้องหันมาทำเรื่องพื้นฐานเหล่านี้ รวมทั้งความอ่อนน้อม ทำตัวดูสะอาดใหม่ และเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

สมณะถักบุญ อาจิตบุญโญ ไม่รู้เรื่องอะไรต้องกล้าถาม กล้าปรึกษา ด้วยความอ่อนน้อม ใช้หลักการโหว โหวโต รู้จักจังหวะ ทำงานเป็นขบวนการกลุ่ม อย่าเด่นคนเดียว ไม่ทำงานด้วยความถือสา ยอมให้เป็น วางใจให้ได้

สมณะแก่นหล้า วิชาณโณ ต้องพร้อมที่จะยอมผู้อื่นได้เสมอ หันหน้าปรึกษาหารือกัน ชุมชนก็จะมีความสุข อย่าเป็น กกด.แก่งแก้ว ต้องพร้อม ยอมรับความจริง อย่าแก่งแก้ว ต้องเป็นสมาชิก อบต. คือมีอิทธิบาทเต็ม อย่าเป็นสมาชิก สปจ. คือเสียใจเป็นประจำ เมื่อมีปัญหาให้ปรึกษาหารือกับ ผู้ที่มีศีลสูงกว่า

การจัดระเบียบชุมชน อย่าเป็นดังป่ายูคาลิปตัส ที่ต้นไม้เป็นระเบียบ แต่แห้งแล้ง ไร่นกกาและผู้คนอยู่อาศัย ให้เป็นดังเช่นป่าธรรมชาติ มีต้นไม้ใหญ่บ้างเล็กบ้าง แต่ร่มรื่นมีนกกาอยู่อาศัย อย่าขาดน้ำ น้ำคือความเข้าใจ ผู้อื่น ประสานใจกัน เห็นแก่วิญญูณมนุษยมากกว่าเห็นแก่การงาน แม้เราจะต่างกันแต่เราก็อยู่ร่วมกันได้

สมณะพอแล้ว สมานิติโต ต้องหมั่นประชุมกันบ่อยๆ มีทิวฐิ-สามัญญตา มีศีลสามัญญตา ลดตัวลดตน อย่าวิ่งหาเงิน ยึดอำนาจ ดิดภพ ต้องพร้อมที่จะไปได้ทุกภพ ไม่ยึดภพใดภพหนึ่ง

สมณะถ่องแท้ วินยธโร ผักในชุมชนไม่พอกิน เพราะเราไม่เอาจริง ความเป็นอยู่ผาสุกของสงฆ์มี ๕ ประการ น่าจะนำไปประยุกต์ใช้ในชุมชน คือ

๑. ไม่ข่มผู้อื่นด้วยศีลของตน
๒. มีปกติมองตน ไม่เพ่งโทษผู้อื่น
๓. ไม่ปรากฏชื่อเสียง ก็ไม่กระวนกระวายใจอยากได้ชื่อเสียง
๔. เป็นผู้ใต้मान ๔ โดยไม่ยกไม่ลำบาก
๕. ได้ใจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันไม่กลับกำเร็บ

สมณะผืนฟ้า อนุตตโร ในสังคมมีหลายจริตนิสัย ให้เลือกเอา ส่วนดีของเขา ต้องอดทน รอคอย ให้อภัย

สมณะเดินดิน ดิกขวีโร ในวาระจะถึง ๗๒ ปีของพ่อท่าน หมั่นประชุมกัน ร่วมกันสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง โดยเริ่มจากดูแลสุขภาพของตัวเองให้แข็งแรง ทำที่อยู่อาศัยให้เป็นวิมาน ทำกิจกรรมไร่สารพิษโดยเริ่มที่ ๑ ไร่ พยายามทำตัวเองให้เป็นสงฆ์ แล้วชุมชนก็จะเป็นสังฆสถาน เป็นสถานที่สงฆ์อยู่ ชุมชนจะเข้มแข็งได้เพียงทำ ๑ ร้าง ๑ ไร่ ปรึกษาหารืออยู่เสมอ จนเกิดมาน ๔

● รายการภาคค่ำ
“วิถีชีวิตที่พิชิตมะเร็ง”

ดำเนินรายการโดย

สมณะกล้ำจริง ตถภาโว

เรื่องราวชีวิตของผู้ที่เป็นมะเร็ง มี
เชื้อมะเร็ง และได้หายจากโรคมะเร็ง มี

นพ.สุทธิพงษ์(แสนดิน) จิตวงศนันท์

และ **นพ.วีระพงศ์ ชัยภักดิ์** ร่วมวิเคราะห์
สาเหตุของการเป็นมะเร็งและการดูแล
รักษาของผู้ป่วยแต่ละราย

นางปราณี แก้วเลื่อมใส ไป

ตรวจที่โรงพยาบาลเมื่ออายุ ๖๐ ปี หมอบอกว่าเป็นมะเร็งปอดจะอยู่ได้ ๖ เดือน จึง
หันมาปฏิบัติด้วยการควบคุมอาหาร กินอาหารที่มีประโยชน์ เอาชนะจิตใจ ไม่กิน
อาหารที่กิลเลตต้องการ ดื่มน้ำปัสสาวะ ปรับเปลี่ยนอารมณ์ ไปช่วยงานที่ชมร.ช.ม.สม่าเสมอ
เมื่อไปตรวจปรากฏว่ามะเร็งฝ่อไปแล้ว ปัจจุบันอายุ ๖๗ ปี

น.พ.แสนดิน สาเหตุมาจากชอบกินอาหารรสจัด อารมณ์ร้าย ชี้โมโห เมื่อมา
เปลี่ยนวิถีชีวิตจิตใจ ใช้ ๗ อ. จึงพ้นจากโรคมะเร็ง เพราะหากไม่เปลี่ยนวิถีชีวิต
ก็ต้องเปลี่ยนร่างใหม่ นอกจากใช้วิธีการรักษาแบบพึ่งตนเองแล้ว ยังศรัทธาในการใช้
น้ำปัสสาวะรักษาโรค

นพ.วีระพงศ์ มองจากแพทย์ทางเลือกในภาพขององค์รวม มะเร็งจะอยู่ใน
ตัวเราแต่จะอยู่ในภาวะสมดุลกับภูมิต้านทานของร่างกาย เมื่อมีมรสุมชีวิตทำให้
ภูมิต้านทานลดลง ทำให้ขาดภาวะสมดุลของร่างกาย เมื่อหันมาใช้พลังของจิต พึ่ง
พลังชีวิต ก็ทำให้ร่างกายกลับสู่สภาพที่มีภูมิต้านทานเหมือนเดิม

นางสมนึก ห้างแสง ปี ๒๕๔๕ ไปตรวจหมอบอกว่าเป็นมะเร็งปอดขั้นที่ ๓
คิดว่ามาจากควันบุหรี่ของสามีและสารพิษจากเครื่องสำอางที่ตนเองใช้อยู่ แต่ไม่วิตกกังวล
รักษาโดยใช้วิธีดีท็อกซ์ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกินอาหาร งดเกลือ ของมัน โปรตีน
ทุกอย่าง งดแต่งกวา กินผักต้ม ผักสด เน้นผักพื้นบ้าน พึ่งตน นิ่งสมาธิ ออกกำลังกาย
วิ่งวันละ ๓๐ นาที ต่อมาไปหาตรวจ ๒ ครั้ง หมอบอกว่าไม่มีอะไรแล้ว

นพ.วีระพงษ์ เมื่อรู้ว่าเป็น มีพลังจิตจะต่อสู้ ก็ถือว่าเป็นภูมิต้านทานร่างกาย
๗ อ. ที่เราต้องคือ อ.การออกกำลังกาย อยากให้มีโปรแกรมการออกกำลังกายแต่ละชุมชน
เหมือนเราทำสันติภาพ หรือทำวัตร อย่างน้อย ๑๐-๑๕ นาที ตรงนี้จะเติมเต็ม ๗ อ.
ของเราที่ขาดให้สมบูรณ์

นิสิตฝากพร ครุทสุวรรณ อายุ ๓๓ ปี ผ่าตัดมะเร็งต่อมไทรอยด์เมื่อ
พ.ศ.๒๕๓๙ เมื่อก่อนเครียด ไม่กล้าพูด สงสารใครก็เก็บเอามาทุกข์ด้วย ได้อ่านหนังสือ
ธรรมะ อยากมาดูวัดสันติอโศก บอกตัวเองว่ายังตายไม่ได้ต้องมาดูวัดก่อน ศรัทธา

อยากมาฟังธรรม นั่งรถเมล์มาฟังธรรมแม้สุขภาพจะไม่เอื้ออำนวย ปัจจุบันอยู่วัดทำงานอยู่บริษัท ชอบคุณ ยังไปให้หมอตรวจอยู่ ควบคุมอาหาร พยายามรักษาอารมณ์ ไม่ให้เครียด

น.พ.แสนดิน คนอายุน้อยก็เป็นมะเร็งได้ การมีอิทธิบาทอยากจะมาฟังธรรม อยากจะมาวัด ฟังธรรมแล้วสบายใจ ปรับเรื่องอารมณ์ ไม่เก็บกด แม้แต่กินอาหารก็ปรับสมดุล ๗ อ. ตอนนี้มี แคลเซียมที่ตับ เพราะถูกตัดต่อมไทรอยด์

น.พ.วีระพงษ์ ได้จุดร่วมกัน คือพลังศรัทธา ความแรงกล้าของศรัทธา ทำให้ภูมิต้านทานปรับเปลี่ยน เกิดภูมิต้านทาน อยากให้คิดว่า อย่าคิดว่าหายแล้วจากมะเร็ง เพราะถ้ามีมะเร็งอยู่ทำให้เราไม่ประมาท เป็นมรณานุสติ เพราะความตายอยู่ต่อหน้าเราตลอดเวลา ทำให้เร่งรัดในการทำความเพียรปฏิบัติธรรม

สมณะดงเย็น สีติภูโต อายุ ๖๙ ปี ไปตรวจที่โรงพยาบาล หมอบอกว่ามีสิทธิ์เป็นมะเร็ง ต่อมลูกหมาก จึงปรับเปลี่ยนอาหาร งดของทอด ของเผ็ด ออกกำลังกายทุกวัน ฝากว่า อย่างอนดึก ควรจะจัดสรรเวลาให้ดี เพื่อชีวิตของเราจะได้ยืนยาว เมื่อชีวิตมีความสุข ร่างกายจะสมบูรณ์

น.พ.แสนดิน ให้สังเกตตัวเอง เรื่องเหงื่อ ปัสสาวะ ดูแลด้วยการฟังตนเอง

น.พ.วีระพงษ์ มะเร็งสัมพันธ์กับภูมิต้านทานร่างกาย ถ้าร่างกายอ่อนแอ ภูมิต้านทานบกพร่อง ในอนาคตความเครียดจะเป็นสาเหตุของมะเร็ง คนที่สามารถดื่มปัสสาวะตัวเองได้ถือว่าพลังจิตพอสมควร

สุดท้าย **น.พ.แสนดิน** ฝากประเด็นเรื่องการฟังพาตนเอง พยายามปรับตัวเองให้สมดุลกับ

๗ อ. หากออกกำลังกายเป็นหมู่กลุ่มจะเป็นพลังที่ดี

น.พ.วีระพงษ์ ฝากทุกชุมชนให้ช่วยกันคิดภาพรวมของการออกกำลังกาย จะทำให้ ๗ อ.ของเราสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

๒๓ ภูมิภาพันธ์

● **ธรรมะก่อนฉัน “มาฆะภาพันธ์แท้”** โดย **สมณะแก้วกาว**
สรณีย ความสำคัญของวันมาฆบูชา คือ ๑. ดวงจันทร์เสวยมาฆะฤกษ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ๒. พระสงฆ์มาประชุมกัน โดยมีได้นัดหมาย ๓. พระสงฆ์ทุกรูปเป็นพระอรหันต์ ๔. เป็นเอหิภิกขุอุปสัมปทา (พระพุทธเจ้าบวชให้)

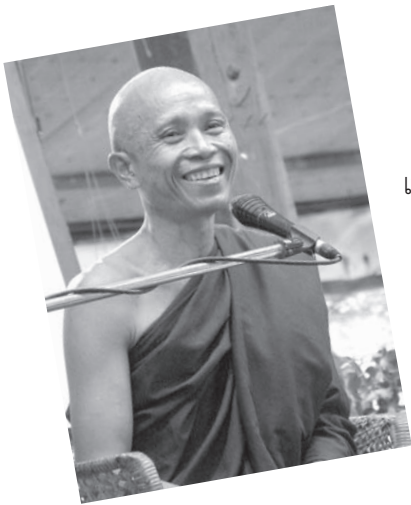
โอวาทปาติโมกข์ ๓ คือ ๑. ไม่ทำบาปทั้งปวง ๒. ทำกุศลให้ถึงพร้อม ๓. ชำระจิตของตนให้ผ่องแผ้ว

โอวาทปาติโมกข์ ๔ คือ ๑. ขันติ คือธรรมะอดกลั้นเป็นเครื่องเผือกเสถียรอย่างยิ่ง ๒. ผู้รู้ทั้งหลายกล่าวว่านิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ๓. ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ไม่เชื่อว่าเป็นบรรพชิตเลย ๔. ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่เชื่อว่าเป็นสมณะเลย

โอวาทปาติโมกข์ ๖ คือ ๑. การไม่พูดร้าย ๒. การไม่ทำร้าย ๓. การสำรวมในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ๔. ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค ๕. การนอนการนั่งในที่อันสงบ ๖. การหมั่นประกอบในการทำจิตอันยิ่ง

พ่อท่านจะมีอายุถึง ๗๒ ปี ชาวบุญนิยมควรตระหนักพร้อมในการทำชุมชนให้เข้มแข็ง โดยรักษาศีล บำเพ็ญตนให้บริสุทธิ์ ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

“มาฆะคารวะธรรม” โดย สมณะผืนฟ้า อนุตตโร

ภัก ๔ คือ ๑. คลื่น หมายถึง โทสะ ๒. ภักจากจระเข้ หมายถึง เห็นแก่ปากแก่ท้อง ๓. ภักจากน้ำวน หมายถึง กามคุณ ๕ ๔. ภักจากปลาฉลาม หมายถึง เพศตรงข้าม

● ธรรมะกระดานดำ “รวมร้อยใจให้เป็นหนึ่ง”

โดย สมณะร้อยดาว ปัญญาวุฒโท

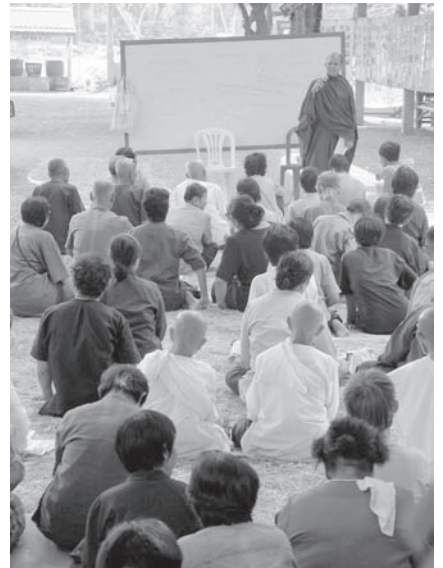
● ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง

“วิธีการปฏิบัติธรรมที่ทำให้ใจสงบ” โดย สิกขมาตุมาลินี โกคาพันธ์

● ธรรมะสำหรับผู้มาใหม่ โดย สมณะกอบชัย ธัมมาวุโธ

● ธรรมะภาคบ่าย

แบ่งกลุ่มสัมนนา “ปัญหาของชุมชนคืออะไร” หาข้อปฏิบัติร่วมกัน นำเสนอแลกเปลี่ยนประสบการณ์ โดยแบ่งกลุ่มแม่ข่าย พร้อมเครือข่ายออกเป็น ๔ กลุ่ม คือ ภูผาฟ้าน้ำ, ศาลิอโศก, ศิระชะอโศก, ราชธานีอโศก, ปฐมอโศก, หินผาฟ้าน้ำ, สีมออโศก, สันตอโศก, ทักษิณอโศก แล้วแต่ละกลุ่มพร้อมเครือข่าย นำเสนอว่า ในวาระที่พ่อท่านจะมีอายุครบ ๗๒ ปี แต่ละชุมชน จะร่วมทำชุมชนให้เข้มแข็งกันอย่างไรบ้าง

● รายการภาคค่ำ
พ่อท่านเทศน์กัณฑ์พิเศษ
ในวันมาฆบูชา

๒๔ กุมภาพันธ์

● *ธรรมะก่อนฉัน*

“คลื่นชีวิต” โดย สมณะแก่นเกล้า สารกโร เล่าประสบการณ์การไปช่วยเหลือผู้ประสบภัย จากคลื่นสึนามิ และฝากว่า ชีวิตที่หลงในโลกธรรมและสิ่งสวยงาม เหมือนคนที่หลงวิ่งไปดูตอหน้าทะเล ลดลง แล้วต้องประสพภัยคลื่นยักษ์สึนามิในที่สุด

“สังคมอุดมคติ ฝันให้ตายก็ไม่ถึง” โดย สมณะถ่องแท้ วินยธโร จะเข้าถึงชุมชนตาม อุดมคติได้ คนในชุมชนจะต้อง ๑. เกรงศีล ๒. มีปกติเฝ้ามองตน ๓. แม้ไม่มีชื่อเสียง ก็ไม่ชวนชวายอยากมีชื่อเสียง ๔. ได้โดยไมยากไม่ลำบากใน ฌาน ๕. มีเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันไม่กลับกำเริบ

๑๔

- **ธรรมะกระดานดำ** “สุขโลกก็ยะแตกต่างจากสุขโลกุตรอย่างไร” โดย สมณะฟ้าไท สมชาติโก
- **ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง** “ความอดทนในการปฏิบัติธรรม” โดย ลิกขมาตุผาแก้ว ชาวหินฟ้า
- **ธรรมะสำหรับผู้มาใหม่** โดย สมณะเลื่อนฟ้า สัจจบโม

- **ธรรมะภาคบ่าย** พ่อท่านตอบปัญหา เรื่อง “ตอบให้จะๆ เพื่อเทวนิยม ภาค ๑”

- **รายการภาคค่ำ**
 สัมภาษณ์ปฏิบัติกร เรื่อง
 “ความสำเร็จของเกษตรอินทรีย์”
 ดำเนินรายการโดย **สมณะเดินดิน**
ติกขวีโร มีภาพความอุดมสมบูรณ์ ความ
 สำเร็จของสวนแต่ละแห่งฉายให้ดูด้วย
นิสิตสวนสุข(ลำพัน) ชะเอม
 ม.วช.ศาลือโคก ปัจจุบันสวนผักพื้น
 บ้านและผลไม้ในศาลือมี ๒๐๐ กว่าชนิด

เน้นการปลูกผสมผสาน มีสมุนไพร ผักพื้นบ้าน และผักตามฤดูกาล ฟังตนเอง ทำปุ๋ยเอง การสร้างดิน
 สำคัญมากในการทำสวน ความอดทนเป็นสิ่งสำคัญ

นิสิตงามบุญ ชาวหินฟ้า ม.วช.ราชธานีโคก บ้านราชฯน้ำมักท่วมเป็นประจำ จึงจำเป็นต้อง
 ต้องมีสวนอยู่นอกชุมชน สวนที่รับผิดชอบชื่อว่าสวนไผ่พลัง มีพื้นที่ ๒๓ ไร่ ทำสวน ๒๐ ไร่ มีผลไม้อีก
 ๓๐ กว่าชนิด มีผักพื้นบ้าน

นายแน่นในดิน เบ้าทอง สวนลำพัน จ.อำนาจเจริญ ไปอบรมที่สวนลำพันแล้วกลับมาทำ
 กลีกรรรม โดยไม่มีความรู้เรื่องเกษตรมาก่อน โดยทำกับพ่อ จนประสบความสำเร็จ

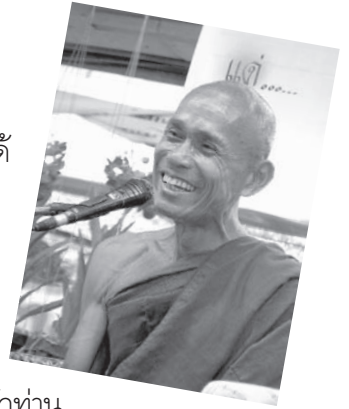
นายวิชัย พรหมวิ จ.ลพบุรี ไปอบรมที่ปทุมโคก กลับมาเปลี่ยนจากเกษตรเคมีเป็นเกษตร
 อินทรีย์ทันที มีการขยายผล เป็นเครือข่าย ๖ คน ขณะนี้ตั้งศูนย์เรียนรู้กรรรมไร่สารพิษละไว้ธานี
 ทุกวันนี้ทำเพียง ๑ ไร่ แต่ปลูกผักหลายชนิดเต็มพื้นที่สามารถหมุนเวียนไปขายได้ตลอดทั้งปี

สมณะเดินดิน ติกขวีโร ผากว่า การทำกรรรมธรรมชาติจะประสบความสำเร็จหรือไม่ ขึ้น
 อยู่กับหัวใจที่เป็นบุญนิยม หากคิดจะให้แก่แม่ธรณีก็จะประสบความสำเร็จ แต่หากคิดจะเอาจาก
 แม่ธรณีถ่ายเดียวโดยไม่ดูแลใส่ใจในการบำรุงรักษาดินก็จะมีวันประสบความสำเร็จเลย

๒๕ กุมภาพันธ์

• ธรรมะก่อนฉัน

“แต่เหวดจากซาเล้ง” โดย สมณะหม่อม มุทุกันโต ท่านได้เปิดเผยอดีต สมัยที่ยังมีอาชีพครูได้ฝึกศิษย์ข้อ ๑ และข้อ ๓ เมื่อมาพบพุทธศาสนาจึงเพียรพยายามฟังตน ฟังพาวัตถุให้น้อยที่สุด บำเพ็ญตบะเดินจาริก ไม่ขึ้นรถทุกชนิด ตั้งปณิธาน เป็นเหมือนซาเล้งคอยตามเก็บความดีที่คนทิ้ง ช่วงท้ายได้รำลึกถึงหลวงปู่แจ้จริง อมโล บิดาของท่าน ในความปรารถนาดีของพ่อที่มีต่อลูก จนได้บรรพชาเป็นนักบวชชาวอโศกทั้งตัวท่านและบิดา และเพ็งมรณภาพเมื่อวันที่ ๒๔ ก.พ. ๒๕๔๘ ที่พุทธสถานสีมาอโศก และนำมาฉาปนกิจศพที่พุทธสถานศาลีอโศก ในงานพุทธาภิเษกฯ วันที่ ๒๕ ก.พ. เวลา ๑๖.๓๐ น. โดยพ่อท่านเป็นประธานประชุมเพลิง สมณะแจ้จริง อมโล อายุ ๘๙ ปี ๙ เดือน ๒๖ วัน

• ธรรมะภาคพิเศษ

ธรรมะภาคदानดำ “กลับบ้านอย่างไร จะได้โลกุตรทรัพย์” โดย สมณะผืนฟ้า อนุตตโร
ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง “จะรู้จัก รู้แจ้ รู้จริงได้อย่างไร” โดย สิกขมาตุกกล้าข้ามผืน อโศกตระกูล
ธรรมะสำหรับคนใหม่ “สนทนารธรรมที่ลึกซึ้ง” โดย สมณะชดแจ้ วิจักขโณ

• ธรรมะภาคบ่าย พ่อท่านตอบปัญหา หัวข้อ “ตอบให้จะๆ เพื่ออเทวนิยม ภาค ๒”

● รายการภาคคำ

สัมภาษณ์ปฏิบัติกร “คนใจถึง”

ดำเนินรายการโดย **ลิกขมาตุผาแก้ว ชาวหินฟ้า**

นางวาสนา คุณแม่เลี้ยงสาวประสบมรสุมชีวิตคิดกินยาฆ่าตัวตายพร้อมลูกน้อย ได้เจอสูตรวิธีทำแชมพูมะกรูดของศาลือโคกโดยบังเอิญจึงเปลี่ยนใจ ทุกวันนี้ชีวิตมีความสุขอยู่ในชุมชนศาลือโคกพร้อมลูกน้อย

ฝากว่า อย่าหลงรูปนอกของชายหนุ่ม จะได้ไม่ต้องเสียใจเหมือนตัวเธอ

นายทรหด ธรรมมัง อายุ ๑๘ ปี น.ร.ชั้น ม.๖ สัมมาสิกขาสันติอโศก ประทับใจได้รู้จักศีล อานิสงส์ของการถือศีล การถือศีล และการปฏิบัติศีล ได้รู้จักศาสนาพุทธที่แท้จริง ฝึกกินมือเดียว ตั้งแต่อยู่ ม.๑ มั่นใจว่าการใช้ชีวิตของชาวอโศกนั้นคืออิสระที่แท้จริง จบแล้วจะทำงานในองค์กรของชาวอโศกและเรียนต่อไปด้วย ฝากว่าอยากให้น้องๆ จบ ม.๖ กันทุกคน กอบโกยศีล การปฏิบัติดีให้มากที่สุดในเวลา ๖ ปี อยากให้อยู่กับอโศกตลอดไป

น.ส.น้ำใบบัว แนวดี อายุ ๔๙ ปี ได้มาอบรม ธ.ก.ส.ที่ไพศาล กลับไปเปลี่ยนแปลงตัวเอง และตัดสินใจมาอยู่ในชุมชนศาลือโคก มีความสุขกับการทำงานในชุมชนแห่งนี้ ฝากว่าท่านใดที่ไม่มีภาระขอให้มาช่วยกันมากอบโกยบุญในชุมชนอโศก

นายอารีย์ ยงวนิช อายุ ๕๕ ปี ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเยอรมัน ๓๗ ปี รักรู้ข่าวสารของชาวอโศกและติดต่อในเว็บไซต์ asoke.info เป็นนักมั่งศรีวิติมา ๑๐ ปี ตั้งใจมาร่วมงานพุทธาและปลูกเสกฯโดยเฉพาะ ได้ฝึกเดินเท้าเปล่า ทานอาหารมือเดียว ตั้งแต่เช้า ได้มาเห็นการฉาบฉวยของชาวอโศกในงานนี้ด้วย เวลาที่เหลือจะไปศึกษาที่ภูผาพำน้ำและไปช่วยล้างจานที่ ชมร.ช.ม.

ฝากว่า อยากเสนอว่าพยายามใช้อินเทอร์เน็ต จะได้ลดค่าใช้จ่ายในการส่งหนังสือชาวอโศก

๒๖ กุมภาพันธ์

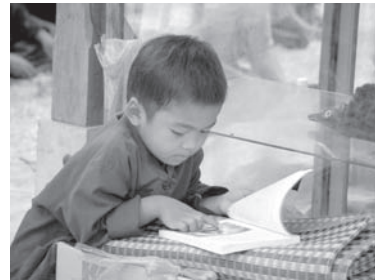
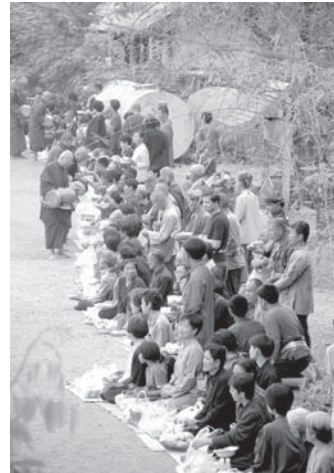
วันสุดท้ายของงาน หลังทำวัตรเช้านักเรียนสัมมาสิกขาพร้อมญาติธรรมช่วยกันเก็บบุญ ก่อนฉัน ตัวแทน ม.ว.ช., ชาวชุมชนกล่าวสรุปงานด้านต่างๆ **สมณะเดินดิน**ฝากว่า พวกเราที่มาร่วมงานถ้าแต่ละคนช่วยกันแบ่งเบา จะช่วยให้เจ้าภาพไม่รับภาระหนักจนเกินไปนัก ฝากถึงงานปลูกเสกฯด้วย **เราต้องเป็นนักรบที่เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะภาชนะรับประทานอาหารส่วนตัว** หลังจากนั้นรับประทานอาหารร่วมกัน แล้วแยกย้ายกันไปสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง เพื่อเตรียมเฉลิมฉลองในวาระที่พ่อท่านจะมีอายุถึง ๗๒ ปี

★ *ทีมชวนชวน*

● คนใจถึง ●

งานพุทธา ครั้งที่ ยี่สิบเก้า
 พี่น้องเรา ทั้งหลาย คงใจถึง
 สลัดบ่วง ผูกมัด และรัดรั้ง
 หาที่พึ่ง ทางใจ ให้แก่ตน
 ก็เห็นแล้ว ไข้ไหม ในวันที่
 ทุกท่านที่ ขึ้นมา กล้าฝึกฝน
 เพียรสละ ละลด หมัดตัวตน
 มีดวงใจ เปี่ยมล้น ด้วยศรัทธา
 เราจึงควร เลื่อนฐานตน เร่งชวนชวาย
 ทุ่มแรงกาย มารับใช้ ศาสนา
 ทั้งลาภยศ สรรเสริญ ทั้งเงินตรา
 เอาเวลา ที่เสียไป ให้กลับคืน
 ใครทำได้ มากน้อย ค่อยเพียรเข้า
 เพื่อตัวเรา แหละมิใช่ เพื่อใครอื่น
 เราจะต้อง เคารงครัด อย่างหยัดยิ้น
 แม้ฝืดฝืน ก็ต้องสู้ อย่าดูตาย
 ดูพ่อท่าน ของเรา เป็นแบบอย่าง
 มีความเพียร ไม่จิตจาง ตลอดสาย
 ถึงแม่ท่าน ป่วยไข้ ไม่สบาย
 ยังทรงกาย เร่งเพียร เขียนตำรา
 ด้วยปณิธาน ธรรมะ ต้องท่วมโลก
 ปลุกอโศก แพร่พันธุ์ไว้ ในศาสนา
 ในวาระ เจ็ดสิบสอง จะมีมา
 เทิดบูชา พ่อท่าน กันอย่างไร?
 ถ้าติดสุข ติดสบาย กันอย่างนี้
 ให้ร้อยปี ผ่านไป ไร้ความหมาย
 หรือจะรอ ให้พ่อท่าน นั้นใกล้ตาย
 จึงจะได้ คนใจถึง มาร่วมงาน
 ขออย่าเป็น เช่นนั้น นะท่านเอ๋ย
 อย่าช้าเลย รีบมา เถอะนะท่าน
 คงไม่ต้อง คิโรราบ กัมกราบกราน
 อ่อนวอนท่าน คนใจถึง จึงจะมา

พุทธภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ '๕๘

นานมาแล้ว “อวิชชา” พาให้มนุษย์เดินหลงทาง พากเขาสับสน ขาดสิ่งยึดเหนี่ยว ขาดความเชื่อมั่น เทวนิยมจึงก้าวเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตของพวกเขา เมื่อพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลก และนำคำสอนเรื่องกรรมมาแจ่มแจ้งชัดเจน สร้างอวิชชาให้มนุษย์ตื่นจากความหลงไหล ยึดมั่น เรียกความเชื่อมั่นกลับคืนมา “จงฟังกรรม กรรมดีในตนคือที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวได้อย่างแท้จริง” อเทวนิยมจึงเกิดขึ้น พุทธศาสนาจึงเป็นศาสนาแห่งอเทวนิยมด้วยเหตุฉะนี้

จากบทสัมภาษณ์ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ว่าด้วยความเข้าใจ เรื่องของเทวนิยมกับอเทวนิยมอย่างละเอียด เพื่อความพ้นสงสัย เพื่อพ้นอวิชชา

ถาม

หนังสือของพ่อท่านที่ใช้สอนในงานพุทธบูชา เรื่อง “พุทธเป็นอเทวนิยมอย่างนี้” ตอนเขียนมีจุดประสงค์อย่างไร ?

ตอบ

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือวิธิพุทธ ตอน ๒ ตอนแรกเอาไปใช้สอนในงานพุทธภิเษกฯ ปลุกเสกฯ ปีที่แล้ว ซึ่งจบแล้ว ครบไปแล้ว เล่มนี้ก็คือตอนต่อจากเล่มนั้น แต่เขียนมาถึง

ตอนนี้ ได้กล่าวถึงความชัดเจนที่แบ่งให้รู้ว่าลักษณะอย่างไรที่เป็นเทวนิยม ลักษณะอย่างไรที่เป็น
อเทวนิยม เป็นการแจกแจงถึงความเป็นจริงของสารลัทธิของความเป็นเทวนิยมกับอเทวนิยม ที่แตกต่างกันอย่างชัดๆ เล่มนี้อาตมาแบ่งประเด็นความแตกต่างเอาไว้ถึง ๑๐ ข้อ หรือ ๑๐ ประเด็น แล้ว
หยิบมาขยายความ มาอธิบายทีละประเด็น เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ก็คือการอธิบายความแตกต่าง
ระหว่างเทวนิยมกับอเทวนิยมใน ๑๐ ประเด็นนั้นแหละ จุดมุ่งหมายก็เพื่อให้พุทธศาสนิกชนได้รู้ให้
จริงๆเลยว่า พุทธนั้นเป็นอเทวนิยม พระพุทธเจ้าท่านเป็นศาสนาอเทวนิยม เป็นศาสนาที่ไม่ได้ไป
นับถือพระเจ้า เป็นศาสนาที่นับถือสารลัทธิ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ซึ่งเกิดมาท่ามกลางศาสนาเทวนิยม

ท่านบุกเบิกของท่านมา แต่มาถึงทุกวันนี้ศาสนาพุทธของเรากลายเป็นเทวนิยมไปเกือบหมดแล้วมันไม่
เป็นอเทวนิยม มันไม่รู้เรื่อง ความจริงมันเพี้ยนไปจนไม่ประสีประสาแล้ว คือไม่สะดุดใจอะไร ไม่
จุกจิกอะไรเลยที่เราเป็นพุทธ หรือเราไม่เป็นพุทธ ถ้าเรากลายเป็นเทวนิยมก็จะไม่ใช่เทวนิยม ก็
ไม่ใช่พุทธ อันที่จริงทุกคนก็รู้ว่าศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนา
เทวนิยม ไม่ใช่ศาสนานับถือพระเจ้า เป็นศาสนา
นับถือกรรม แต่ถ้าไม่เข้าใจในรายละเอียดของความเป็น
อเทวนิยมอย่างชัดเจน หรือแม้แต่เทวนิยมเองก็ไม่รู้
เรื่อง ไม่ประสีประสา มันก็จะตกไปเป็นเทวนิยม
โดยไม่รู้ตัว จมอยู่ในเทวนิยมกันไป จนจารีตประเพณี
วัฒนธรรม พฤติกรรมที่ปฏิบัติประพฤติก่อนอยู่
กลายเป็นพวกเทวนิยมไปหมดแล้วในทุกวันนี้
ขณะนี้เพราะฉะนั้นอาตมาจึงจำเป็นต้องแจกแจง
ชี้แจง ยืนยัน อธิบาย บอกให้รู้ว่าเราออก
นอกกริตนอกขอบเขตของพุทธไปแล้วนะ ไป
เป็นเทวนิยมกันเกือบสิ้นเกลี้ยงแล้วนะ
ความเป็นอเทวนิยมที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้มันจะ

เหลือไหม มันจะมีเหลืออยู่เป็นเชื้อของศาสนาพุทธหรือเปล่า เพราะ

เทวนิยมมันเป็นกันทั่วโลก ศาสนาต่างๆนานาเกือบทั้งหมด ล้วนแต่เป็นเทวนิยมทั้งนั้น
มีศาสนาพุทธนี้แหละ ที่เป็นอเทวนิยมโดยเฉพาะส่วนที่ไม่เหมือนใคร ซึ่งเป็นความพิเศษอย่างหนึ่ง
อาตมายืนยันว่าจะต้องทำให้ชาวพุทธรู้แจ้งเห็นจริงกันในเรื่องนี้ ไม่งั้นก็ไปมรอตไม่ได้เนื้อหาอะไร แม้
จะเป็นพุทธศาสนิกชนมาหลายชั่วอายุคนแล้ว แต่เราก็ไม่ได้เรื่องอะไร

ถาม

จุดที่เพี้ยน ที่มันเปลี่ยนอยู่ตรงไหน ?

ตอบ

เหตุที่มันเพี้ยน เปลี่ยนไปก็เพราะความอวิชชาของคน คนเรามีอวิชชามาก่อน คือ
มีความไม่รู้ ความไม่ฉลาดในสังขารธรรม แล้วก็มาเจอพุทธเข้า แต่ของพุทธนั้นมันเป็นสิ่ง
พิเศษมันไม่ใช่สามัญ มันเป็นความลึกซึ้ง เพราะฉะนั้นคนไม่ฉลาดในสังขารธรรมก็ไม่ค่อยรู้ แล้วก็ไป

ยึด เอาสิ่งที่เข้าใจผิดเอาสิ่งที่ไม่รู้ แล้วก็เข้าใจผิด เลย ปฏิรูปศาสนาของตนเองมาเรื่อยๆ แล้วก็ถ่ายทอดกันมาจนถึง ทุกวันนี้ ก็เลยทำให้เข้าใจผิดว่าศาสนาพุทธเป็นอย่างนี้ แต่ แท้จริงมันแปรเปลี่ยนไปแล้ว เหมือนดังที่พระพุทธเจ้าท่าน ตรัสไว้ว่า ในอนาคต ซึ่งสมัยพุทธกาลตอนนั้นยังไม่เกิดแต่ อนาคตจะเกิดก็คือ เหมือนกลองอานกะที่ผ่านเวลาไปนานๆ ไม่ก็แตกลิ หนึ่งก็ขาด เกิดการชำรุด คนก็เอาไม้เอาหนัง ส่วนนั้นส่วนนี้มาเติมแทนของเก่า แทนไปเรื่อยๆ จน กระทั่งเดี๋ยวนี้กลองใบนั้นถึงแม้มันจะชื่อว่ากลองอานกะอย่าง เดิม แต่ตัวเนื้อไม้ ตัวหนัง ตัวองค์ประกอบของกลอง มันเปลี่ยนไปเป็นอันอื่นหมดแล้ว มันไม่ใช่ของเก่าแล้ว แต่ก็ยังเรียกชื่อเดิมอยู่ เหมือนกับเราเรียกชื่อของ ศาสนาพุทธ แต่เนื้อๆ มันถูกเปลี่ยนไปหมดแล้ว กลายเป็นอะไรอื่นที่มันไม่ใช่เนื้อเดิมที่เป็นพุทธแท้ๆแล้ว นี่เป็นคำตรัสที่พระพุทธเจ้าท่านทรงพยากรณ์ไว้ตั้งแต่มันยังไม่เกิด จน เดียวนี้มันเป็นอย่างที่ท่านตรัสไว้แล้ว ไม่ได้ผิดเพี้ยนเลย

ถาม การที่พ่อท่านจะดึงเนื้อหาของพุทธต่างๆกลับมา พ่อท่านจะเน้นตรงไหน ?

ตอบ ก็ให้มาปฏิบัติกรรมกันจริงๆสิ ให้กรรมเป็นสุจริตกรรม ให้กรรมทุกตัวเป็นสัมมาทิฐิจริงๆ อย่างที่เราทำมาแล้ว อาตมาทำงานมา ๒๐-๓๐ ปี พวกเราก็ได้ผลโลกุตระของศาสนาพุทธจริงๆ หรือเป็นอเทวนิยมจริงๆ ยกตัวอย่างง่ายๆ เราไม่ต้องไปบนบานศาลกล่าว พวกชาวโศกเราไป บนบานศาลกล่าวกันที่ไหนล่ะ เราไม่ต้องจุดธูปจุดเทียนบูชา ไม่ต้องอธิษฐานขอนั้นขอนี่ ไม่ต้องรด น้ำมนต์ น้ำมนต์ ไม่ต้องสวดอ้อนวอนอะไรต่างๆนานา พวกเราไม่มีสิ่งเหล่านี้ อย่างนี้เป็นตัวอย่างง่ายๆ

ถาม สมัยแรกๆที่พ่อท่านสอนพวกเรา ถ้าไม่มีได้พูดถึงเรื่องเทวนิยม หรืออเทวนิยม

ตอบ สอนเรื่อยมาเลย เพียงแต่ตอนนี้เอาภาษามาใช้ แต่ก่อนนี้ไม่ได้พูดไว้ชัดไม่ได้ระบุภาษา ว่า เทวนิยม - อเทวนิยม แต่กีฬาทำแล้ว และค่อยๆแยกแยะอย่างชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ จนมาถึงตอนนี้ก็เอายี่ห้อมาปิดให้รู้ว่านี่อเทวนิยมนะ อย่างนี้เทวนิยมนะ พวกเราก็เข้าใจได้ทันที ซึ่ง มันไม่ง่ายเหมือนกันนะ และคนไม่ค่อยเชื่อด้วย ไม่ค่อยเชื่อว่า ถ้าไม่อธิษฐานขอ ไม่อ้อนวอนขอแล้ว จะอยู่รอดหรือ เหมือนกับอย่างที่ศาสนาเทวนิยมทั้งหลายแหล่เขาสอนว่า พุทธไม่ใช่ศาสนาหรือ เป็นแค่ปรัชญา เพราะไม่มีพระจิตวิญญูณ ไม่มีพระเจ้า ฉะนั้นจะเป็นศาสนาได้ไง มันเป็นแค่ปรัชญา แล้วจะไปช่วยคนได้ยังไงอะไรต่างๆนานา แต่เราก็บอกว่าพุทธอย่างนี้และช่วยคนได้ และเราก็ทำให้ เห็นอยู่เป็นเครื่องยืนยัน

ถาม

พวกเราหลายคนยังมีความเป็นทเวนิยม เพราะมันฟังสิกมานาน
แม้เข้าใจเหตุผลแล้วแต่ใจสิกๆ ก็ยังไม่กล้าแข็งข้อกับมัน

ตอบ

มีลัษมาทิสฎฐิกันเท่านั้นแต่กิเลสมันยังมีฤทธิ์กวน เหมือนคลื่นวิทยุถูกกวน เราจึงยังไม่
ชัดเจนเหมือนคนเมา คลุ่มๆ เกรือๆ มันยังไม่กระจ่าง ศรัทธายังไม่เต็มที่ ปัญญายังไม่
เต็มที่ ก็เลยเป็นอย่างนั้น

ถาม

แล้วคำว่า “ไม่เชื่ออย่าลบหลู่”

ตอบ

นั่นเป็นคำแก้ตัวของเขาเอง ไม่เชื่ออย่าลบหลู่เป็นคำพูดประโลมใจไปเท่านั้นเอง แต่ที่นี่ไม่
เชื่อเราก็อสิสุจนสิ ไม่ใช้ลบหลู่หรือไม่ลบหลู่ แต่เราจะสิสุจนสิให้เห็นจริง เมื่อสิสุจนสิจริง
แล้วอันไหนที่มันดีกว่า แน่นอนดีกว่ามันก็ต้องเหนือกว่าอันที่ไม่ดี หรืออันที่ถูกต้องกว่ามันก็ต้องเหนือ
กว่าอันที่ไม่ค่อยถูกต้อง หรือไม่ถูกต้องเลย โดยภาษามันก็พูดชัดๆ อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเราจะยืนยัน
อย่างไรมันก็ต้องทำให้รู้แจ้งเห็นจริง แล้วก็ยืนยันสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่ดีกว่า ใครจะไปง้อเอสิ่งไม่ดี
ไปเอสิ่งไม่ถูกต้อง และสิ่งที่ไม่ถูกต้องมันก็ต้องบอกกันพูดกันว่า ไม่ถูกต้อง ก็เหมือนว่าไปพูดลบหลู่
เพียงแต่รู้มารยาทอันพอเหมาะเท่านั้น

ถาม

สมมุติฉดับก็มีเหตุผลในการเชื่อทเวนิยม แต่ถ้า
เห็นศาลพระภูมิแล้วไปทำอะไรลบหลู่ก็รู้สึกว่
จะไม่กล้าก็เลยบอกตัวเองว่าไม่เชื่ออย่าลบหลู่
แต่บางคนเขาบอกว่าอย่างนี้แสดงว่
เรายังมีใจเป็นทเวนิยมอยู่

ตอบ

ใช่

ถาม

แต่จริงๆ ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ดีควมอย่างไร ?

ตอบ

ถ้าเราจะแปลคำว่า **อย่าลบหลู่** หมายถึง เราประนีประนอมกับคนที่เขายังเชื่อถือ ไปทำ
ไปต้งแล้วก็เหมือนกับขนาดอกบาดใจกัน ก็อย่าไปลบหลู่ของเขา เขาเชื่อก็เรื่องของเขา เขา
ไม่เชื่อก็แล้วไป ก็อย่างนั้นอย่าไปลบหลู่ จะไปลบหลู่เขาทำไมละ เมื่อเขาเชื่ออย่างนั้น พูดไปแล้วเขาก็
ยังเชื่อของเขาอยู่ ก็ต้องปล่อยเขาไป จะไปข่มไปลบหลู่อะไรเขาละ เพราะฉะนั้นมันก็อยู่ที่ใครจะสิสุจน
อย่างไร สิสุจนจนกระทั่งถึงที่จบ เป็นวิทยาศาสตร์จริงๆ เลย สิสุจนแล้วก็ได้คำตอบเองแหละ คน
ได้คำตอบแล้วก็ได้แล้วจริงๆ ที่บอกว่าอย่าลบหลู่ก็จริง ก็ดี ถึงแม้ไม่เชื่อ เราก็ออย่าไปลบหลู่เขา อย่า
ไปสร้างความบาดหมาง ข่มกัน เขาจะเชื่อก็เชื่อไป เราชัดเจนแล้วเราจะเชื่อของเรา เราก็อเชื่อไป เขาไม่
เชื่อก็ปล่อยเขาทำไปก็ได้ แต่เมื่อพูดกันชัดๆ แยกถูกแยกผิด แยกดำแยกขาว ก็ฟังได้ว่าเหมือนมี
การลบหลู่ มันเลียงไม่ได้แล้วเมื่อถึงคราวพูดควมจริงกันชัดๆ ก็จ้งน

ถาม

ในงานนี้พวกเขาก็ไปนอนข้างอวงชู้ย มีเจตียะไรเยอะ ก่อนนอนก็อยากกราบเจ้าที่เจ้าทาง ขอให้เวลานอนอย่าเกิดอะไรขึ้น อย่ามาทำร้ายเรา แต่ดิฉันรู้สึกว่ามีอะไรที่คิดอย่างนั้น มันเป็นสัญญาณเก่าของเรา ดิฉันเลยไม่ทำ ก็นอนแบบทำใจสงบไม่ได้คิดอะไรก็หลับสนิททุกคืน ตอนกลับดิฉันก็อยากขอบคุณสถานที่ ต้นไม้ที่ทำให้เราอยู่อย่างปลอดภัยก็เลยกราบต้นไม้ กราบขอบคุณสถานที่

ตอบ

ก็ได้ คุณก็อ่านใจตนเองว่า เรายังมีใจที่ว่ามันมีอะไรพิเศษเป็นนามธรรมที่เรายังหลงเชื่อ เรายังเคารพ หรือว่าเรายังกลัว ตัวเองเรายังมีอะไรอยู่ ซ่อนอยู่หรือไม่ มันซ่อนอยู่ในใจเราหรือไม่ ถ้ามีไม่พลังงานอะไรพวกนี้ หรือรู้ความจริงว่ามันไม่มีจริงๆ แต่เราจะกราบเคารพขอบคุณแผ่นดิน ขอบคุณแม่น้ำ ขอบคุณอากาศ ขอบคุณพระอาทิตย์ พระจันทร์ที่มีประโยชน์ส่วนไหน ก็เป็นการแสดงกตัญญูทเวที เป็นการระลึกว่าคุณของสิ่งนั้นจริงๆ เราก็ทำได้ไม่มีปัญหาหรอก มันเป็นการยกย่องสิ่งดี เป็นพฤติกรรมอันประเสริฐของมนุษย์ที่เป็นคนรู้จักบุญคุณ รู้จักมีน้ำใจ ขอขอบคุณสิ่งให้ประโยชน์แก่เรา หรือเราได้ใช้ได้อาศัย ได้คุณค่าจากสิ่งนั้นสิ่งนี้ เป็นการระลึกขอบคุณยกย่องการวะ อันเป็นคุณสมบัติที่ดีงามของผู้ประเสริฐ ซึ่งมันก็ไม่เสียหายอะไรเลย ดีเสียด้วยซ้ำ แต่ต้องอ่านใจให้ชัด

ถาม

แบบใจมันยังกำกั่ง

ตอบ

ไม่กั่งหรอก ต้องชัดๆ ไม่กำกั่ง ถ้าไม่มันเราก็ไม่ต้องกราบ ไม่ต้องเคารพอะไรกันเลยพอดี ซึ่งจริงๆทุกวันนี้พระพุทธเจ้าท่านก็ปรินิพพานไปแล้ว ไม่อยู่แล้ว ไม่มีแล้ว และไม่เหลืออะไรแล้ว ถึงเราจะทำอะไรไม่ทำอะไร พระพุทธเจ้าก็ไม่รู้เรื่องหรอก แต่เราก็กราบพระพุทธเจ้าอยู่ เคารพพระคุณกตัญญูทเวที กราบเคารพจริงๆ แล้วมันจะไปผิดอะไร มันเป็นการระลึก เป็นความดีงาม มันจะไปแปลกอะไร ไม่ต้องเอาอะไรไกลถึงพระพุทธเจ้า เอาพ่อแม่ที่ตายไปแล้ว เรายกย่องระลึกถึงท่านขอบคุณที่พ่อแม่ได้ให้สิ่งที่ดีงามแก่เราไว้ จนมีชีวิตที่เราเองได้รับสิ่งที่ท่านให้ไว้ หรือจะขอบคุณที่ท่านได้ให้มรดกไว้ก็ตาม ขอขอบคุณที่ท่านได้สั่งสอน หรือขอบคุณที่ท่านได้เลี้ยงดูเรามีชีวิตมาจนทุกวันนี้ จนมีความรู้ จนเลี้ยงตนได้ อะไรต่างๆ มันก็เป็นความประเสริฐของมนุษย์ ไม่ได้เสียหายอะไร

ถาม

ถ้าดิฉันคิดถึงพ่อแม่ แล้วก็บอกว่าให้พ่อแม่คุ้มครองดิฉันด้วย

ตอบ

อย่างนั้นแหละเทวนิยม ถ้าเราหวังพึ่งเมื่อไหร่ ขออำนาจพิเศษช่วยเมื่อไหร่ก็ยังเป็นเทวนิยม ยังไม่แข็งแรงมั่นใจในอตตตา หิ อตตโน นาโถ ยังรบกวนผู้อื่นอยู่ ที่จริงคือ ยังไม่หมดเชื่อเทวนิยมที่ติดมา ต้องให้ชัดเจนในส่วนที่ระลึกถึง ให้อุ่นใจ กับระลึกขออย่างหลงผิด

ถาม

กรณีที่เรากำลังรู้สึกแยะ แล้วนึกถึงพ่อท่านก็มีอาการดีขึ้นทันที

ตอบ

นั่นเป็นใจของเรา สบายใจ ใจของเรามันสบาย และเมื่อใจสบายก็มีกำลังใจจริงๆ เป็นพลังงานทางจิต ที่มีพลัง ซึ่งมันมีได้จริงๆ มันอบอุ่น มันมีเพื่อน ไม่ว่าเทว

ถาม เป็นเทวนิยมไหมคะ ?

ตอบ จริงๆก็หวังฟังอย่างนั้น จะว่าเป็นเทวนิยม ก็มีส่วน หรือว่าจะไม่ใช่เทวนิยม แต่ว่าอาศัย ปฏิภาณของจิต ซึ่งมันมีลักษณะเป็นเช่นนั้นก็ได้ เพราะว่าเราเองเราระลึกถึงว่าผู้นี้จะ ท่านช่วย ท่านนําระลึกถึง เพราะว่าท่านมีอะไรเป็นที่พึ่งที่ดีๆ แล้วเราก็อิงท่าน ยิ่งไงๆจิตเรารู้สึกขอ ผากท่านไว้ คือเราเหมือนได้ปลดปล่อยอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ไม่ใช่เป็นฤทธิ์เป็นเดชอะไรอย่างนั้น อย่างนี้ก็คือไม่ใช่เป็นเทวนิยม สำหรับผู้ที่ยังไม่แข็งแรง ยังมีกันเป็นธรรมดา แต่ระวังจะกลายเป็น ลักษณะเทวนิยมเข้าแทรก

ถาม ตอนแม่ใกล้ตาย น้องชายบอกให้แม่คิดถึงพระ แม่ก็ทำหน้าที่เหมือนสับสน น้องสาวรีบพูดต่อ ว่า “ท่านกัโรจิตโต” แม่ทำหน้าที่รับรู้ทันที และจากไปด้วยรอยยิ้มบนใบหน้า อย่างนี้เกี่ยวไหมคะ

ตอบ เกี่ยว คือคนเรานั้นสบายใจ แม้เทวนิยมเขาว่าได้ไปอยู่กับพระเจ้า เขาได้ไปถึง พระพุทธเจ้าเขาก็ชื่นใจ หรือแม่ไม่ต้องถึงกับเขาไปอยู่กับพระพุทธเจ้า เพียงได้ไปอยู่ในที่ ไหนที่มันดี อยู่กับคนที่ดี เราได้ไปพบกับคนที่ดี มันก็สบายใจได้ ก็มีนัยยะคล้ายกัน

ถาม ถ้าตรงนั้นเป็นเจตีย์ สมมุติว่าเราเป็นเทวนิยม เราจะแขวนอะไรกับเจตีย์ เราก็มองไม่ต้องยกมือไหว้

ตอบแขวนก็แขวน แต่ถ้าเผื่อว่าเราจะทำ เราก็มองด้วยเชิง คารโว แล้วทำด้วยครุภระณะ มีความเคารพในสิ่งที่ควร เคารพ เราก็มอง มันก็เป็นมารยาทของสังคัม เป็นพฤติกรรม ทางสังคัมของมนุษย์ในโลก เขาว่าสิ่งควรเคารพก็คือการวะ สิ่งที่จะต้องเป็นระดับ เป็นชั้น อันนี้เหนือกว่าอันนี้ อันนี้สูงกว่าอันนี้ อันนี้จัดชั้นไว้อย่างนี้ๆ เรารู้ว่าเลข ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ก็คือสภาพที่บอกสภาวะของแต่ละระดับ เมื่อเข้าใจแล้วก็ทำให้ ถูกต้องตามสภาวะอย่างนั้นๆ ก็เป็นเรื่องธรรมดาของคนที่มี ภูมิปัญญา ที่รู้จักโลก รู้จักสังคัม รู้จักมารยาท รู้จักสิ่งที่เป็นไปในโลกเขาทำกัน เราไม่ได้เป็นคนหุนหันตาเถื่อนนี้

ถาม ความเชื่อแบบเทวนิยมจะมีผลต่อปัจเจกบุคคลต่อสังคัม และต่อชาติอย่างไร

ตอบ มันเป็นอุปาทานที่แท้จริง ก็มีผลต่อแต่ละบุคคล สังคัมที่เขาเชื่อกันมันก็เป็นผลกับสังคัมด้วย ถ้าไปยึดถือ การที่จะบอกว่าอุปาทานนี้ไม่มีประโยชน์ก็ไม่ได้ อุปาทานก็มีประโยชน์ อย่างศาสนาที่เป็นเทวนิยมเขาอุปาทานยกย่องพระเจ้าเป็นอัตตวาหุอุปาทานแท้ๆ แล้วเอาพระเจ้าเป็น เครื่องยึดถือกัน ทุกคนต้องเคารพ ทุกคนต้องเชื่อฟัง ทุกคนต้องเกรงกลัว พอเขาบอกว่านี่พระเจ้า

มันก็สามารถที่จะทำให้ทุกคนขยาดกัน หรือว่าเกรงกลัวกัน หรือว่าหยุดในสิ่งที่ควรหยุด ระวังในสิ่งที่ควรระวังได้ รวมทั้งให้พลังที่จะสร้างสรรค์ ในสิ่งที่ควรสร้าง แม้ให้ทำสิ่งที่เหน็ดเหนื่อย อุตสาหัส พากเพียร เขาก็ยังทำได้ มันก็เป็นประโยชน์ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อเราเข้าใจแล้ว เราก็พยายามยึด อย่างพวกเรา ยึดถือ โดยเอาตัวอย่างพระพุทธเจ้า เอาตัวอย่างสงฆ์ เอาตัวอย่างอาตมา เออ! อย่างนี้ดี แล้วก็ยึดถือ แล้วเราก็พยายามที่จะทำตาม เราเชื่อถือว่าอย่างนี้แหละดี มันก็เป็นประโยชน์ที่จะทำให้เราทำสิ่งที่ดีให้ได้ อย่างนี้ท่านห้าม หากจะบอกว่าที่เป็นการยึด ก็ยึด ยึดว่าเออ! อย่าทำนะ ทำแล้วท่านไม่ช่วยเรานะ ทำแล้วท่านไม่รักเรา ทำแล้วท่านไม่ให้เราเข้าพวกนะ อะไรอย่างนี้ เราไม่ทำ มันก็ยังเป็นประโยชน์

ถาม อย่างนี้แสดงว่าเทวนิยมจะคงมีคู่กับอเทวนิยมไปตลอด

ตอบ ไม่ใช่คู่ **เทวนิยมมีอยู่ในโลกนิรันดร์** เมื่อเรารู้จักอันนี้แล้วเราก็อย่าไปยึดมั่นถือมั่น จะยึดถือ สมาทานใช้ให้เป็นประโยชน์เท่าที่ควรก็เอา แต่ไม่ใช่เอามาบำเรอตน ไม่ใช่เอามาเห็นแก่ตัว เอามาใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว พลังงานของมันมีจริง พลังงานที่เกิดจากเรายึดแล้วมันก็มีพลังงาน ส่งเสริมจริง แล้วทำให้เราสามารถเกรงกลัว สามารถที่จะยับยั้งอะไรต่ออะไรได้ มันก็เป็นประโยชน์นะ แต่เราอย่าไปเข้าใจว่าเป็นพลังงานอันไหน อันนั้นนอกตัวที่มามีฤทธิ์มีเดชอะไรกับเราเท่านั้นเอง ถ้าเรียกว่าเราสามารถใช้สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ช่วยอุปการะได้ ช่วยทำให้เราบรรลุผล ถือว่าเป็นเครื่องอาศัย เฉยๆก็ได้

ถาม ถ้าเราแยกแยะไม่ถูกต้อง เปรียบเทียบกับคนที่แยกแยะได้ถูกต้อง มีผลอย่างไร

ตอบ ถ้าไปยึดถือในสิ่งที่ไม่รู้จักรายละเอียดอย่างแท้จริง คนยึดถือเทวนิยมก็จะได้อย่างโลกีย์ เท่านั้น ไม่เข้าสู่โลกุตระ เมื่อเขาไม่เข้าใจแล้วยึดถือ ก็จะไม่ไปสู่โลกุตระ ไม่มีการปล่อยวาง แล้วก็จะหลงเชื่ออะไรต่ออะไรที่ลึกลับยิ่งขึ้นๆ

◆ **ความเข้าใจเรื่องกรรมอย่างแท้จริง**
นำเราไปสู่การพึ่งตน พึ่งกรรมดีในตน
นำเราไปสู่การเริ่มต้นละเลิกเลสความชั่วทั้งปวง
นำเราให้เกิดความเชื่อมั่นว่า
กรรมที่เราทำแท้ๆ เป็นที่พึ่งของตน
ส่วนอื่นสิ่งอื่นเป็นอุปการะเท่านั้น
กรรมและสิ่งที่เป็นอุปการะ นำเราสู่ความเป็นอเทวนิยม

จดหมาย จากญาติธรณี

ปากกาด้ามเดียวเท่า ๆ

วันสุดท้ายของงานพุทธาภิเษกฯ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ณ ศาลีโศก เวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. เศษๆ หลังเสร็จกิจการเลี้ยงอาหารตนเอง ญาติธรรมที่เก็บสัมภาระยังไม่เรียบร้อยก็มาเก็บต่อ ผู้เก็บเสร็จแล้วก็ไล่เรียงมาไว้ใกล้ๆรถ ข้าพเจ้าอยู่ในประเภทหลัง

ขณะที่กลับไปเที่ยวที่สองเพื่อขนสัมภาระเที่ยวสุดท้าย ญาติธรรมห้าคนกำลังสนทนากัน น่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับธรรมข้อสำคัญ หรือไม่ก็เป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ ดูลีหน้าจริงจังไม่สนใจขนสัมภาระไปที่ใด

๑ ใน ๕ ท่านหนึ่งลุกพรืดมาหาข้าพเจ้า “พ่อ พ่อ ยืมปากกาหน่อย ขอกระดาษด้วย”

ข้าพเจ้าหยิบปากกาในกระเป๋าเสื้อยื่นให้ด้วยความปิติที่มีโอกาสช่วยเหลือญาติธรรม ก่อนจะกลับบ้านพร้อมกับบอกว่า “มีแต่ปากกา ไม่มีกระดาษ”

เขาหยิบปากกาแล้วตรงไปที่ศาลาประชาสัมพันธ์ ถือวิสาสะหยิบกระดาษมา ๑ แผ่น เนื่องจากเจ้าหน้าที่ไม่อยู่ แล้วกลับมา นั่งบันทึกในวงสนทนา ข้าพเจ้านำสัมภาระชิ้นสุดท้ายมารวมที่กองแล้วนั่งพักรอรถ มองไปยังวงสนทนา ยังคงสนทนาและบันทึกอะไรอยู่

บัดนี้นั้นเองจิตของข้าพเจ้าได้แตกออกเป็น ๒ ดวง มีหน้าซ้ำเริ่มทุ่มเถียงกันอย่างเอาจริงเอาจัง

ดวงที่ ๑ “เอ ถ้ารมาตอนนี้ เราจะได้ปากกาคืนใหม่นี้” ตาจับอยู่ที่ญาติธรรมผู้นั้น

ดวงที่ ๒ รีบให้สติ “เสียดายเธอ แคปากกาด้ามเดียว ก็บาทเดียว”

ดวงที่ ๑ ชักจุน “เสียดายซี เมื่อมีเรื่องต้องบันทึกมัน” เถียงไม่ตกปาก

ดวงที่ ๒ ยิ้มเยาะก่อนพูด “นั่นแหละอวดตอละ ยังมีกู ยังมีของกู”

ดวงที่ ๑ เสียงแปลบในอกหันมามองดวงที่ ๒ ซ้ำๆ พูดอะไรไม่ออกได้แต่รำพึงในใจ “กรรม

หนอกรรม”

ดวงที่ ๒ ได้ที่ชี้แพะไล่ “นั่นแหละ เพราะเคยโกงเขามา ควรจะดีใจซิติที่ได้ใช้หนี้เก่า”

ดวงที่ ๑ กุมมือดวงที่ ๒ ด้วยรู้สึกขอบคุณ ต่างหันหน้าไปทางวงสนทนา ปรากฏแต่ความว่างเปล่า วงแตกอันตรธานไปแล้ว ทั้ง ๒ ดวงหันมามองหน้ากันด้วยรักสามัคคี โปรยยิ้มให้กันอย่างมีความสุข โผเข้ากอดกันแน่น รวมกันเป็นจิตเดียวดวงเดิม แต่รำพึงด้วยปีติว่า “เสียดปากกาไปนั่นแหละคือกำไร **ได้อริยทรัพย์ที่มากกว่าปากกาหลายเท่า** มัวแต่คิดเสียดายจะเอาคืน นั่นคือขาดทุน ปณีนี้อย่างไรก็รู้ไว้ก็อย่างว่า เขาได้โอกาสบันทึกสิ่งประเทืองปัญญาเมื่อใด เราก็พลอยปัญญาประเทืองเมื่อนั้น” ข้าพเจ้ากลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ พร้อมจิตงามดวงใหม่ แม้จะเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เข้าพิธีพุทธาภิเษก “กราบขอบพระคุณผู้ยืมปากกาครับ” ปากกาด้ามเดียวแท้ๆ

๕ ประกาศิต จันทรศร จ.นครราชสีมา

นับเป็นวิธีคิดที่พาตนหลุดออกมาจากรังวนของทุกข์ได้อย่างน่าอัศจรรย์ สือได้ชัดถึงสภาวะ แม้จะเป็นครั้งแรกของการมางานพุทธาภิเษก ก็ได้รับโจทย์ที่ทำให้หายความสามารถ ซึ่งก็ดูจะตั้งใจใช้ความสามารถอย่างเต็มที่กันเลยทีเดียว อย่างไรก็ตามผู้ชื่อว่า**ชาวอโศกทุกชีวิตพึงสังวรศีลแห่งตนให้ดีอย่าละเลยด้วยเห็นเป็นแค่เพียงวัตถุ แล้วเดินไป จะทำให้ศีลของตนต้องทะเล-ต่าง-พร้อยไปอย่างไม่ควรเลย** พ่อกำนนำพาให้เรามาสะสม**“บุญ”(ชำระกิเลส) ต้อง“ประณีต”(ละเอียดลออ)...- บ.ก.**

➡ **กานาโรสารพิษแบบบูรณาการ...จวราษานตัวครับ !** ⚡

เนื่องจากการทำนาลดละเลิกใช้สารพิษทางการกสิกรรม ช่วยรักษาชีวิตพระแม่ธรณี ถ้าดินตายเพราะเดิมสารพิษ ขนเอาปุ๋ยเคมีใส่ลงไป โดยไม่คำนึงถึงว่าจะเป็นอันตรายต่อจุลินทรีย์ ไส้เดือน แมลง มนุษย์ สัตว์ ฯลฯ

การทำนาโกลบฟาง ใช้ปุ๋ยหมักชีวภาพ-ปุ๋ยน้ำ ยังไม่สมบูรณ์ แต่เป็นการปรับดิน สร้างดินเป็นการสร้างชีวิตจุลินทรีย์เพิ่มความอุดมให้แก่ดิน หากต้องการให้ได้ผลเร็วต้องโกลบฟาง ใช้ปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ และหัวนมเมล็ดปอเทือง หรือโสนาอฟริกา เพื่อเพิ่มอินทรีย์วัตถุ เติมลงดิน นาไรพอสรูปได้ว่า

หลังโกลบฟาง โกลหวานเมล็ดปอเทืองเฉลี่ยไร่ละ ๕-๘ กก. โกลบต้นปอทำปุ๋ยพีชสด ก่อนหว่านข้าวมะลิ ๑๐๕ ก่อน ๑๕-๒๐ วัน ๙ ไร่หว่านข้าว ๑๖๐ กก. น้ำเลี้ยงต้นข้าวมีตลอด

ปี ๒๕๔๔ ทำนาได้ข้าวเปลือก ๘๘ กระสอบ น้ำหนักประมาณ ๗ ตัน (โกลบฟางเล็ก

สารพิษฯ ใช้น้ำหมักชีวภาพ)

ปี ๒๕๔๖ ทำนาได้ข้าวเปลือก ๗๖ กระสอบ คิดเป็นน้ำหนักประมาณ ๖ ตัน (ไถกลบฟางเล็กใช้สารพิษ ใช้น้ำหมักชีวภาพ)

ปี ๒๕๔๗ ทำนาได้ข้าวเปลือก ๑๓๖ กระสอบ คิดเป็นน้ำหนักประมาณ ๑๐ ตัน

ผลผลิตข้าวมะลิ ๑๐๕ ปี ๒๕๔๗ ได้ข้าวเปลือก ๑๓๖ กระสอบ หรือคิดเป็นน้ำหนักประมาณ ๑๐,๘๘๐ กก. ต่อ ๑๘ ไร่ สูงกว่าปี'๔๖ ถึง ๔,๘๐๐ กก. ต่อ ๑๘ ไร่ (ปี ๒๕๔๕ น้ำท่วม) สูงกว่าปี ๒๕๔๔ ถึง ๓,๘๔๐ กก./ ๑๘ ไร่

ลงทุนไถหว่านเมล็ดพืชทำปุ๋ยสด และไถกลบ รวมค่าเมล็ดปอ เป็นเงิน

ประมาณ ๓๖๐ บาท/ไร่ แต่จะได้ผลผลิตสูงถึง ๖๐๔ กก./ ไร่ ราคาข้าวหอมมะลิ ๑๐๕ ที่ อ.วิเชียรบุรี ราคา ๗,๓๐๐-๗,๔๐๐ บาท/ตัน หรือ ๑,๐๐๐ กก.

ปี ๒๕๔๗ สามารถลดต้นทุนการผลิตข้าวเปลือกได้ ๓.๗๔ บาท/กก. กว่าจะเป็นข้าวกล้องตกขาว ๔.๔๒ บาท/กก.

ปี ๒๕๔๖ ต้นทุนผลิตข้าวเปลือกอยู่ที่ ๖.๗๐ บาท/กก. กว่าจะสีเป็นข้าวสารกล้องตก ๗.๒๐ บาท/กก. (ข้าวเปลือกสีข้าวกล้องได้ประมาณ ๖๖ - ๗๐% ราคาข้าวสาร ๑ กก. คงไม่ต่ำกว่า ๙-๑๐ บาท สงสารชาวนานะครับ

ต้นทุนการทำนาหว่านนาปีตกไร่ละ ๒,๒๖๐ บาท ต้นทุนนาปักดำตกไร่ละ ๒,๘๐๐ บาท หากใช้รถเกี่ยวข้าวจะลดค่าใช้จ่ายเหลือนาหว่าน ๒,๐๖๐ บาท และนาดำ ๒,๖๐๐ บาท ต่อไร่

หากจะลดต้นทุนให้ต่ำ บนคันนาปลูกถั่วฝักยาวไว้ค้ำ ปลูกเฟือกตาแดง ปลูกมันเหน็บ พริก มะละกอ มะเขือ ฯลฯ หรือคันนาไถมีต้นหญ้าสูงรกมาก หว่านเมล็ดถั่วเขียวลงไปก่อน แล้วจึงใช้มีดฟันต้นหญ้าคลุมคันนา จะมีต้นถั่วเขียวขึ้นมาคลุมคันนางามเขียว ได้ถั่วเขียวเมล็ดงามตม้น้ำตาล แก่น้อยแก่หัวได้ ดีกว่าตีมน้ำมา

🌸 สยาม สาวกอง จ.เพชรบูรณ์

ชาวกรรรมไร้สารพิษที่ตระหนักถึงการดูแลบำรุงผืนดินอันอุดมโดยไม่เบียดเบียนชีวิต แม้สัตว์เล็กสัตว์น้อย มีต้นทุนทางความคิด ที่ไม่มุ่งเอาเปรียบยอมมีหนทาง เพิ่มมูลค่า และคุณค่า ทั้งทางวัตถุและจิตวิญญาณไปด้วยกันเสมอ แต่หากเมื่อใดกรรรมคนไถมุ่งคั้นหาวิธีการ “เอา” จากผืนดิน แต่ถ่ายเดียว เมื่อนั้นหายนะภัยจากความเห็นแก่ตัวจักปรากฏขึ้นเรื่อยๆ - บ.ก.

➡️ **วอสำนักดี...แต่ชาวโศก ผู้อยู่ทุกซอก-มุมแห่งหัวใจ** ⬅️

ผมตอนนี้ได้รับเลือกเป็นสมาชิกอบต.ได้ปีเศษแล้ว ผมคิดว่าผมได้ถอยหลังจากทางธรรมไปหลายก้าวแล้ว ต้องเข้าสังคมบ่อยมาก บางครั้งต้องจ่ายเงินค่าเหล้าเลี้ยงเพื่อนสมาชิกอบต.ด้วยกันในบางโอกาส และเลี้ยงเจ้าหน้าที่หรือข้าราชการที่มาสัมผัสและเกี่ยวข้องกับตัว ในสมาชิกอบต. ๔๘ ท่าน มีผมเพียงคนเดียวที่กินมังสวิรัตื เกือบจะทุกงานเลี้ยงสังสรรค์ผมต้องกินแบบเจเจี่ย ถ้าในกรณีอบรมหรือสัมมนาผมจะสั่งทางเจ้าของสถานที่อบรม (ส่วนใหญ่จะเป็นโรงแรม) ว่าให้ทำอาหารมังสวิรัตืให้ทางฝ่ายจัดการอบรมส่วนใหญ่จะไม่มีปัญหาอะไร แต่หากเป็นงานสังคมต่างๆไปสั่งเขาทำ ผมเห็นว่าไม่ควร เลยต้องใช้วิธีเจเจี่ย บางงานที่เขาเห็นความสำคัญและให้เกียรติเรา เขาก็จะทำพิเศษให้ แต่ผมจะบอกเขาว่า ไม่เป็นไรหรอกผมมีวิธีกินของผมได้ พยายามกินในส่วนที่เราเห็นว่าควรกินและไม่แสดงตัวว่า ผมเป็นคนไม่กินเนื้อสัตว์ ส่วนเครื่องดื่มก็ถอยไปดื่มน้ำอัดลม การเป็นสมาชิกอบต.ก็ถือเป็นนักการเมืองระดับต้นแล้ว (นักการเมืองระดับรากหญ้า) การมีเล่ห์เหลี่ยมอะไรต่างๆขอขียนยันว่ามีครบเหมือนการเมืองระดับใหญ่ทุกประการ มันเกี่ยวโยงกันหมด

ผมสรุปแบบไม่เข้าข้างตัวเองกับการเป็นนักปฏิบัติธรรม แล้วไปทำงานการเมืองของผมในระดับรากหญ้านั้น เพื่อนสมาชิกส่วนใหญ่ยอมรับนับถือ และให้เกียรติว่าเราเป็นคนดี จนเรารู้เลยว่าเขาให้เกียรติเราเกินไป จนกลัวว่าจะเสียถึงชาวโศก แต่ผมก็ยังไม่ได้ประกาศตัวว่าเป็นชาวโศก ถ้าเปรียบชาวโศก มี ๔ พวก ผมจัดตัวผมเองอยู่ในพวกที่ ๔ คือพวกปทปรม และในพวกปทปรม ถ้าจัดซ้อนอีก ผมก็เป็นพวกท้ายของท้ายปทปรมครับ

🌸 **อตุลย์ อ.กำแพงเพชร**

โดยปรกติแนวทางปฏิบัติธรรมของพุทธ เราเห็นประโยชน์ตนที่การลด-ละกิเลสของตน ส่วนประโยชน์ท่านนั้นคือ การที่เราได้เสียสละออกไปตามที่เราสามารถตามฐานะ พระพุทธองค์ท่านได้ตรัสเตือนให้ชาวพุทธอย่าผลาญประโยชน์ตน โดยประโยชน์ผู้อื่นแม้มีประมาณมาก **ดังนั้นหากประกาศตัวเป็นผู้ปฏิบัติธรรมให้ปรากฏต่อสาธารณะให้ชัดเจน จะทำให้ความยุ่งยากในการปฏิบัติปฏิบัติชอบ มีอุปสรรคน้อยลงกรรมัง - บ.ก.**

➡️ **กสิกรรมไร้สารพิษ! ก้าวแรกเริ่มต้นที่...เราและชุมชนของเราก่อน....** ⬅️

ดิฉันอ่านข้อเขียนของคุณพลอยโพธิ์ที่ลงในสารอโศกฉบับมหาปวารณา อ่านเฉพาะข้อเขียนของคุณ ๓ รอบ มองเห็นคุณเคลื่อนไหวออกมาจากตัวหนังสือ ดิฉันมีข้อเสนอ หากคุณยังสนใจปลูกผักส่งวัด ส่งชม.หรือจะฝึกสอนทำ มีที่ดินหลายไร่ให้ทำโดยไม่คิดมูลค่า มีสระน้ำแล้วหัวไร่ท้ายไร่ มีหมูกลุ่มที่เริ่มฝึกฝนหัดทำเช่นกัน อยู่เลยอ่างฤๅไนมาอีกประมาณ ๑ ชม. ความอุดมมีพอควร หน้าฝนมีเห็ดโคนขึ้นตามธรรมชาติ ชาวบ้านมาเก็บกิน หากสนใจติดต่อท่านเกตุมาลโกภีสะดวง กลุ่มชื่อ**วังสวนฟ้า**

ต.วังทอง กิ่งอ.วังสมบูรณ์ จ.สระแก้ว หรือจะลองมาเยี่ยมชมชุมชนก่อนก็ยินดีค่ะ

บัวฟ้า ประทุมสูตร จ.สระแก้ว

ได้รับคำตอบจากคุณพลอยไพเราะแล้วว่า ขณะนี้ชุมชนสันติโคกได้รับบริจาคและได้รับอนุญาตให้ใช้พื้นที่คลอง ๑๓ ปทุมธานี ชาวชุมชนจะร่วมกันทำพื้นที่นี้ให้เป็นแหล่งวัตถุดิบไรสารพิษเพื่อครัวของเราให้จงได้ ขณะนี้กำลังรวมพลังช่วยกันฟื้นฟูปรับปรุงดิน และลงพืชผักบางอย่างไปบ้างแล้ว โดยมีผู้ไปเป็นหลักรุ่นให้คือคุณร้อยแฉ่งและครอบครัว แม้จะยังไม่เป็นผลนัก แต่ก็กำลังพยายามทำกันอยู่ พอเป็นไปได้ พ่อท่านได้กรุณาตั้งชื่อให้ว่า “สวนบุญผักพิษ” คุณพลอยไพเราะจึงขอลงแรงร่วมกับพี่น้องทางนี้ก่อน พี่น้องท่านใดจะมาร่วมแรงร่วมใจกัน หรือมีคำชี้แนะใดๆจะช่วยเกื้อกูลสิทธิไรสารพิษชาวกรุงในทางใดก็ขอน้อมรับด้วยความยินดี..... - บ.ก.

➤ รู้แล้วทำ ทำแล้วเกิดผล จะสะสมความเชื่อมั่น ➤

...เพราะไม่ค่อยได้มีโอกาสพบสมณะ จึงอาศัยอ่านติดตามข่าวโศกจากหนังสือที่ทางบ.ก.กลางจัดส่งมาให้ พร้อมฟังเทปเก่าที่มีอยู่จากสมณะบ้าง แม่เถรบ้าง ก็ได้รับประโยชน์มากมาย แต่ก็สงสัยตนเองว่า เวลาอยู่ตามลำพังหรือขณะทำงานที่ทำประจำ หรือขับรถ เวลาเจอปัญหา เวลาเจออุปสรรค มักจะคิดอะไรได้ตลอด แต่เวลาจะสื่อสารจากเราสู่คนอื่น มักจะพูดเรื่องอะไรที่ดีๆไม่ออก คือเวลาเราอยู่กับตนเอง เราจะนึกอะไรทะลุปรุโปร่งเหมือนเส้นทางตรงยาว แต่เวลาจะสนทนาหรือบอกเล่าสู่คนอื่นเหมือนเส้นทางตัน นึกคำพูดสื่อออกมาลำดับความไม่ถูก สับสน เคยถามเพื่อนที่รู้ธรรมโศก(ศึกษา) ด้วยกัน เขาตอบว่าผมไม่ค่อยจะอ่านหนังสือ(อ่านหนังสือไม่เก่ง) สมองจึงไม่เล่น ต้องหัดมีสมาธิอ่านหนังสือให้มากๆจะได้เกิดปัญญาในการสนทนากับผู้อื่น แต่ผมก็พยายามก็เลยสรุปกับตนเองว่า **ต้องอ่านให้มากแล้วต้องลงมือปฏิบัติเอาจริงเอาจัง(กับการลดละกิเลส)อะไรลงไปให้มากๆด้วย** ไม่ทราบผมสรุปถูกหรือเปล่า ทุกครั้งที่ออกงานนอก(สังคม) เวลาจะพูดคุยกับคนทางโลกๆจะมีสติมากขึ้น พยายามลดความโกรธ-ความถือสาลง ทำได้ระดับหนึ่ง แต่ยังมีตัวไม่พอใจอยู่บ้าง จะพยายามล้างให้มากเท่าที่จะทำได้

สรุปตั้งแต่นี้จะร่วมกิจกรรมอะไรให้มาก เพื่อใกล้ชิดสมณะญาติธรรม ไม่ถูกกลืน(ลี้ม)จากทางส่วนกลาง

นายสนิก เกษมสุข จ.เพชรบูรณ์

อนุโมทนากับการตั้งใจจะปรับปรุงตนสู่หมู่กลุ่มให้มาก เพื่อใกล้ชิดคบคั่นกันมากขึ้น ซึ่งก็เป็นการเรียนรู้และฝึกฝนที่จะปรับพฤติกรรมทั้งสามทาง(กาย-วาจา-ใจ)ของตัวเองให้ไปในทิศทางที่เป็น “สัมมา” มากขึ้น อีกทั้งหากมีข้อสงสัยขัดข้องในใจเกิดขึ้น ก็สามารถถามได้ไม่ต้องลังเลใจ - **บ.ก.**

บนเส้นทางสายปฏิบัติธรรมในวิถีชีวิตจริง

ที่ได้ดิบได้ดีก็จากหนังสือนี้เป็นหลักเหมือนได้อยู่กับหมู่กลุ่ม ดิฉันชอบอ่านมากๆแต่ไม่ค่อยชอบเขียน อยากรู้สงสัยอะไรก็ได้รับคำตอบจากหนังสือนี้แหละค่ะ ภูมิใจที่เกิดมาชาตินี้แล้วได้พบกับ อโศก ยิ่งนานไปความศรัทธาที่มีต่อพ่อท่านก็เพิ่มขึ้นตามลำดับ เข้าใจชัดเจน ปฏิบัติตามคำสอน ลดละเลิกทำที่ตนก่อนเสมอๆ เมื่อก่อนยังไม่คิดว่าจะเข้าไปช่วยงานตามหมู่กลุ่ม เพราะติดอยู่ที่ตัวเอง ภาระที่ต้องเลี้ยงดูมารดา-ลูก ๒ คน สุขภาพไม่ค่อยดีนัก ซึ่งตอนนี้ก็ลดลงเบาบางลง มารดาท่านก็จากไปตามอายุขัย ลูกชายคนเล็กวัยรุ่นม.๔-๕ ก็มีความเป็นห่วงคอยอบรมสั่งสอน ยิ่งยากมากๆ เพราะตัวเขาไม่มีบารมีมาทางนี้เลย ชี้แจง มั่งง่าย นอนตื่นสาย ก็เนื่องจากแม่คงไม่ขยันเคี้ยวเชิษุมั้งคะ จะทำงานการอะไรต้องให้บังการทุกครั้งจึงจะทำให้ ดิฉันเห็นสมณะท่านมีความอดทน มีเมตตากับญาติธรรมบางคน ที่เข้าใจยาก ดีอ้อวัน ฯลฯ แล้วก็ชื่นชม

เมื่อไม่นานนี้ก็ได้รับหนังสือดอกบัวน้อยด้วยเป็นครั้งแรก ดิฉันแปลกใจมากๆ เทวดาองค์ไหนนะที่ส่งมา เหมือนรู้ว่าดิฉันกำลังต้องการ เพราะมีเด็กอยู่สองคนที่บ้าน เด็กโตกับเด็กเกือบสามขวบ ลูกของหลาน(ลูกพี่สาว)อยู่ด้วยกัน เพื่อเป็นการตอบแทนผู้มีพระคุณดิฉันจะต้องหมั่นปฏิบัติรักษาศีล ภาวนาทำตามที่พ่อท่านอบรมสั่งสอน ทำแต่ความดีจะไม่ประมาท เพราะเชื่อเรื่องกรรมว่ามีจริง ดิฉันยอมรับวิบากอยู่ทุกวันนี้ **หากมีบุญพอไม่ตายซะก่อน ก็จะขอเข้าช่วยงานส่วนกลาง** เพราะเห็นอยู่ว่างานเยอะมากคนน้อย ดิฉันจะนึกถึงความตายตลอด คติธรรมประจำใจก็คือ ความแน่นอน คือความไม่แน่นอน จะเห็น

ความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เคยจนตั้งแต่เล็กๆ พอโตขึ้นทำงานมีครอบครัวก็มีเหมือนคนชั้นกลางทั่วไป มีบ้าน-ที่ดิน-รถ-สามี่-ลูก มาบัดนี้ไม่มีอะไรเลย ในปัจจุบันไม่เสียดายกลับขอบคุณที่เป็นอย่างนี้ อ้อ! ยังเหลือลูกสองคนเท่านั้น (สามี่เสียชีวิต ๑๓ ปี) ทุกอย่างเป็นไปตามธรรม มาทบทวนดูตัวเองก็เห็นว่าเรานี้มาสายบริการผู้อื่น สายเกษตรไม่เท่าไร แต่ก็พยายามทำทั้งนาสวน ทำกับเพื่อนญาติธรรมบ้าง รู้สึกว่ามันดีกว่าเก่า ไม่รวยแต่สบายใจไม่อดอยาก ผักก็ปลูกกินเอง ถ้าไม่ติดมีหน้อยู่น้าง(ของเก่า) คงมีสวรรค์บนดินเป็นของเรา ชีวิตนี้ชอบอิสระก็คิดว่าได้แล้วค่ะ

ในชาตินี้ชาติไหนก็จะตั้งใจเดินทางสายนี้ จะตั้งใจเป็นลูกพ่อท่านด้วยคนนะคะ

ธรรมาภิกขุ จ.นครพนม

พ่อท่านเคยให้โศลกธรรมไว้เมื่อ ๑๖ พ.ค. ๒๕๒๐ แต่ยังทันสมัยมากในทุกวันนี้ หลายท่านใช้เป็นคาถาเตือนใจว่า **“จงใช้ภาระที่ยังไม่สิ้นสุดของเรานั้นให้เป็นประโยชน์ ในการเพิ่มภูมิเพิ่มธรรมแก่ตนให้ได้ และจงขีตชอบของภาระไว้ อย่าให้เพิ่มออกไปอีกเป็นอันตราย การปลงภาระของเราที่ย่อมมีได้ และวันจบภาระทั้งภายนอกภายในของเราจะมาถึงได้เร็วที่สุด”** - บ.ก.

พมคิดว่า...พรรคเพื่อฟ้าดิน น่าจะก้าวอย่างนี้ครับ...

ผมได้รับหนังสือสารอโศก ฉบับมหาปวารณา'๔๗ และโรงบุญ ๕ ธันวาคมพ.ศ.๒๕๔๗ แล้วขอขอบพระคุณมากครับ ก็ต้องกราบขออภัย ที่ได้แสดงความเห็นโดยการตำหนิหลวงพ่อย่างแรง เรื่องการตั้งพรรคเพื่อฟ้าดิน ต้องขออภัยขอโทษอีกครั้งนะครับ เหตุเพราะผมติดภาพของพรรคพลังธรรมติดภาพแกนนำที่เป็นสายวัดมาก เพราะได้เห็นพฤติกรรมที่ไม่ดีหลายอย่าง จนรับไม่ได้

เพราะเหตุนี้ที่ฝังใจฝังความรู้สึกมาตลอด พอมารู้ว่าอโศกจะตั้งพรรคการเมืองอีกแล้ว ภาพเก่าๆ บรรยากาศเก่าๆ ก็เกิดขึ้นอีก ซึ่งเห็นว่าบรรยากาศอันไม่สงบจะกลับมาอีกแล้วหนอ มันไม่สมกับเป็นวัดเลย

ด้วยเหตุนี้จึงคิดค้านท่านอย่างแรงว่าไม่เหมาะสม ผมได้อ่านเรื่องราวจริงๆ ของพรรคเพื่อฟ้าดินว่าที่มาที่ไปเป็นอย่างไร จากสารอโศกฉบับโรงบุญ ๕ ธันวาคมพ.ศ.๒๕๔๗ ในบันทึกปัจจุบันขณะนี้ จึงได้รู้ว่าอ้อ ! จริงๆ แล้ว หลวงพ่อก็ไม่ได้ตั้งใจจะตั้ง แต่เป็นเพราะมันมีเหตุบังเอิญให้ต้องตั้งพรรคการเมืองเอาละครับที่นี้ผมก็ขออภัยต่อท่านเป็นอย่างมาก ก็ได้แต่หวังว่าคงไม่มีอะไรจะรบกวนวายอีกนะครับ

ผมเห็นด้วยที่ท่านหรือทางพรรคเพื่อฟ้าดิน จะมีเป็นกิจกรรมอย่างเดียว คือเสนอแต่สิ่งดีสู่สังคม โดยยังไม่ต้องส่งผู้สมัคร ให้เอาแต่สิ่งดีๆ ไปยื่นออกไปเป็นระยะๆ ถ้าสิ่งนั้นดีจริงๆ ใครจะนำไปใช้ก็ให้เขา และถ้าเขาไม่เข้าใจสิ่งใดๆ หรือเรื่องใดๆ ก็ให้เขาเข้ามาถาม นโยบายใดที่ตีๆ ก็ให้เขานำไปใช้ และถ้าได้ผลดีแล้ว นโยบายอื่นๆ ก็จะมีพรรคการเมืองต่างๆ แย่งกันนำไปใช้ในบางเรื่องนั้น ตอนนำไปปฏิบัติใหม่ๆ มันอาจเหมือนทำไม่ค่อยได้ แต่ถ้าปรับปรุงอีกเล็กน้อยก็อาจจะดีมากๆ เลยก็ได้

ผมเห็นว่าดีเสียอีกที่มีพรรคอื่นจะนำไปใช้แทน คนในพรรคเพื่อฟ้าดินจะได้ไม่ต้องเหนื่อย สมมุติว่าพรรคเพื่อฟ้าดิน มีนโยบาย ๓๐ เรื่อง ที่นี้ถ้าพรรคอื่นจะนำไปใช้เขาก็อาจจะเอาเรื่องหนักๆ ไปใช้ยังไม่ได้ก็จะเอาเรื่องเบาๆ ไปก่อนสัก ๒-๓ เรื่อง ไปใช้แล้วถ้าได้ผลดีต่อประชาชนต่อบ้านเมือง แล้วเขาก็จะนำเรื่องอื่นไปใช้อีกทีละเรื่องสองเรื่อง ที่นี้เขาก็จะต้องปรับปรุงแก้ไขตัวเองไปด้วย เมื่อเป็นอย่างนี้ต่อไปคุณภาพของนักการเมืองก็จะมีมาตรฐานขึ้น ระบบการเมืองก็ต้องดีขึ้น

และพรรคการเมืองที่จะนำนโยบายนี้ไปใช้ก็จะไม่ใช่พรรคการเมืองเดียว อาจจะมีหลายๆ พรรคการเมืองนำไปใช้ก็ได้ และสมมุติว่าคุณภาพของนักการเมืองดีขึ้น มาตรฐานของพรรคการเมืองดีขึ้น และบ้านเมืองมีอะไรดีขึ้น ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วมันก็จะดี สมเป็นเจตนาที่ท่านตั้งไว้แล้วครับ โดยที่คนของพรรคเพื่อฟ้าดินไม่ต้องไปเหนื่อยทำตรงนั้น เพราะเป็นอย่างนั้นมันก็จะสมกับเจตนารมณ์ของหลวงพ่

หรือว่ามองอีกภาพหนึ่ง ถ้าหากว่าสมัยนั้นคนเลวคนไม่มีศีลธรรมมีมาก คนไม่มีศีลธรรมที่ว่านี้ก็จะรวมทั้งนักการเมืองและประชาชนด้วยนั้นแหละ ถ้าเขามีกิเลสมาก มีความโลภ โกรธ หลงมาก ก็ให้เขาแย่งกันให้เต็มที่ อัดกันให้เต็มที่ ท่านหรือพรรคเพื่อฟ้าดินก็ไม่ต้องส่ง เพราะถึงส่งไปเขาก็ไม่เอา

ไม่เชื่อก็ลองดู และเมื่อเขาอดกันเต็มที่แล้ว ที่ล้มหายตายจากก็คงต้องมี ส่วนที่เหลือเขาก็คงจะหาแนวทางหรือช่องทางอื่นๆมาทดแทนแน่ และหนึ่งในนั้นก็อาจจะเป็นแนวทางแบบพรรคเพื่อฟ้าดินก็ได้ ซึ่งผมเห็นว่า นโยบายและแนวทางแบบพรรคเพื่อฟ้าดินนั้น คงอีกนานหนะกว่าที่จะได้ผล เพราะผู้คนทุกวันนี้ ที่มีศีลมีธรรมขึ้นนั้นนับวันจะมีน้อย แต่ที่ไร้ศีลไร้ธรรม หรือคนไม่ดีนั้นนับวันจะเพิ่มมากขึ้น จะเห็นว่าตอนนี้สิ่งยั่วย้อมมอมเมา นั้น มีมากขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้เด็กประถมก็ใจแตกแล้ว

ผมจึงอยากให้ท่านทำด้านจิตวิญญาณ หรือสอนในด้านจริยธรรมนี้แหละครับให้มาก และสิ่งที่ผมเห็นท่านกำลังทำอยู่นี้ที่ยอดเยี่ยมเลยก็คือ สัมมาสิกขาลัทธิวัชชีวัต เพราะท่านสอนในด้านศีลธรรมอย่างเข้มข้น ซึ่งท่านเหล่านี้ ถ้าจบออกมาก็จะสามารถมาสอนคนด้านจิตวิญญาณได้ดีมากเลย ได้โดยตรง

🌸 นายสัมพันธ์ มณีวรรณ จ.เชียงราย

ขอบพระคุณสำหรับข้อเสนอแนะที่เห็นว่า พรรคเพื่อฟ้าดินน่าจะทำประโยชน์แก่อุกลประชาชนและประเทศชาติได้ แต่เราเป็นเพียงพรรคเล็กๆ ที่มีนโยบายพัฒนาตนก่อน จึงต้องขอร้องที่บางครั้งบ้างที่อาจจะ “ดี” ได้ไม่ทันใจ - บ.ก.

🔸 ฝากกับการนั่งหลับตาทำสมาธิ 🔸

สำหรับการปฏิบัติธรรมแบบนั่งหลับตาทำสมาธินั้น ผมเห็นว่าโอเคออกจะปิดทิ้งมากเกินไป หน้อยนะครับ เพราะการนั่งหลับตาทำสมาธินั้นถึงแม้ไม่ถึงขั้นหลุดพ้นหรือพ้นทุกข์ได้ แต่ก็เหมาะสมกับสังคมยุคนี้แหละครับ เพราะปัญหาสังคมทุกวันนี้มันสับสนวุ่นวาย อวัยวะทุกส่วนของร่างกายต้องทำงานหนักตลอดเวลา มันก็เกิดความอ่อนล้า และสมองจะตึงเครียดมาก ดังนั้นการที่ได้นั่งหลับตาทำสมาธิบ้าง ก็ทำให้สมองได้สงบได้ว่างบ้าง การที่จะทำงานตลอดเวลามากเกินไปนั้น มันทำให้สมองตึงและตึงมาก จนคนที่หลับยากนั้น จะนอนไม่หลับเอาที่เดียว

ดังนั้น การที่ได้เข้าวัดทำสมาธิให้จิตได้พักได้สงบบ้าง ผมเห็นว่าดีหลายด้านนะครับ ทั้งต่อสุขภาพโดยรวม ทั้งสุขภาพกาย และสุขภาพจิต ดังนั้นท่านไม่ควรตีทิ้งไปทีเดียว ท่านต้องบอกเป็นขั้นเป็นตอน เพราะธรรมะมีหลายระดับ ผมเห็นว่าคนเอาเวลาว่างที่พอมีนั้นนั่งสมาธิดีกว่าคนที่เลิกงานและว่างก็เที่ยวราตรีเสพอบายมุขต่างๆแน่ เพราะคนที่ทำสมาธิสำรวมจิตให้สงบอยู่ในศีลในธรรมนั้นย่อมเป็นความดีระดับหนึ่งแล้ว ส่วนการจะบรรลุดูธรรมนั้น ก็ต้องพากเพียรลดละกิเลสไปเรื่อยๆ ธรรมะต้องมีต้น มีกลาง มีที่สุดครับ

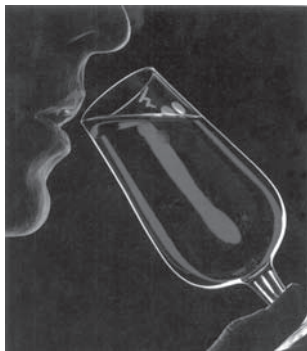
🌸 นายสัมพันธ์ มณีวรรณ จ.เชียงราย

“ทุกวันนี้เรามีรายการฝึกนั่งเจโตสมณะกันมากขึ้นแล้ว ด้วยเห็นว่ามียุบการะมาก สำหรับผู้ได้อาศัย บางพุทธสถานก็มีการฝึกทำเจโตสมณะทุกเช้า ก่อนจะฟังธรรม ทำให้ชาวโอเคหลายท่านได้ค้นพบช่วงเวลาดีๆของชีวิต ที่ช่วยเพิ่มคุณค่าการใช้เวลาแห่งชีวิต ในการลดละตัดกิเลสหรือสักกายะบางตัวของเจ้าของได้ถูกตรงกว่าที่เคยเป็นมา.... ส่วนผู้ที่ยังทำไม่ได้ไม่ถนัดนัก ก็ได้ร่วมทดลอง ฝึกฝนค้นหาแง่มุมดีๆจากการนั่งเจโตสมณะ ที่ช่วยแก้อุกลการปฏิบัติธรรมตามจริตของตนแต่ละท่านแต่ละคนไป..... - บ.ก.

รู้สึกสบายใจทุกครั้ง ที่เวลานำข้อมูลของท่านบัวได้น้ำ มาเสนอในคอลัมน์นี้ค่ะ เพราะมีผู้บอกกล่าวว่า ท่านเป็นนักบวช(พระ) ซึ่งเรื่องนี้ในพุทธศาสนาจะรู้จัก“น้ำนี้”ดี ในนามของ“น้ำมูตรเน่า” ขอเชิญติดตามได้เลยค่ะ

**ประสบการณ์จากการดื่มนี้ ที่ให้ผลแน่นอนทุกคน
ควรที่จะต้องปฏิบัติดังนี้**

๑. ก่อนจะเข้านอน มีเท่าใดให้ดื่มหมด หรืออย่างน้อย ๑ แก้วใหญ่
๒. ระหว่างนอน ถึงก่อนตื่นนอน ถ้ามีฉี่ควรจะดื่มทุกครั้ง หรืออย่างน้อยถ้ามีหนึ่งครั้ง
๓. ตอนตื่นนอนมา มีฉี่เท่าใดให้ดื่มให้มาก จากผลของการดื่มฉี่นี้ พอตื่นมาไม่เท่าไรจะมีการระบายท้องอย่างดีเยี่ยม คือการถ่ายออกมาอย่างสบายหมดท้องไส้เบา เนื้อเบาตัวอย่างเห็นได้ชัด การปวดมวนท้องไม่มี ในสองสามวันแรกหลังจากการดื่มฉี่ อุจจาระที่ถ่ายออกมามีกลิ่นเหม็นมาก มีทั้งมูกทั้งฟองเหม็นจริงๆ นี้คือโรคทั้งหลายที่สะสมอยู่ในท้องถูกขับ

ออกมา หลังจากนี้จะไม่รู้สึกกลิ่นเท่าไร ในระหว่างที่ดื่มฉี่อยู่ ถ้ามีการระบายท้องมากไปก็ให้ลดการดื่มฉี่ให้น้อยลง ถ้าไม่เพื่อยก็ไม่ต้องลดการดื่มฉี่ปล่อยให้ระบายไป ถ้าท้องไม่ระบายควรเพิ่มการดื่มฉี่หรือน้ำ **ไม่มียาถ่ายขนานไหนอีกแล้ว ที่จะถ่ายดีเหมือนการดื่มฉี่ถ่ายแล้วเนื้อตัวจะเบาไม่อึดอัด** ดื่มฉี่ทำให้หมดโรคภัย เพราะระบบการขับถ่ายคล่องตัวดีนั่นเอง (หลังเที่ยงถึงก่อนนอนอย่างน้อยควรจะดื่มฉี่สักแก้วสองแก้วก็ยิ่งดี)

หลังการดื่มฉี่อาทิตย์หนึ่งให้หลังนอกจากเนื้อตัวเบาแล้ว ใบหน้าของคุณมีแต่ผ่องใส สดชื่น เบิกบานอย่างเห็นได้ชัด นี่เป็นความจริงทำพิสูจน์ได้ มีฉี่เท่านั้นที่จะพิชิตโรคทั่วไทย ทำให้คนไทยมีสุขภาพดี แข็งแรงหมดโรคภัย ต่อนี้ไปจะได้ไม่จนเพราะป่วย ไม่ต้องเสียเวลาหาหมออีก จะได้มีเงินเหลือเก็บ รวยเป็นเศรษฐีกับเขาบ้าง

บัวได้น้ำ ๒๔ ก.พ. ๒๕๔๐

พบกันใหม่ฉบับหน้าค่ะ

ดีดวงบุญ "ยอม"

เมื่อวันที่ ๒๙ ม.ค. ๒๕๔๘ ผมได้ขับรถไปส่งสมณะที่ชุมชนดอยรายปลายฟ้า จากเชียงใหม่ มุ่งสู่เชียงราย ใช้เวลาขับรถ ๕ ชม. เมื่อมาถึงชุมชนดอยรายปลายฟ้าผมก็พัก

๑ ก.พ. ๒๕๔๘ ขณะนั้นเวลาสองทุ่มกว่าๆ ผมและเพื่อนซึ่งจักรยานไปโทรศัพท์นอกชุมชน ที่ตู้โทรศัพท์นั้นมี**ผู้หญิงวัยรุ่น**โทรอยู่ ผมจึงยืนรอ พอเธอเห็นผมรออยู่ เธอก็มีน้ำใจออกมาถามผมว่า

“จะโทรก่อนมั๊ย ดิฉันโทรนานนะ”

ผมบอกว่า “ไม่เป็นไร ผมรอได้” ผมก็นั่งรอประมาณ ๒๕-๓๐ นาที

หลังจากนั้นหญิงสาวคนนั้นโทรเสร็จแล้ว ผมก็ได้โทร โทรได้ประมาณ ๑ นาที ก็มี**วัยรุ่นผู้ชายกับผู้หญิง ๒ คน** ซีมอเตอร์ไซด์มาที่ตู้โทรศัพท์แห่งนี้

พอมาถึงเขาก็รอประมาณ ๑ นาที แล้วก็ซีมอเตอร์ไซด์จากไป อีกสักพักชายคนนั้นก็ซีมอเตอร์ไซด์กลับมาใหม่ แต่คราวนี้เขามา**กับวัยรุ่นผู้ชายอีกคนหนึ่ง** แถมถือเอาเม็ดดาบยาวประมาณแขนมาสองเล่ม พอจอดมอเตอร์ไซด์เสร็จ เขาก็ตรงมาหาเพื่อนผมที่นั่งคร่อมจักรยานซึ่งมือทั้งสองจับที่แฮนด์จักรยานอยู่

ทันใดนั้นเขาก็ใช้มือตบเข้าที่หูของเพื่อนผม เพื่อนผมตกใจ ปล่อยจักรยานทั้งทันที แล้ววิ่งหนีหายไปกับความมืดอย่างรวดเร็ว

ขณะนั้นผมกำลังโทรศัพท์อยู่ เมื่อเห็นเหตุการณ์อย่างนี้ ก็รีบออกมาจากตู้โทรศัพท์ แล้วผมก็ถูกวัยรุ่นสองคนนั้นเตะเข้าที่คอ โดนตบกระหน่ำทั้งมือและเท้าใส่ **ผมไม่โกรธ ทั้งไม่ได้คิดต่อสู้อะไร** ล้มลงกองที่พื้น

เวลานั้นผมตกใจ จนลิ้มเจ็บไปเลย เสียใจ เขาสั่งผมว่า **“มึงกราบดินกูชะ” “มึงจูบดินกูด้วย”** ผมไม่อยากมีเรื่อง จึงยอมทำตามที่เขาสั่ง พอดีขณะนั้นมี**คุณตาคนหนึ่ง**เดินมา ในมือของคุณตาก็ถือโซ่มา ๒ ฟอง คุณตาร้องขึ้นว่า **“พวกมึงไปทำเขาทำไม”** ผมได้โอกาส จึงรีบวิ่งมาที่จักรยาน แล้วขี่จักรยานหนีอย่างสุดชีวิต

กลับมาถึงชุมชนดอยรายปลายฟ้า เล่าเรื่องราวให้ผู้ใหญ่ในชุมชนทราบ พวกผู้ใหญ่รีบเอารถขับออกไปตามหาเพื่อนผมที่วิ่งหนีหายไป แต่ก็หาไม่พบ ไปเจอแต่คุณตาที่ช่วยขัดจิ้งหะไว้ **ผมจึงเข้าไปกราบขอขอบคุณคุณตา ที่ช่วยให้ชีวิตผมรอดมาได้** จากนั้นก็กลับมาที่ชุมชน พอมาถึงก็พบว่า เพื่อนของผมกลับมาที่ดอยรายปลายฟ้าแล้วด้วยความปลอดภัย ผมจึงรู้สึกดีใจมาก ที่เพื่อนไม่เป็นอะไร

สิ่งที่ผมได้จากเหตุการณ์ครั้งนี้ คือ **ผมได้มาติดตามอาจารย์หนึ่ง(สมณะบินบน ธิรจิตโต) อาจารย์หนึ่งฝึกสอนให้ผมเป็นผู้ยอมได้ และงานนี้ผมก็ประทับใจที่ยอมได้จริง โดยไม่รู้ลึกโกรธเขาเลย**

มีผู้แนะนำให้ผมไปแจ้งความกับตำรวจ แต่ผมเห็นว่า เราควรให้อภัยเขาดีกว่า ดีกว่าไปตามเอาเรื่องเอาราวเขา **เราควรอหิงสา - อโหสิ ไม่ตำริชุนเคื่องเขา**

☆ เต๋จาวัด

* ต่อจากฉบับที่แล้ว

วิจัยสภาวะทางจิตวิญญาณ (ต่อ)

ผศ. : แล้วอย่างที่บอกว่าคนนี้มีจิตบริสุทธิ์นี่นะครับ แล้วเขาจะมีลักษณะอะไร พฤติกรรมอะไรที่แสดงให้เห็น

พ่อกัน : อ้อ...ถ้าจิตบริสุทธิ์ก็คือจิตที่ไม่แสดงอาการ โกรธ หลง ใจ เภา ฆาตกร ฯลฯ ถ้าแสดงเราก็คงรู้ว่า น้ำมันโลก น้ำมันโกรธ น้ำมันหลง แต่บางทีก็ยากเหมือนกันนะ เพราะว่าบางทีลักษณะอย่างนี้แสดงออกนี่เหมือนโกรธ แต่ความจริงไม่โกรธ เสียงดูว่าอย่างนี้ แต่ไม่ได้โกรธหรอก แต่ต้องดูต้องทำกรรมอย่างนี้เพื่อทำราบ เพื่อที่จะให้คนอื่นๆที่เขาเปลี่ยนแปลงเพื่อประโยชน์ของเขา ที่ทำเป็นดูอย่างนี้ แล้วจะบอกว่าท่านโกรธ ก็อย่าเพิ่งไปถือเอาอย่างนั้น เพราะยังตัดสินไม่ได้ หรือว่าท่านทำอย่างนี้ ท่านบอก เออ...เออ-เออ เอออันนี้ ดูตามกิริยาตื้นๆว่า เหมือนแสดงความอยากได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ เพียงแค่เห็นกิริยาภายนอก แล้วจะบอกว่าไอ้คนโลก...นี่ยังมีความโลก มันก็ตีความง่ายๆอย่างนั้นไม่ได้ จะไปตัดสินว่าเป็นคือคนโลก อาจจะไม่ใช่ก็ได้ ที่ท่านทำอย่างนั้นท่านไม่ได้โลก แต่ต้องทำงาน ต้องพูดอย่างนั้น ต้องทำอย่างนั้น เพื่องานส่วนรวม เพื่ออาศัยเหตุปัจจัยที่จะต้องทำงาน ที่จะต้องใช้ อะไรต่ออะไร เพราะฉะนั้นการที่จะไปอ่านว่าคนโลก คนโกรธ แต่จริงๆแล้วท่านต้องทำอย่างนั้นเพียงทำงานเพื่อหมู่ ไม่ใช่โลก ไม่ได้เห็นแก่ตัว ความจริงในใจเป็นเรื่องรู้ยาก ถ้าคนสะอาดแล้วเขาไม่ทำ พฤติกรรมแบบนี้เขาไม่ทำ เขามาก็เพื่อประโยชน์ส่วนรวม เพื่อประโยชน์ที่จะเป็นประโยชน์อะไรที่ควรทำ โดยเฉพาะกับตัวกับตน กับตัวเราเอง ไม่ทำ เพื่อบาเรอตัวเองนี่ไม่ทำ ถ้าคบคุ้นกัน อยู่ด้วยกันไป อะไรนี่ จะดูได้ จะดูได้ว่า มันจะไม่น่าเป็น ถ้าคนที่ไม่มีแล้ว สะอาดแล้วก็จะไม่น่าเป็น แม้กิริยาภายนอก เหมือนโลกเหมือนโกรธก็ตาม

ผศ. : พฤติกรรมของคนที่มีจิตสะอาดนี้ กับคนที่มีปัญญาที่ต่างกันอย่างไร

พ่อกัน : คนจิตสะอาดกับคนมีปัญญาก็ต้องเป็นคนคนเดียวกัน พฤติกรรมของจิตสะอาดก็อันหนึ่ง ปัญญาที่อีกอันหนึ่ง แต่ถ้าเราบอกว่าจิตสะอาดก็คือจิตปราศจากกิเลส บอกว่าปัญญาก็คือธาตุรู้ ที่รู้ว่าจะจิตปราศจากกิเลส คนจิตสะอาดก็ต้องมีปัญญา เพราะต้องรู้จิตที่สะอาดของตน แต่ถ้าจะหมายความว่าปัญญาคือความเฉลียวฉลาดโดยทั่วไป คนมีจิตสะอาดกับคนเฉลียวฉลาดก็ต่างกันแน่ เพราะความเฉลียวฉลาดแบบโลกไม่เกี่ยวกับความเป็นจิตสะอาดเลย แกมคนฉลาดแบบโลกนั้นจะเป็นคนมีกิเลสที่มีพฤติกรรมชั่วโลภชั่วโกรธชั่วหลงเอาด้วยนะเนาะ

**กิเลสต่างหากที่มันเก่งควบคุมจิตคนยิ่งกว่าความเฉลียวฉลาด คนฉลาดถึง
ได้ทำชั่วกันเต็มบ้านเต็มเมือง โกงอย่างไม่มีใครรู้ทัน ไม่มีใครจับได้ บ้านเมืองเลวร้ายก็
เพราะความฉลาดของคนที่มีกิเลสนั้นแหละ ความฉลาดของคนที่จิตไม่สะอาดจะทำ
หน้าที่ช่วยกิเลสของตนอย่างเป็นปี่เป็นขลุ่ย เพิ่มความเลวร้ายยิ่งขึ้นด้วยซ้ำ**

ผศ. : แต่ว่าคนที่จะใช้ปัญญาควบคุมจิตนี้ แล้วนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคนคนนั้น
นี่ มันน่าจะเป็นพฤติกรรมที่เหมือนกันใช่ไหม

พ่อท่าน : ใช่ ถ้าเข้าใจคำว่าปัญญา มันจะไปด้วยกัน มันพูนวัน จิต ปัญญา พอจิตสะอาด
ปัญญาก็มี ปัญญาที่ชาญฉลาดแบบสะอาด ดี เป็นกุศล เป็นประโยชน์ เป็นคุณค่า ไม่ได้เห็นแก่ตัวแม่แต่เพื่อ
ตัวเพื่อตน เพราะจิตที่สะอาดแล้วนี้ ของตนเองมันไม่มีความติดด้าน มันจะอ่อนโยน มันไม่ต่างกัน
จิตวิญญาณนี้เหมือนกันกับต้นกล ส่วนปัญญานั้นเหมือนกับต้นหน เหมือนกับกับต้น ส่วนจิตเหมือนกับต้นกล
อยู่ข้างใต้ห้องเครื่อง ไม่รู้เรื่องอะไรเท่าไรหรอก กับต้นจะสั่งว่าอย่างไรก็ว่ากันไป ต้นกลมีหน้าที่สนอง ต้นกล
ก็สนองต้นหน ซึ่งไปด้วยกัน จะขาดอันหนึ่งอันใดก็ไม่ได้ มีแต่ต้นหน ไม่มีพลังเลย ไม่มีต้นกลเลย ก็ทำงาน
ไปไหนไม่ถูก แต่ถ้าเป็นปัญญาที่หมายถึงความเฉลียวฉลาดทุกๆไป ก็ไม่เกี่ยวกับจิตสะอาด ดังนั้นปัญญา
ที่เฉลียวฉลาดแบบนั้นจึงควบคุมจิตไม่ได้ กิเลสต่างหากที่มันเก่งควบคุมจิตคนยิ่งกว่าความเฉลียวฉลาด
คนฉลาดถึงได้ทำชั่วกันเต็มบ้านเต็มเมือง โกงอย่างไม่มีใครรู้ทัน ไม่มีใครจับได้ บ้านเมืองเลวร้ายก็เพราะ
ความฉลาดของคนที่มีกิเลสนั้นแหละ ความฉลาดของคนที่จิตไม่สะอาดจะทำหน้าที่ช่วยกิเลสของตนอย่าง
เป็นปี่เป็นขลุ่ย เพิ่มความเลวร้ายยิ่งขึ้นด้วยซ้ำ

ผศ. : มีอยู่ท่านหนึ่งที่ผมไปพูดคุยด้วยนี้ ท่านจะบอกว่า เวลานอนนี่อย่าไปหลงกับจิตที่สะอาด
พอเข้าไปเจอจิตที่สะอาดก็จะรู้สึกลุ่มหลง อิมเอิบ

พ่อท่าน : จิตสะอาดที่ว่านั้น คือจิตที่ทำมานละมัง ทำมานทำสมาธิแบบฤๅษี อาฬารดาบส
อุทกดาบส พอเป็นฉานเป็นสมาธิจิตก็ว่างก็สะอาด แล้วก็อิมเอิบ ก็ติด ไซ้ อันนั้นก็ถูก แล้วถ้าติดมันก็จะ
ซีเกียจ มันก็จะเสพ สบาย เบา ว่าง อย่างนั้นแหละ เป็นคนที่ไร้ค่า เป็นคนไร้ประโยชน์ไปเลย เป็นคนติด
ติดภาพ ติดรูปฉาน อรูปฉาน ติดรูปภาพ อรูปภาพ นั้นแหละ ติดฉาน ๔ ฉาน ๗ ฉาน ๘ ฉานนั่นแหละ
ก็ติดอย่างนั้นแหละ ว่างเบา แล้วหลงว่าจิตสะอาด ที่จริงยังไม่ใช้จิตสะอาด นั้นเรียกว่าจิตที่มีอาการว่าง
อาการอุเบกขาของฉาน ๔ คือจิตสงบด้วยฤทธิ์ของการสะกดจิตชนิดทำฉานแบบฤๅษี ถ้าสูงขึ้นของฉาน ๔
ก็เป็นอากาสาณูจายตนะ วิญญาณัญจายตนะ หรืออากิญจัญญายตนะ หรือว่าเนวลัญญานาสัญญายตนะ
ก็ตาม ก็เป็นความว่างที่มันว่างยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง อธิบายง่ายๆ จะอธิบายลักษณะละเอียดอาตมาก็อธิบายได้
แต่ว่าเอาละ..มันจะเสียเวลา มันก็ว่าง มันก็ว่างจริงๆ ใครที่ปฏิบัติแล้ว ได้พิสูจน์แล้ว ก็จะเห็นจริงๆว่าโอ...มัน
ก็เท่านั้นเอง มันก็อย่างนั้นแหละ แล้วมันก็จะเสีย ตามที่เขาคนนั้นพูด ก็ดีแล้วละ ถ้าใครไปหลงพวกนี้
ซึ่งมีเยอะ พวกฤๅษีไซ้ไพร พวกอะไร พวกที่นิ่งสมาธิ ติดอยู่ตรงนั้นแหละ แต่ไร้ค่า แล้วมันก็ได้ชกกิเลส
ไอนี้ไม่ใช่วิธีชกกิเลส พระพุทธเจ้าแรกๆไปพบอาฬารดาบส-อุทกดาบส ก็ไปนั่งสมาธินี้แหละ ฉาน ๗
ฉาน ๘ ไม่ใช่ฉาน ๔ นะ ฉาน ๗ ฉาน ๘ ที่เดียว พระพุทธเจ้าก็บอกไอนี้ไม่ใช่ทาง ท่านเรียนกับ
อุทกดาบส-อาฬารดาบส จนทำได้แล้ว แล้วท่านก็บอกว่า นี่ไม่ใช่ทางบรรลुरुธรรม ไม่ใช่ทางที่จะล้างกิเลส
มันเป็นฐานสุขวิหารธรรม มันเป็นฐานพัก พักผ่อนสบายๆ เบา แล้วติด ติดเอาหนักเอาหนาด้วยนะ ก็มัน
สบาย มันไม่วุ่นวาย มันสบาย เพราะฉะนั้นพวกสายนี้ที่หลับตาสมาธิพวกนี้เป็นไง จะไม่ชวนชวย จะไม่ชวน

จะไม่ค่อยทำประโยชน์อะไร ทำประโยชน์กับสังคมอย่างมีประสิทธิภาพไม่ได้ ทำได้นิดๆหน่อยๆ ทำได้ไปอย่างนั้นแหละ ถ้าตัวเองยังติดสรรเสริญอยู่บ้าง ก็จะทำเพื่อสรรเสริญบ้างเท่านั้นเอง

ผศ. : ตอนนี่วิกฤติของทางจิตวิญญาณนี้ พ่อท่านไม่ทราบคิดอย่างไรครับ มันเป็นวิกฤติขนาดไหน

พ่อท่าน : วิกฤติมาก ตอนนี้นำใจผิดเข้าใจเพี้ยนไปเยอะในศาสนาพุทธ อาตมาพูดไปแล้ว คนเขาก็จะหาว่าอาตมานี้ยกตัวยกตน อวดตัวอวดตน ไปเที่ยวได้บอกคนอื่นผิดหมด ตัวเองถูกอยู่คนเดียวอะไรอย่างนี้ เขาก็จะว่าอย่างนั้น ซึ่งอาตมาก็เข้าใจแหละ อาตมาก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก เขาจะว่า เขาจะเข้าใจอย่างไรก็ได้ แต่มันน่าสงสารที่เขาเข้าใจผิดเพี้ยน เข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่สมบูรณ์ ไม่เป็นสัมมาทิฐิ ไม่ถูกถ้วน ไม่สัมมาไม่ถูกถ้วน ถูกบ้างบางส่วน ดีไม่ดีก็ขัดแย้งกันเอง ขัดแย้งในตัวเอง อะไรต่างๆนาๆ อย่างนี้มันก็เลยไปไม่รอด ไปไม่ได้ ไปไม่ไกล ไม่ต้องเอาอะไรหรอก แต่แค่คำว่า“สมาธิ”นี่คำเดียว ในศาสนาพุทธเมืองไทยนี่ก็ไม่สัมมาทิฐิแล้ว ยังเข้าใจสมาธิว่า สมาธิแบบพุทธก็เป็นอย่างเดียวกันกับสมาธิทั่วไปแบบฤๅษีดาบสเก่าแก่กันทั้งนั้น ไม่ได้เข้าใจว่าแบบ“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้า “สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัดเจนในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ มหาจัตตาริสกสูตร ข้อ ๒๕๒ ถึงข้อ ๒๘๑ นี้ ท่านตรัสยืนยันว่า สัมมาสมาธินั้นเป็น *อริโย สัมมาสมาธิ* สัมมาสมาธิของพระอาริยะ หรือสัมมาสมาธิอันประเสริฐ ซึ่งต่างกับสมาธิฤๅษี ที่มีมาเก่าก่อน พระพุทธเจ้าเกิดมาก็มีแล้วสมาธิแบบนั้น เดียวนี้มันก็ยังมียู่ แต่“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้านี้ผู้ปฏิบัติต้องเข้าใจเป็นสัมมาทิฐิ เพราะเป็นสมาธิที่ปฏิบัติขณะมีชีวิตปกติสมมติทำงานทำการอยู่อย่างสามัญ เป็นสมาธิที่ทำได้แล้วยั่งยืน ไม่ต้องไปทำเอาอีก ได้แล้วได้เลย ถ้าทำได้แล้ว ก็เป็นตถตา เป็นได้เองอัตโนมัติ เป็นอย่างนั้นเอง ไม่ต้องไปตั้งทำหรือตั้งใจปฏิบัติอีกแล้ว เป็นแล้วเป็นเช่นนั้นเองเลยเรียกว่า ตถตา คำว่า“ตถตา”นี้อาตมาก็ไม่แปลเหมือนคนอื่นๆแปล เหมือนอย่างกับท่านพุทธทาสท่านแปล ท่านพุทธทาส

แปลตถตาว่า เป็นเช่นนั้นเอง แต่ท่านอธิบายความหมายไปอีกอย่างหนึ่ง ไม่เหมือนที่อาตมาอธิบาย เป็นเช่นนั้นเองของอาตมานั้น มันคือสภาพของจิตที่ได้ฝึกอย่างสมบูรณ์แล้ว เป็นความจริงได้สมบูรณ์แล้ว จบแล้ว จนเป็นได้เองแล้ว ไม่ต้องทำเอาอีกแล้ว เป็นได้อย่างอัตโนมัติแล้ว เป็นเช่นนั้นเองได้เองแล้ว ตถ ตถตานี้ คือ ความจริง อย่างพระพุทธเจ้านี้ สมบูรณ์เป็น“ตถาคต”เลย โอโฮ...อย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น ของพระพุทธเจ้าไม่มีที่ติเลย สมบูรณ์ที่สุด ตถตานี้ก็คืออันเดียวกันนี้แหละ แต่ว่ามันยังสมบูรณ์ไม่เท่าตถาคต ตถาคตของพระพุทธเจ้านั้นเป็นไปอย่างนั้นตลอดทุกอย่าง ใครไปปฏิบัติจนสภาพของจิตมันเป็นอย่างนั้นได้ จริงเองอย่างนั้นแล้วนี้ มันก็สมบูรณ์ มันไม่เปลี่ยนแปลง แล้วมันก็ไม่มีการมาลบล้างหรอก มันก็ไม่มีใครทำอะไรได้ แล้วเราก็ไม่ยาก ไม่หนัก

มันเป็นของมันเองง่าย ๆ มันเป็นอย่างนั้นแหละ ไม่ทำมันก็เป็นนะ นี่คือ สัมมาสมาธิ ที่มีความตั้งมั่น ชนิดที่เรียกว่า ตถตา ซึ่งมีคุณภาพเที่ยงแท้หรือนิจจัง มันคงหรือต้วง ยั่งยืนหรือสัสตัง ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นหรืออวิปริณามธัมมัง ไม่มีอะไรมาหักล้างได้หรือสังหิรัง ไม่กลับกำเริบแล้ว ได้แล้วได้เลยหรืออสังกุปปัง ถ้าไม่ใช่สัมมาสมาธิ ก็จะไม่มีความพออย่างว่านี้ ทุกวันนี้ไม่เข้าใจ "สัมมาสมาธิ" กันแล้ว เข้าใจสมาธิของพระพุทธเจ้าผิด มิฉฉาทิฏฐิซึ่งก็เพราะเข้าใจมิติทางกายทางจิตทางสังคัม หรือทางจิตวิญญาณ ผิดนั่นเอง

ผศ. : แล้วมันจะรุนแรงมากขึ้นไหมครับ ไ้ความเข้าใจผิดเรื่องจิตวิญญาณของเรา

พ่อท่าน : มันรุนแรงขึ้นทุกวัน ออกนอกกริตไปเรื่อย แม้แต่คำว่าสมาธินี้ก็เข้าใจผิดกันอย่างไรที่ว่านี้ ไม่ปฏิบัติสมาธิที่เป็นสัมมาสมาธิอันเกิดจากการปฏิบัติ "มรรค ๗ องค์" ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน แต่ไปปฏิบัติสมาธิที่หนึ่งสะกดจิตแบบฤาษีตาบสแล้วหลงผิดว่าเป็นสมาธิแบบพุทธ แล้วก็วิธีปฏิบัติแปลกๆต่างๆออกไป อาจารย์ต่างๆวิธีวิธีการขึ้นมา ไ้โฮ...มากมายเลย วิธีที่จะทำให้เกิดสมาธิในยุคนี้

ผศ. : จะแก้อย่างไรครับ

พ่อท่าน : แก่ไม่ได้หรอก ถ้าเผื่อว่าเขาเองเขาไม่ใส่ใจ พวกเขาเขาไม่ใส่ใจศึกษา จะแก้ได้ก็คือต้องมีคนเอาของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติพิสูจน์ อาตมาก็พยายามจะพิสูจน์ พิสูจน์ว่าอันนั้นจะต้อง ส่วนอันนี้ไม่จริง ไม่ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ใครเข้าใจอย่างไรเชื่อมั่นแบบไหนต่างก็ปฏิบัติพิสูจน์กันไป ตอนนี้เรายังดีที่มีพระไตรปิฎก พระไตรปิฎกเถรวาทที่ยังสมบูรณ์มาก แต่ผู้ศึกษาตีความกันไปต่างกัน

ผศ. : พระไตรปิฎกนี้ แบบว่าแต่ละประเทศนี้ ก็แตกต่างกันไหมฮะ อินเดีย ญี่ปุ่น

พ่อท่าน : แตกต่างกันไปไม่เป็นไร แต่มันมีความสอดคล้องกันในเนื้อหาหลัก เนื้อธรรมเนื้อแท้เป็นอเทวนิยม เป็นโลกุตระ ที่ลังกาจะมีรายละเอียดผิดแผกแตกต่างกันไปบ้าง ถึงอย่างนั้นก็ตาม พระไตรปิฎก ๔๕ เล่มของไทยที่ใช้อยู่นี้ ก็ไม่ได้หมายความว่าบันทึกคำสอนมาครบทั้งหมด ของเขามีมากกว่านี้ มุมอื่นที่ถูกต้องกว่านี้ก็มิ ของมหายานเขามีอีกเยอะมาก แต่ว่าเขามีทั้งของอาจารย์รุ่นหลังผสมด้วยเลยเป็นอาจารย์วาท มันมีของอาจารย์ต่างๆผสมเสเข้าไปเยอะ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องพยายามเลือกเอามาให้มันเป็นคำตรัสคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้ๆ อย่างมากก็ของพระเถระรุ่นต้น จึงเรียกว่าเถรวาท ถึงขนาดนั้นก็ยังมีคำสอนของอาจารย์อื่นๆผสมเข้ามาอยู่บ้างเลย แต่มันก็ยังดีอยู่ มันเป็นของระดับต้น ระดับที่หนึ่ง มันก็ยังไม่เลอะเทอะนัก แต่มันก็หนักไปในทางป่าหน่อหนึ่ง เพราะว่าผู้สังคายนาพระไตรปิฎกของเถรวาท ๔๕ เล่มนี้ ประชานคือพระมหากัสสปะ และพระมหากัสสปะ นี้จะชอบป่า เอียงไปข้างป่า ทั้งๆที่ศาสนาพุทธนี้ไม่ใช่ศาสนาป่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเมือง เป็นศาสนาสังคัม แต่พระมหากัสสปะผู้เป็นประธานและบริวารของท่านที่มาช่วยกันรวบรวมพระไตรปิฎกนี้ มีจิตไปข้างพระป่า พระไตรปิฎกเถรวาทนี้จึงหนักไปด้วยภาษาที่ยินดีป่า และเรื่องราวของคำสอนที่เอียงมาเชิงพระป่ามากหน่อย อันนี้อตมาก็กำลังวิเคราะห์สู่กันฟังอยู่ เพราะฉะนั้นเมื่อเอียงไปข้างป่าตั้งแต่เริ่มต้น มาถึงวันนี้จึงเลโผล่ออกไปเป็นพระป่าซะหนัก ทุกวันนี้ถ้าบอกว่าพระปฏิบัติต้องออกป่า ชาวพุทธในเมืองไทยนี่เขาถือว่าอย่างนั้น ถ้าพระปฏิบัติอยู่ในเมืองนี้ ไม่ใช่พระปฏิบัติหรือพระในเมืองไม่ถือว่าเป็นพระปฏิบัติ แม้แต่พระในเมืองเองก็ยังสมยอมว่า ใช่ พระปฏิบัติต้องไปเป็นพระป่า เป็นพระกรรมฐาน ต้องเป็นพระธุดงค์ จึงจะเรียกว่าพระปฏิบัติ จนปฏิบัติมรรคองค์ ๘ ไม่เป็นกันแล้ว เพราะฉะนั้นสมาธิก็เลยเป็นสมาธิต้องหนีไปนั่งหลับตา ไม่ใช่สมาธิอันเกิดจากการปฏิบัติในการดำเนินชีวิต ในขณะที่มีวาจา ในขณะที่มีกัมมันตะ ในขณะที่มีอาชีวะ จึงจะก่อเกิดเป็นสัมมาสมาธิ หรือแม้แต่คำว่านิพพาน คำว่าวิปัสสนา ความหมายมันแตกต่างกันไปหมด คำว่าวิปัสสนาก็อยู่...หลายอาจารย์บรรยายไปคนละแควหรือแม้แต่วิชา ๘ วิชาจรณะสัมปันโน วิชา ๘ ประการนี้ในเมืองไทยก็ไปเรียนตามพระพุทธโฆษาจารย์บอกว่าวิชา ๘ เป็นวิชาพิเศษ พระอรหันต์จะมีก็ได้ ไม่มีก็ได้ ซึ่งผิดเลย ผิดถนัด เพราะพระอรหันต์ต้องมีวิชา ๘ เป็นอนุสสาสนีปฏิบัติ เป็นสัมมาญาณ-สัมมาวิมูติ หากใครไม่มีวิชา ๘ เป็นพระอรหันต์ไม่ได้

ไม่สามารถรู้แจ้งเห็นจริง ไม่เป็นปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ เพราะวิชา ๘ นั่นคือ วิชาที่มันล้างอวิชา ถ้าไม่มีวิชาแล้ว อวิชามันจะหมดได้อย่างไร นี่เอาง่ายๆ เอาเหตุผลตรรกะธรรมดาที่พิสูจน์ยืนยันได้แล้ว มันต้องมีวิชา มีวิปัสสนาญาณ เป็นวิชาที่มีครบ วิปัสสนาญาณคือวิชาที่รู้แจ้งเห็นจริง บัณฑิตนี้แปลว่าเห็นจริง ต้องเห็นความจริง เห็นกิเลส รู้จักกิเลส พอลดกิเลสได้ก็เป็นมโนมยิทธิ นี่เป็นวิชาข้อที่สอง มโนมยิทธินี้จิตที่สำเร็จด้วยฤทธิ์ ฤทธิ์อะไร ฤทธิ์ที่ฆ่ากิเลสให้หมดไปได้ ลด ละ จาง คลาย หรือดับได้ แล้วก็มยิทธิวิธีก็คือมีฤทธิ์ที่เป็นวิธีต่างๆเสริมช่วยอีกจนครบวิชา ๘ หลากหลายน้อยสามารถมากมายเพิ่มขึ้น มีโสทธิพหุหรือทิพยโสธ เป็นความรู้ที่เก่งเชี่ยวชาญขึ้น รู้จักกิเลสได้ละเอียดขึ้น แม้สัมผัสเล็กน้อย เป็นความรู้ที่ละเอียดลออขึ้นไปอีก แม้แต่นิดๆหน่อยๆก็รู้ได้เร็ว รู้ได้มาก รู้ได้ลึก เหมือนได้ยินเสียงจากทางไกล ก็จะได้ว่า อ้อ...นี่คือเสียงอะไร ก็สามารถแยกแยะได้เก่ง ว่าอย่างไรไหนคือเสียงสามัญ ใอย่างไรไหนคือเสียงที่ผิดแผกแตกต่าง ท่านเปรียบเหมือนคนได้ยินเสียงแม่ไก่ก็แยกได้ว่า ใอย่างไรเป็นเสียงเปิงมาง นี่เป็นเสียงตะโพน นี่เป็นเสียงกลอง สามารถรู้ละเอียดได้ มีความเฉลียวฉลาดเก่งในธาตุรู้ หรือมีธาตุวิปัสสนาญาณสูงส่งขึ้นไปเรื่อยๆ มีเจโตปริยญาณสามารถที่จะรู้ความจริงของจิตเลยว่า อันนี้ประกอบด้วยโลภะ อันนี้ประกอบด้วยโทสะ นี่โมหะ เมื่อปฏิบัติได้ผลก็จะมยิทธิระคะ วิตะโทสะ วิตะโมหะอย่างนี้เป็นต้น ไล่เรียงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเจโตปริยญาณนี้มันมีตั้ง ๑๖ นัยะ เหมือนกับมาตรวัด มาตรวัดว่าเรานี้ภูมิขั้นไหน จิตของเราสามารถเป็นวิมุตติหรือยัง เป็นอนุตตรังจิตตั้งหรือยัง เป็นจิตที่เหนือจิตอื่นแล้ว สุกยอดแล้ว สมบูรณ์แล้วหรือยัง สมบูรณ์เสร็จจบหรือยัง เป็นกตญาณ มีญาณรู้ มีวิปัสสนาญาณนี้แหละคือญาณรู้ รู้ว่าเสร็จกิจแล้ว เราก็ต้องมีวิชาหรือญาณรู้ของตน สูงสุดเป็นอนุตตรจิต เพราะว่าแข็งแรงไปด้วยวิมุตติ แข็งแรงไปด้วยสมาธิ สมาหิตะ นี่คือเจโตปริยญาณ ๑๖ อย่างนี้เป็นต้น เราก็ทบทวน ปุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวัภยญาณ ต้องทบทวนด้วยเทววิโซ วิชาอีก ๓ นี้ต้องมีเสมอ ทบทวน ตรวจสอบเสมอเป็นการลงบัญญัติ เป็นการทำบัญญัติของคุณธรรมหรือคุณภาพของธรรมะที่ตัวเองปฏิบัติได้ ต้องตรวจสอบ วันนี้ได้เท่าไร เดือนที่แล้วได้เท่าไร ปีที่แล้วได้เท่าไร สามปีทำปีที่แล้วได้เท่าไร ตอนนี้เป็นโสดาฯ ตอนนี้เป็นสกิทาฯ ตอนนี้เป็นอนาคาฯ ต้องตรวจสอบความจริง จุตูปปาตญาณ ต้องรู้ว่าอะไรเกิด อะไรดับ กิเลสมันเกิด ตอนนั้นก็กิเลสมันจางคลาย แต่ก่อนมันร่อยรังเดียวนี้มันเหลือห้าสิบ ตอนนี้มีมันเหลือยี่สิบ ตอนนี้มีมันดับแล้ว ตอนนีดับ ดับสนิทเลย ไม่มีโผล่ ตายสนิท

แน่แล้วมันคงแล้วเป็นกตัญญู งบดุลปิดตาย ต้องอย่างนี้

จุดปบาทญาณ นั่นคือปัญญาหยั่งรู้จิตที่เกิดที่ดับอย่างรู้แจ้งเห็นจริง จริ่งๆก็คือรู้เห็นกิเลส ดับเห็นจิตอาริยะเกิด ความเกิดดับก็ต้องอ่านตรงนี้เกิด-ดับ คือกิเลสเกิดอยู่ หรือกิเลสดับ กิเลสตาย อันนี้สำคัญ เพราะฉะนั้นดับแม้กระทั่งอาสวะ...ก็ต้องเห็นว่าอาสวะคืออะไร ต้องแยกออก กิเลสหยาบ กิเลสกลาง กิเลสละเอียด อาสวะหรืออนุสัย วิติกมกกิเลส ปริยภูฏานกิเลส อนุสัยกิเลส ต้องรู้ชัดเจน ไม่ใช่เดา เริ่มต้นเป็นพระโสดาบันก็ต้องมีญาณ ๗ ตรวจตนเอง เมื่อทำให้กิเลสตัวเองลดลง กระทั่งดับสนิทก็ต้องรู้ชัดเจน จึงจะเป็นรู้แจ้งเห็นจริง ไม่ใช่โมเม ศาสนาพุทธไม่ใช่โมเม ไม่ใช่ฆ้องมงาย ต้องรู้แจ้งเห็นจริง ชัดเจน รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง ต้องคม ต้องชัด ต้องลึก ต้องแน่น ทั้งคม ทั้งชัด ทั้งลึก ทั้งแน่น ทั้ง...ถูกต้อง และถูกถ้วน มันต้องมีสภาพที่รองรับความจริง ถึงจะเรียกว่าวิทยาศาสตร์ ไม่เช่นนั้นศาสนาพุทธจะบอกว่าเป็นวิทยาศาสตร์ได้อย่างไร เป็นวิทยาศาสตร์เพราะมีของที่พิสูจน์ได้ ยืนยันได้ด้วยตน ผู้ใดมาปฏิบัติเองก็จะรู้แจ้งเอง เรียกว่าสันทิฎฐิโก เป็นนักวิทยาศาสตร์ด้วยกัน รู้ตรงกัน โอ้โฮ...ยิ่งพูดภาษากัน... เหมือนกับคนที่เรียนมาด้วยกัน ยิ่งรู้จักภาษาวิชาการ ก็ยิ่งจะชัดแจ้งภาษาอะไรก็รู้กันได้ เป็นTechnical Term(ศัพท์เฉพาะด้าน) เป็นภาษาลูกทุ่งก็ได้ เมื่อรู้แจ้งลัจจะตรงกัน อธิบายสภาวะมันก็รู้กัน

เอาละ ถ้าจะเอารายละเอียดอะไรกับอกมา นี่ก็พูดเท่าที่มีเวลา ถ้าอยากจะรู้อะไร อาตมาก็จะอธิบายให้ฟัง

ผศ. : ครบก็ ผมก็คงจะเอาสิ่งที่พ่อท่านพูดนี้ ไปรวบรวมดูนะครับ แล้วก็บางที่อาจจะมาเรียนสัมภาษณ์ หรือโทรศัพท์มาอีกครั้งหนึ่ง

พ่อท่าน : ได้ๆ เป็นประโยชน์ อุตสาหะทำเถอะ ทำให้มันดีๆ ทำให้มันสุดถูกสุดต้องด้วย

ผศ. : แต่ที่พอมามาเรื่องนี้ก็เปลี่ยนไปนะครับ วิถีชีวิต จากเดิมที่ไม่เคย ไม่ค่อยสนใจ อยู่ในแวดวงของทำมาหากินเสียเยอะ

พ่อท่าน : ใช่ โลกมันไม่มีอะไรหรอก ชีวิตของคนนะ มันไม่เข้าใจชีวิตหรอก ถ้าไม่เรียนรู้ ถึงลัจจะแท้ ไม่เรียนรู้โลกุตรนะไม่เข้าใจชีวิต จะบอกไม่ได้ว่า ชีวิตนี้เกิดมาเอาอะไร แล้วเราจะได้อะไร จะไม่มีคำตอบ แต่ถ้ารู้โลกุตรนะ เข้าถึงโลกุตรนะแล้วก็จะรู้ โลกุตระก็คือสิ่งที่ไม่ใช่โลกียะ ไม่ใช่โลกธรรมนะ ลาก ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ผู้เห็นแจ้งในโลกุตรธรรมแล้วจะไม่เอาอันนี้ อันนี้ไม่ใช่สาระ ลาก ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ไม่ใช่สาระ โลกุตระก็คือ ไม่เอาแล้วอันนี้ ไม่สะสมแล้วโลกธรรม นั่นละคือโลกุตระ นี่พูดง่ายๆสรุปความหมายง่ายๆ เพราะฉะนั้นเมื่อผู้ใดไม่เรียนรู้จริงๆ แล้วก็จะไม่รู้ว่ชีวิตจะเอาอะไร เขาก็จะยังคงแสวงหาเอาลาก เอายศ เอาสรรเสริญ เอาโลภียสุขที่เป็นกามเป็นอัตตาอยู่ตลอดกาลนาน จมอยู่กับอัตตาทัดถุสุขและกามสุขนั้นแหละ เป็นชีวิตชีวา เท่านั้นเอง ไม่ได้อื่นอะไรเลย แล้วมันก็วนเวียนอยู่ในวัฏสงสารอยู่นั่นเอง เพราะฉะนั้นถ้าอาตมาจะอธิบายตอนนี้ เป็นภาษาที่จะอธิบายให้ฟังง่ายๆก็คือ อย่างคนเราเกิดมานี้ ถ้าไม่เรียนโลกุตระนี้ละ คุณก็ไปหลงสะสมลาก สะสมทรัพย์สิน แล้วก็ได้ทรัพย์สินมาเยอะแยะ ใช้อันนี้แหละที่มันเต็มไปด้วยทุจริต เอาเปรียบนี้ทุจริตใหม่ อย่ไปเห็นว่าเอาเปรียบนี้สุจริตนะ ถ้าคุณไม่เอาเปรียบมันก็ไม่ไ้ได้มากหรอก เอาเถอะจะได้มากได้น้อยก็ตาม สมมุติว่าคุณได้เยอะแยะแล้วตั้งเป็นแสนล้าน ทรัพย์ศถางหลักทรัพย์ของคุณเป็นแสนล้าน แล้วคุณก็ตาย แล้วคุณเกิดอีกชาติหน้า ต่อให้คุณไปเกิดเป็นคนอีก และระลึกชาติได้อีกด้วย แถมรู้ตัวว่า ทรัพย์แสนล้านนั้นของคุณอยู่ไหนบ้างถามว่าไอ้แสนล้านอันนี้คุณจะมาตุ้เอาคืนได้ไหม

ผศ. : ไม่ได้

พ่อท่าน : เอ้า...ก็ของฉันนะ คุณก็พิสูจน์ยืนยันกันเลยซี เห็นไหม แม้คุณจะยืนยันอย่างไร มันก็ไม่ใช่ของคุณแล้ว ลากไหนๆมันก็ไม่ใช่ของเราแท้หรอก ยศก็เหมือนกัน ยิ่งเปลี่ยนแปลงง่าย ทั้งลาก ยศ

สรรเสริญ โลกียสุข ชาตินี้คุณได้เป็นของคุณ ตายไป ชาติหน้าก็บอก เฮ้ย เอาการของฉันคืนมา เอาตำแหน่งยศของฉันคืนมา เอาสรรเสริญ เอาโลกียสุขของฉันคืนมา มันก็ไม่ได้ทั้งนั้น

พต. : แต่คนเหล่านี้เขาไม่เชื่อหรือกระหว่าเขาจะมีโลกหน้า

พอกัน : ถ้าคนไม่เชื่อโลกหน้า ไม่เชื่อว่าตายแล้วยังวนเวียนอยู่ในวัฏฏสงสารก็พูดกันไม่รู้เรื่องหรือ อันนี้ศาสนาคริสต์หรือว่าศาสนาบางศาสนานี้ยังเข้าใจยากตรงนี้ เพราะเขาไม่มีพื้นอันนี้เลย เขาไม่รู้ว่าเอ...มันมีต่อไปอย่างไร ตายแล้วมันจะมีเกิด มันจะไปเชื่อมโยง มันจะไปมีวิบากกรรมต่อไปอีก เป็นกุตกรรม อุกุตกรรม เป็นอกุตลวิบาก กุตลวิบาก เป็นสัมภาระวิบากที่จะต้องไปทำปฏิกริยากันจะต้องมีขึ้นลง ต้องตกต่ำ ต้องได้ดี ต้องตกยากไปอีกตั้งเท่าไรๆ เขาไม่เข้าใจ ไม่ทะลุทะลวงอันนี้ เพราะฉะนั้นเขาจะไม่เชื่อ แต่ในพุทธนี้เชื่อ การเวียนว่ายตายเกิดพอสมควร เพราะฉะนั้นเราพูดกันแต่ในพุทธ สรุปล้วนนี้ ใ้อโลกธรรมหรือโลกียะนี้ ชาตินี้คุณมาชอบหวงเท่านั้น คุณเอาเปรียบเขา คุณยังจะได้บาปนะ คนเราไม่มีใครคิดเกรงที่จะต้องหาวิธีชิงชั้น เอาเปรียบ ตัวเองต้องฉลาด ต้องได้เปรียบ ได้เชิงชั้นชนะ ฉันต้องได้ลากยิ่งกว่า ได้ตำแหน่งได้ยศศักดิ์อะไรก็แล้วแต่ วัตถุทรัพย์ใดๆก็ไม่ตามไปเป็นของเราเลย มีแต่จิตสะสมกรรมเท่านั้นที่ไปกับเรา เป็นของเราแท้ เช่น คุณทำกรรมชั่วโง่เงา หรือเอาเปรียบเขาจนชนะ ได้เงินมา คุณตายไป เงินมันก็กองอยู่ในโลกนี้ มันไม่ตามคุณไปแน่ เพราะมันไม่ใช่ของคุณจริง **แต่กรรมที่คุณทำการโง่เป็นบาป คุณเอาเปรียบก็เป็นบาปนั้น ต่างหากที่มันตามไปกับคุณจริง แม้คุณจะตายไปชาติหน้าชาติไหนอีกก็ตาม คุณตายไปแล้วนี้ คุณบอกไม่เอาก็ได้ ชาตินี้คุณสะสมกามให้อ้วนพี ก็เหมือนกัน พอชาติหน้ากามมันจะลดลง มันไม่ลดหรือ มันจะอ้วนอย่างที่คุณทำ อันนี้แหละเป็นสมบัติของคุณแท้จริง แม้ข้ามชาติไปคุณก็ต้องได้มันแน่ๆ ลาก ยศ สรรเสริญ นั้นพิสูจน์ให้ฟังแล้ว ยืนยันให้ฟังแล้ว มันไม่ข้ามชาติไปให้คุณได้หรือ ไปชาติหน้าคุณก็ไม่ได้มัน แต่ชาติหน้าคุณไปเกิดเป็นนายเป็นนางสาวอะไรก็ตามแต่ กามที่คุณสั่งสมแต่ชาตินี้มันจะตามไปเป็นสมบัติของคุณแน่ อันเป็นสมบัติทางกรรมทางวิบาก เป็นกรรมพันธุ์แท้ยิ่งกว่าสรีรพันธุ์ เพราะกรรมทุกกรรมเป็น กัมมัสสกะ(กรรมเป็นสมบัติแท้ของตนติดตามตนไป)หรือว่าคุณทำกรรมขโมย-ทำการโกง-ทำการมั่ว-แค้นอาฆาต หรือเรื่องคู่ผู้หญิง-ผู้ชาย ชาติหน้าก็ยังมีเวรานุเวรกันอีก อันนี้คือสมบัติที่คุณได้ ถ้าคุณมาเรียนรู้โลกุตระ แล้วละล้างกิเลสเหล่านี้ ก็เป็นการลดเล็กรกรรมวิบาก ที่มันจะได้มันๆลงไป ซึ่งดีกว่าไปได้กาม ได้อัตตา ได้เวรภัยอะไรต่ออะไรพวกนี้ มาเป็นเวรานุเวรไม่รู้จักจบสิ้น ดีกว่าแน่ๆไหม**

โลกุตระธรรมคือ โลกอาริยะ คือสภาพที่คนควรจะได้อย่างยิ่ง คนควรสร้างโลกุตระธรรมให้แก่ตนเอง สร้างโลกุตรแล้วได้อะไร ได้อาริยะธรรม คือสิ่งที่ทรงไว้เป็นความประเสริฐ ซึ่งจะได้จะมีก็ด้วยกรรม ด้วยการกระทำ คนผู้ใดทำจริงก็เป็นก็มีจริง ถ้าได้ศึกษาโลกุตรลัจจะ แล้วปฏิบัติจนบรรลุผลในชาตินี้ ก็เป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคามี สูงขึ้นไปเรื่อยๆ เป็นต้น คุณธรรมที่ได้นี้ได้แล้วแม้ข้ามไปชาติหน้าคุณก็ยังได้ยังเป็นของเราอยู่ แต่ถ้าคุณไปได้ ลาม ยศ สรรเสริญ โลกียสุขนี้ นี่เป็นสมบัติโลกิยะ แล้วคุณก็ไม่สละออก คุณยังยึดไว้เป็นของตัวเองของตนไปจนตาย มันก็ไม่ตามคุณไปชาติหน้าหรอก แต่ถ้าคุณทำกรรมสละ หรือกรรมที่เป็นการเอาออกไปจากตน ก็ให้ออกไป หรือทาน หรือบริจาคคนั้นแหละ นี่ต่างหากที่จะได้เป็นสมบัติของคุณ ที่จะข้ามชาติไปถึงชาติหน้า ยิ่งให้ไปยิ่งเป็นของเรา ยิ่งเอามาให้ตนยิ่งเป็นหนี้ การสละ การเอาจากตนออกไป เป็นกุศล เป็นบุญ เป็นการชำระกิเลส

ถ้าคุณเรียนรู้โลกุตรธรรม สามารถลดกิเลสให้แก่ตนได้จริง การทำประโยชน์หรือทำคุณค่าของคนโลกุตรธรรม ก็จะเป็นประโยชน์ ๒ ส่วน เรียกว่า อุภยัตถะ ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องพิเศษที่ลึกซึ้ง เป็นปรมัตถธรรมของอาริยะภูมิ สัจธรรมหรือความจริงนี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้โดยพระองค์เองโดยเฉพาะ เช่น คนที่สร้างกุศลทำทาน คนที่ทำทานนี้เป็นโลกียกุศล คนโลกิยะหรือคนโลกุตรธรรมทำทานก็ได้โลกียกุศลด้วยกันทั้งนั้น คนที่ไม่ได้เรียนโลกุตรธรรมไม่รู้ใจตัวเองว่าทานคือการล้างกิเลสความโลภออกจากจิต ดีไม่ดี...ทานวัตถุเงินทองออกไป แต่ใจกลับซีโลภกลับคืนมามากกว่าเก่า กว่าค่าของที่ตนทานออกไปด้วยซ้ำ เป็นต้นว่า ทำทานข้าวทัพพีหนึ่งใส่บาตร ก็ตั้งจิตสาธุ ขอให้ได้เงินแสน เขาคิดจริงๆ จิตเขามีมโนกรรมจริงๆนะ ตั้งจิตเอาจริงๆเลยว่า ขอให้ถูกหวยเป็นแสนเป็นล้าน หรือไม่ก็ขอให้ทำกิจการงานที่ตนทำจงประสบผลสำเร็จร่ำรวยเป็นแสนเป็นล้าน อย่างเป็นความโลภที่โลกมากกว่าที่ตนทำทานออกไปจริงๆ และการตั้งจิตก็เป็นมโนกรรมซึ่งเป็นกรรมแท้ๆ ซึ่งกายกรรมที่ทำทานข้าวที่ตักบาตรทัพพีหนึ่งก็คือกรรม มโนกรรมที่เกิดในจิตจริงก็เป็นกรรมจริงๆ **เมื่อการทานนั้นสละออกแต่ข้าวทัพพีเดียวราคาไม่กี่บาท แต่กรรมซีโลภที่มโนกรรมตั้งจิตเอาแสนเอาล้านก็เป็นกรรมที่โลกเกินกว่าที่ตนทำทานออกไปจริงๆ มันก็เห็นได้ชัดๆว่า ไม่ได้สละจริงเลย จิตที่ตั้งจิตเอานั้นเป็นความโลภแท้ๆ เป็นการเอาเปรียบด้วยความโลภอยู่ใต้งๆ ข้าวทัพพีเดียวขอแลกคืนมาเป็นแสนเป็นล้าน**

เมื่อเอาเกินทุน ผู้เอาก็คือผู้เอาเปรียบหรือได้เปรียบเห็นอยู่แต่ๆ คือจิตคุณโลกแล้ว ยิ่งสนใจ ในโลกขึ้นมาแล้วก็จิตใจที่ได้เปรียบมามาก นี่คือการหลงผิดแต่ๆ สร้างอุปาทานผิดๆ ให้แก่ตนเองเพราะการตีใจที่ตนเอาเปรียบ ได้เปรียบอันเป็นบาปเป็นความเลว นั้นเป็นการตีใจในความเลวความบาป แล้วก็ยึดติดในความหลงผิดนี้ปฏิบัติกันอย่างไม่เกรงกลัวต่อบาปต่อไป เพราะความไม่รู้วิชา

อย่างนี้เป็นสังขารของ“กรรม” ผู้ใดกระทำจริงก็เป็นการกระทำที่ขาดทุนมหาศาล เพราะเอาเปรียบมากเกินไป อย่างนี้ได้กุศลโลกียะแค่ไม่กี่บาทตามราคาข้าวหนึ่งทัพพี แต่อกุศลโลกุตระซึ่งเป็นทางปรมาตม์ได้บาปหรือได้กิเลสขี้โลกเป็นแสนเป็นล้าน ดังนั้น ผู้ที่มีความรู้โลกุตระและสามารถปฏิบัติปรมาตมธรรมได้สำเร็จจริง แม้ทำทานข้าวหนึ่งทัพพี ซึ่งเป็นกุศลโลกียะผู้มีความรู้โลกุตระก็ได้แล้วมีส่วนหนึ่ง แถมมีญาณหยั่งรู้จิต... เจตสิก และสามารถปฏิบัติจิตของตนให้ลดกิเลสในจิตได้อีก ไม่ให้มีความโลภกลับคืนมาให้แก่ตนเกินกว่าที่ได้ทำทานข้าวทัพพีหนึ่งออกไป การละกิเลสได้นี้เป็นกุศลโลกุตระ ก็เป็นได้กุศลทางโลกุตระอีกส่วนหนึ่ง รวมคนโลกุตระก็จะเป็นประโยชน์หรือคุณค่า ๒ ส่วน(อุกฤษฏะ)ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว อย่างนี้เป็นต้น

หรือเรื่องของระบบทุนนิยมที่เฟื่องฟูกันอยู่ในโลกขณะนี้ ซึ่งเป็นโลกียะอย่างยิ่ง ก็เป็นการกระทำที่ไม่มีการกระทำที่ ไม่มีกุศลกันเลย แม้แต่กุศลโลกียะก็ไม่มี เช่น ชื้อมาแสนเดียว แต่ขายแสนกว่าหรือสองแสน หรือขายได้เกินกว่านั้นขึ้นไปมากเท่าใดได้ก็จะทำ แล้วภาคภูมิใจที่ได้เปรียบ **นี่คือ การเอาเปรียบแต่ๆ เป็นอกุศลอย่างยิ่ง ไม่มีบุญไม่มีกุศลเลย** เรื่องนี้อาตมาอธิบายมาเสมอ การค้าขายตามระบบทุนนิยมนี้เลวร้าย เพราะเป็นวิธีคิดที่ไม่มีประโยชน์ต่อสังคมต่อผู้อื่นเลย เป็นแนวคิดที่เอาเปรียบ เป็นบาปตลอดกาล เป็นต้นว่า วิธีคิดธุรกิจหรือการค้าขาย ถ้าทุนของสินค้าสมมุติ ๑,๐๐๐ บาท เวลาขายหรือให้คนอื่นไปจะต้องขายเกิน ๑,๐๐๐ บาทกันทั้งนั้น ใครสามารถขายให้เกิน ๑,๐๐๐ บาทได้มากเท่าใดไม่เกี่ยงเลย ยิ่งได้มากยิ่งพอใจ ยิ่งนับว่าเป็นความสามารถที่สุจริต เป็นผลสำเร็จในการทำธุรกิจทุนนิยมโดยชอบธรรม แต่โดยสังขารนั้น มันเป็นการได้เปรียบหรือเอาเปรียบอยู่ซัดๆ ถ้าทุนของสินค้าสมมุติ ๑,๐๐๐ บาท หากขายไป ๑,๐๐๐ บาทเท่าทุน ก็คือ เสมอกัน ไม่มีใครขาดทุน ไม่มีใครกำไร ไม่มีใครได้ใครเสีย นั่นคือไม่มีใครได้กุศล ไม่มีใครได้อกุศล เจ้ากัน แต่เมื่อเอาเกินทุนผู้เอาก็คือผู้เอาเปรียบหรือได้เปรียบเห็นอยู่แต่ๆ คือจิตคุณโลกแล้ว ยิ่งสนใจในโลกขึ้นมาแล้วก็จิตใจที่ได้เปรียบมามาก นี่คือการหลงผิดแต่ๆ สร้างอุปาทานผิดๆ ให้แก่ตนเอง เป็นการเข้าใจสังขารผิดๆ นี่เป็นเรื่องจริง มันเป็นอุปาทานที่เข้าใจผิดๆ เพราะการตีใจที่ตนเอาเปรียบ ได้เปรียบอันเป็นบาปเป็นความเลว นั้นเป็นการตีใจในความเลวความบาป แล้วก็ยึดติดในความหลงผิดนี้ปฏิบัติกันอย่างไม่เกรงกลัวต่อบาปต่อไป เพราะความไม่รู้วิชา คุณไม่เข้าใจ กลไกหรือพฤติกรรมของจิตวิญญาณหรือกิเลสต้นเหตุ คุณไม่รู้ คุณก็เชื่อมั่น คุณก็เห็นว่าโอ...อันนี้ดี อย่างโน้นอย่างนี้อะไรอย่างนี้ คุณก็หลงใหลได้ปลื้มอยู่กับสิ่งเหล่านี้ นี่คือนิสัยของชีวิตของมนุษย์ทุนนิยม

เพราะฉะนั้น ในเรื่องวิธีคิดของโลกียะ โดยเฉพาะแนวคิดแบบทุนนิยมนี้ ถ้าคนที่รู้จักจิตวิญญาณทานคือให้ แต่ถ้าให้อย่างมีจิตโลกอยู่ ก็ยากที่จะเป็นบุญเป็นกุศล เพราะจิตคนโลภมันยังมีอยากได้อยู่แน่ มันจะมีอาการของความโลภทำงานอยู่ในจิตมากมายหลายลีลาไม่มากนักน้อย แม้แต่คุณยังจำบุญคุณที่ตนได้ทำไป แล้วก็ยังหวงบุญหวงคุณเขาอยู่ในใจเท่านั้น ก็ยังเป็นการทำลายบุญที่ตนทำไปแล้วอยู่แท้ สูงสุดของโลกุตระธรรมนั้น จะไม่เอา ล้างละกิเลสในจิต วางปล่อย ไม่ยึดไม่ติด ให้คือให้ ให้คือสละออกไป ให้...ใจก็ต้องให้ แต่ถ้าใจยังยึดเอา ยังไม่วาง คุณก็ต้องทำใจในใจ มนสิการ ทำใจในใจ ให้ถูกต้องถึงที่เกิด เรียกว่า

โยนิโส ให้ถ่องแท้ ให้แยบคาย ให้ถูกถ้วนตรงจุดที่เกิดกิเลสเลย ต้องกำจัดกิเลสให้ได้ นี่คือการปฏิบัติของ
โลกุตระ เมื่อทำได้สำเร็จ ผู้ที่เข้าไปนั้นก็มีประโยชน์หรือมีคุณค่า ๒ ส่วนทันที(อุภยัตถะ) โลกียกุศลคุณก็ได้
ให้วัตถุหรือให้แรงงานถ้าคุณทำงานอย่างเสียสละหรือทำงานไม่เอาค่าแรงคืนมาจนเต็มค่าแรงงานนั้นหรือทำงานฟรี
นั้นก็คือการสละแรงงาน โลกุตรกุศล คือคุณได้ปฏิบัติจิตไม่ให้เกิดกิเลสอย่างเป็นมรรคผล โลกุตระคุณ
ก็ได้ล้างกิเลสขี้โลก ไม่เอาเป็นของเรา ละตัวกูของกู ประโยชน์ที่เป็นโลกียะคุณก็ได้ให้ได้สละได้ทำทาน มัน
เป็นจริง ประโยชน์ ๒ ส่วนทั้งกุศลโลกียะและกุศลโลกุตระ หรือคนที่ได้รับส่วนที่เราสละวัตถุหรือสละแรงงาน
ให้ เขาได้รับวัตถุหรือแรงงานนั้น เขาก็ได้ประโยชน์ นี้เรียกว่า “ปรัตถะ”(ประโยชน์แก่คนอื่น) และประโยชน์
ที่เราได้ก็คือ เราได้เสียสละไป เราได้ทำประโยชน์ให้แก่คนอื่น นี่เป็นคุณค่าของความเป็นคน เพราะเราได้ให้
เขาจริงๆ เราเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นจริงๆ อย่างนี้เรียกว่า “อัตตัตถะ” คือตนได้ทำประโยชน์ ไม่มีการแลก
กลับคืนมาทั้งทางวัตถุ ทั้งทางนามธรรมในจิต ถ้าจะเรียกในภาษาธรรมก็คือ ได้บุญได้กุศล นี่คือนิยาม “อัตตัตถะ”
เป็นประโยชน์ตน คนที่ได้รับเงินทานของเราไป เขาก็ได้ประโยชน์ เราก็ได้ประโยชน์ตรงที่ได้ปฏิบัติล้างกิเลส
ล้างความโลภ พิสูจน์ความหวนเหวนของกู ล้างตัวกูของกู ผู้ปฏิบัติต้องมีวิชชาสมาธิญาณรู้แจ้งเห็นจริงทั้ง
กิเลสทั้งการปฏิบัติของตนด้วย ประโยชน์ที่ล้างกิเลสส่วนตนสำเร็จนี้เป็นมรรคผล เรียกอีกภาษาหนึ่งว่า
“ปรมัตถะ” ซึ่งเป็นประโยชน์ชั้นละกิเลสสำเร็จอย่างสัมมาทิฐิ ประโยชน์ชั้นนี้เป็นอารยผล ซึ่งประโยชน์ ๒
ส่วนที่เรียกว่า “อุภยัตถะ” นี้ มีนัยสำคัญหลายนัย ดังนี้ เป็นต้น

ผศ. : ชัดเจนเลยครับ

พ่อกาน : เพราะฉะนั้นคนที่ปฏิบัติโลกุตรล้างกิเลสได้นี้ ได้ประโยชน์สองส่วน โลกียก็ได้ด้วย
โลกุตระก็ได้ด้วย มันเป็นทูอินวัน แต่โลกียนี่ทำแล้วไม่ได้ประโยชน์สองส่วนหรอก ทำทานแล้วก็จะเอามาก
กว่าเก่าอะไรอย่างนี้ กิเลสไม่ได้ลดเลย กิเลสยิ่งหนาขึ้นกว่าเก่า ก็ช่วย แม้แต่ทำทานแท้ๆ นอกจากจะให้เขา
แล้วเขาก็ได้ แต่ตัวเองไม่ได้อะไรเลย นอกจากไม่ได้แล้ว ยังเป็นหนี้อีกซ้ำ ก็ให้เขาเท่านั้นๆ แต่ตัวเองจะเอา
มากกว่านี้ ออกโทรทัศน์ทำบุญทำทานตรงนี้แหม อวดอ้าง โฆษณา ทำทาน แต่เอาประโยชน์จากการทาน
อีกไม่รู้กี่เล่ห์ก็ทาง แล้วเขาก็ได้รับประโยชน์จากการโฆษณา ประโยชน์จากวิธีแฉก ล้อม ประโยชน์ข้างเคียง
ได้ประโยชน์เสริม เขาได้ประโยชน์ทางจิตวิทยา ล้วนหาวิธีให้เกิดประโยชน์อย่างเห็นแก่ตัว ให้ได้เปรียบอึกๆ
มากๆเท่าไรไม่รู้ พวกนี้ก็ป็นวิธีการที่ชาวโลกียโดยเฉพะวิธีของทุนนิยมมีมาก พระพุทธเจ้าทรงให้ล้าง
ความไม่สะอาดเหล่านี้ มันเป็นพิษเป็นภัยต่อตนเองต่อสังคม

ปิดท้ายบันทึกฉบับนี้จากโอวาหปิดประชุมหมู่บ้านราชธานีโอโคก ๑๗ พ.ย. ดังนี้ “โลกทุกวันนี้
ร้อนแรงขึ้นทุกวัน ฉะนั้นเราต้องอยู่ให้รอด เราต้องทำที่พึ่งให้กับตัวเองให้ได้ ทำคุณธรรมให้กิเลสลด และ
ไปช่วยผู้อื่นให้ได้ ถ้าเราไม่แข็งแรงก็จะเป็นที่พึ่งของเขาได้ ทุกวันนี้พวกเราทำงานเสียสละ แล้วก็มี
ส่วนเหลือ คือไม่เป็นหนี้ ส่วน“เงินหมุน” นั้นเราต้องมีต้องใช้กันไป เพราะเราไม่มีส่วนเกินกันมาก ไม่ได้ให้
สะสมกักตุน แล้วก็พยายามผ่อนใช้เขาไปเรื่อยๆ พวกเราที่ลาออกจากราชการ นี่ก็เป็นการคืนเงินให้กับ
สังคมและมาทำงานมีส่วนเหลือส่วนเกินให้กับเขาไป นี่ก็เป็นการช่วยสังคมแล้ว เหลือแต่ความประณีตประหยัด
เราต้องสังวร สำนึก ผูกฝน เราขยันทำ แต่ถ้าไม่รักษาก็ไม่มื่ออะไรเหลือ ถ้าต่อไปเราแข็งแรงกว่านี้ และ
พุ่มเฟือยน้อยลง สร้างสรรได้มากกว่านี้ นั่นแหละเราเจริญ ฉะนั้นให้เราผูกฝน สะสมน้อยลง สมรรถนะ
เพิ่มขึ้น ลดกิเลสให้มากขึ้น ระวัง อย่าไปหลงเงิน หลงงาน ต้องพัฒนาคน ดุจจิตวิญญาณ ดุหม่กลุ่ม”

ตอน...

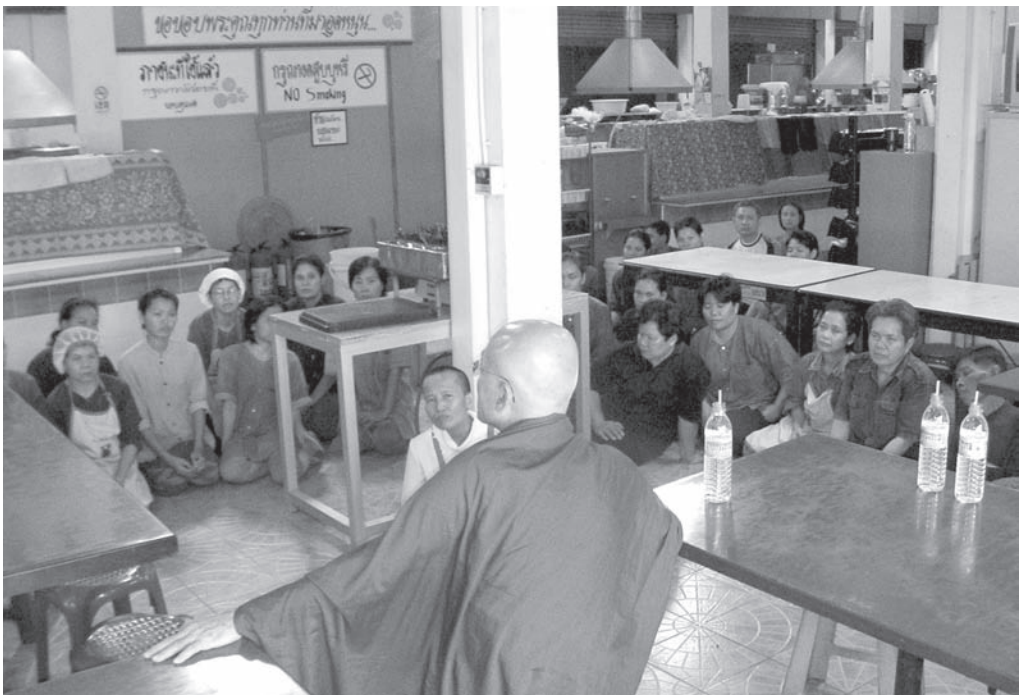
การบริหารทรัพยากรมนุษย์ในระบบบุญนิยม กับการมุ่งมาจน พากายพันทาส

✪ ธันวาคม ๒๕๔๗

เนื่องจากบันทึกฉบับที่ผ่านมายาวมาก ทำให้การลงพิมพ์ไม่สามารถลงได้ในฉบับเดียว บันทึกนี้ จำต้องย่อให้สั้นลงในหลายเรื่อง ขออภัยในหลายเรื่องที่ต้องข้ามผ่านไม่ลงในรายละเอียด

✪ เยี่ยมอาจารย์นิลวรรณ

๑ ธ.ค. ๒๕๔๗ ที่ ชมร.จตุจักร พ่อท่านไม่ได้มาแหวหลายปีแล้ว วันนี้อาจารย์ขวัญดีนัดให้มารับ เพื่อจะได้นำไปบ้านอาจารย์นิลวรรณ ปีนทอง ผู้ที่ทำงานอยู่ที่ ชมร.จตุจักรนั้นต่างตื่นเต้นดีใจ แม่ร้านจะปิดแล้ว แต่ก็รอเพื่อจะได้พบและกราบพ่อท่าน มีผู้ขอให้พ่อท่านให้โอวาทกับคณะที่ทำงานนั้น ซึ่งพ่อท่านก็กล่าวสั้นๆว่า ให้หมั่นน้อยสั่นโดยะให้ได้ และอย่าเห็นแก่ได้ มันจะชนะน้ำใจคน แต่เราทำเพื่อเป็นประโยชน์คุณค่า ไม่ใช่เพื่อจะชนะน้ำใจใครเป็นสำคัญ ลดละตนเองลงมาให้พออยู่พอกิน แข็งแรงเลี้ยงตัว แล้วก็ช่วยเหลือเจือจานคนอื่น อันนี้แหละเป็นหลัก ถ้าจะเอารายละเอียดก็ต้องปฏิบัติลดละศึกษาเรียนรู้

ถึงบ้านอาจารย์นิลวรรณก่อน ๑๕ นาฬิกาเล็กน้อย มีเด็กผู้หญิงมาเปิดประตูให้ สภาพบ้านค่อนข้างจะเงียบเอามาๆ และดูก็รู้ว่าสมณะ ในบ้านห้องรับแขกก็ไม่มีอะไรประดับตกแต่งมาก และค่อนข้างจะมีดีหรือแสงน้อย

การสนทนาเป็นเวลากว่าสองชั่วโมง เริ่มตั้งแต่เรื่องงานทำหนังสือ จนมาจบเอาเรื่องของสังคมบ้านเมือง อาจารย์นิลวรรณพูดถึงตนเองว่า ทุกวันนี้ไม่ได้ฟังวิทยุ ไม่ได้ดูข่าวจากโทรทัศน์เลย มีเพียงอ่านหนังสืออย่างเดียว เพราะถ้าจะดูข่าวทีวีหรือวิทยุก็ทำให้เราต้องจดจ่อ เสียเวลามาก แม้หนังสือพิมพ์เดี๋ยวนี้นี้ก็มีแต่ข่าวชวนให้หดหู่ หนังสือพิมพ์เองก็น่าจะมีจรรยาบรรณ อะไรที่ไม่น่าเอามาหลงก็ไม่ต้องเอามาหลง

ซึ่งในช่วงท้ายๆนี้อาจารย์นิลวรรณวิจารณ์การเมืองในปัจจุบันมาก จากหนังสือต่างๆที่ได้รับข้อมูลมา ไม่ว่าจะเป็นหนังสือรู้ทันทักษิณ หรือการวิพากษ์วิจารณ์ของอาจารย์อัมมา ดร.วีระพงษ์ รามางกูร และบรรดานักเศรษฐศาสตร์คนสำคัญๆ ที่หักท้วงการใช้จ่ายเงินจำนวนมาก เป็นการเอาเงินในอนาคตมาใช้ ซึ่งผลเสียจะตกมาอยู่ที่ประชาชนเองอีกที เนื่องจากรัฐก็ต้องมาரிตภาษีจากประชาชนต่อ โดยอาจารย์นิลวรรณบอกได้ติดตามดูว่าเงินที่เกี่ยวไปแจกที่นั่นที่นี้มาจากเงินคงคลัง เงินสรรพสามิต และอื่นๆที่ไปดึงของเขามาเป็นการคาดการณ์ว่าจะได้ ทำให้หน่วยงานนั้นๆก็ต้องเร่งทำให้ได้ เท่าที่ฟังอาจารย์นิลวรรณพูดแล้วรู้สึกชื่นชมในวิริยะอุตสาหะกับการติดตามข่าว และไม่ใช้แค่รัฐธรรมนูญ รู้แบบลึกๆด้วย นับเป็นความห่วงใยบ้านเมืองของคนวัย ๙๐ ที่ไม่ธรรมดา เพราะคนวัยนี้ส่วนมากจะไม่ได้สนใจข่าวสารอะไรนักแล้ว

พอท่านนั่งฟังเป็นส่วนใหญ่ ตอบข้อซักถามเรื่องสันตติโลก และเรื่องความคิดเห็นทางการเมืองบ้างเล็กน้อย ถือเป็นท่าทีที่แสดงออกต่อผู้หลักผู้ใหญ่ของสังคม ที่เคยรู้จักกันมานาน

* ขั้วรวมกอง พี่น้องรวมใจ พาไทยพ้นทาส

๖ ธ.ค. ๒๕๔๗ ที่หินผาฟ้าหน้า อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ ได้จัดงานบุญตามประเพณี ที่ชาวบ้านจะเอาข้าวที่เกี่ยวข้องได้มากองรวมกัน เพื่อที่จะได้ช่วยกันนวดหรือฟาดข้าวร่วมกัน โดยใช้ชื่องานบุญนี้ว่า **ข้าวรวมกอง พี่น้องรวมใจ** โดยผนวกเอาการอบรมสัมมนา **โครงการพลังกู้ดินฟ้า พาไทยพ้นทาส** ของ **สาขาพรรคเพื่อฟ้าดิน จ.ชัยภูมิ** เข้าไว้ด้วยกัน

มาคราวนี้พ่อกันแสดงธรรมในวันเปิดงาน ๖ ธ.ค. และทำวัตรเช้า ๗ ธ.ค. ส่วนภาคค่ำของวันที่ ๖ ธ.ค.นั้น เป็นรายการเอื้อเอื้ออุ่น ในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่านในรายละเอียด ผู้สนใจติดต่อได้ที่ห้องสื่อธรรมะ ขณะที่หลายคนกำลังนวดฟาดข้าวร่วมกัน ที่ลานกองข้าวข้างโรงเรียนนั้น พ่อกันเร่งตรวจแก้งาน

หนังสืออยู่ที่กุฎิดิน ไม่ได้มาร่วมดูบรรยากาศของการฟาดและนวดข้าวร่วมกันนี้ เนื่องจากต้องเร่งงานหนังสือให้เสร็จก่อนไปบ้านราชฯ เพื่อร่วมเตรียมงานปีใหม่

✿ การบริหารทรัพยากรมนุษย์ กรณีศึกษา บริษัทพลังบุญ

๙ ธ.ค. ๒๕๕๗ ที่สันติอโศก ได้มีนิสิต คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาสัมภาษณ์เพื่อนำไปประกอบการศึกษา ในหัวข้อ **การบริหารทรัพยากรมนุษย์ กรณีศึกษา บริษัทพลังบุญ** โดยมี คุณน้อมนบ ปัญญาวัต รองผู้จัดการบริษัทพลังบุญจำกัด ร่วมสนทนาด้วยดังมีเนื้อหากาการสนทนาที่น่าสนใจดังนี้

นิพนธ์บุชา : กราบหมั้นสการคะ **พิม/พิมุชา รัตมิวชีเยรทอง** เป็นนิสิตคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังศึกษาชั้นปีที่ ๔ คะ กำลังเรียนวิชา Labor Administration And Human Resource Management วิชานี้นะคะเกี่ยวกับการศึกษาการจัดการองค์กร ว่ามีการบริหารองค์กรอย่างไร โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับบุคคลากรในองค์กร แล้วก็อาจารย์อยากให้นิสิตศึกษาเกี่ยวกับแต่ละองค์กร คือไม่อยากให้ศึกษาในลักษณะเป็นเชิงทฤษฎี แต่อยากให้ศึกษาเป็นกรณีศึกษา (case study) เลือกบริษัทใดบริษัทหนึ่งมา เพราะว่าแต่ละบริษัทมีรูปแบบการบริหารงานที่แตกต่างกัน คือ อยากจะให้ศึกษาว่า อย่งใน class จะมีกันแค่ ๓ คนนะคะ เพราะเป็นปี ๔ แล้วเป็นวิชาเลือก ให้แต่ละคนเลือกบริษัทหรือองค์กรใดองค์กรหนึ่งมาศึกษา แล้วก็เลือกเฉพาะจุดที่อยากจะศึกษาอย่างเดี่ยว คือจุดใดจุดหนึ่ง อย่างบางคนก็จะเป็นเรื่องการรับพนักงานเข้ามา แต่พิมก็ไปบอกอาจารย์ว่า อ้อ เนื่องจากบริษัทนี้นะคะ ถ้าจะเลือกเอานำเสนอเนี่ยะคนคงจะงงนะ เพราะไม่รู้ที่ไปที่มา เพราะว่าลักษณะมันจะไม่เหมือนกับบริษัทอื่นทั่วไป ก็บอกอาจารย์ไปแล้วคะ คือ อยากศึกษาเป็นภาพรวมของบริษัทนี้เลยได้ไหมคะ อาจารย์ก็บอกว่า ก็ได้ แต่ว่าอาจารย์เขาไม่อยากให้เป็นอะไรที่มันกว้างมากเกินไป อยากจะให้มันเฉพาะเจาะจง แล้วก็คิดว่า เออ บริษัทพลังบุญ ก็น่าสนใจคะ ก็บอกเกริ่นกับอาจารย์ไว้เหมือนกันว่า บริษัทนี้จะไม่เหมือนกับบริษัทของเพื่อนคนอื่นนะคะอะไรอย่างนี้คะ อาจารย์ก็บอกว่าไม่เหมือนอย่างไรเธอ ก็บอกว่าเดี๋ยวขอไปหาข้อมูลมาก่อน แล้วจะมาบอกอาจารย์ ว่าไม่เหมือนยังไง อาจารย์ก็บอกว่าได้ เพราะว่ามันเป็น class (ชั้นเรียน) เล็กๆนะคะ มันก็มีโอกาสได้ discuss(วิเคราะห์วิจารณ์) กันคะ แล้วก็เลยมีคำถามมาถามพ่อท่าน อยากจะถามว่าเริ่มแรกของบริษัทพลังบุญ ก่อตั้งมาด้วยจุดประสงค์อะไรคะ

ผู้จัดการกับพนักงานทุกคนมีรายได้สูงสุด ๒,๐๐๐ บาทเท่ากันหมด... ..ตั้งแต่ ๑๗ ปีที่แล้วมาถึงปีนี้ ก็ยังเงินเดือน ๒,๐๐๐ อยู่เท่าเก่า ทั้งๆที่เศรษฐกิจมันไปใหญ่แล้ว... ..ทั้งประโยชน์ตน คือการฝึกปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง และประโยชน์ท่านก็คือ ไม่ใช่แหล่งที่ควรจะมีร้านค้าเร็น หรือเอาเปรียบเอารัด กอบโกยขูดรีดอะไรกัน

พ่อท่าน : เอ้อ เริ่มแรกที่จะตั้งบริษัทพลังบุญขึ้นมาเนี่ย ก็เป็นความมุ่งหมายเจตนาอันชัดเจนเลย ว่า เราจะตั้งบริษัทค้าขาย ในอุดมคติของบุญนิยม เช่นว่าบุญนิยมนี้ไม่ใช่ร้านค้าร้านขายที่จะมาเอาเปรียบประชาชน มาเอากำไรกำไร โลกมาก เหมือนอย่างธรรมดาสามัญของการค้าทั่วไป เจตนาตั้งมาเพื่อ **หนึ่ง** เป็น **ฐานปฏิบัติธรรมของชาวโศก** เพราะฉะนั้นคนที่จะไปทำงานในบริษัทนี้ คือคนที่ปฏิบัติธรรมทั้งสิ้น ได้ฝึกบวชหรือปฏิบัติธรรม ตั้งแต่เริ่มต้นว่า มีรายได้ก็ถูกที่สุด เสมอภาคที่สุด เช่น **ผู้จัดการกับพนักงานทุกคนมีรายได้สูงสุด ๒,๐๐๐ บาทเท่ากันหมด** ไม่มีใครหลอกล้านะ เพราะฉะนั้นพนักงานที่บริษัทนี้เมื่อบรรจุเป็นพนักงานทุกคนแล้ว เงินเดือนเท่ากันหมด ๒,๐๐๐ บาท อย่างนี้เป็นต้น แล้ว ๒,๐๐๐ บาท มันก็ไม่มากเลย ใช่มั้ยล่ะ ตั้งแต่ ๑๗ ปีที่แล้วมาถึงปีนี้ ก็ยังเงินเดือน ๒,๐๐๐ บาท อยู่เท่าเก่า ทั้งๆที่เศรษฐกิจมันไปใหญ่แล้ว โอ้โฮ! มันห่างไปไม่รู้กี่โยชน์ แต่เราก็กังยั้นย่นอยู่ได้นะ **หนึ่ง** ฝึกบวช **สอง** เจตนาธรรมหลักก็คือ **ให้เห็นว่าคนเราในโลกนี้เนะ แม้จะเป็นธุรกิจหรือการค้าขายนี้ ก็เพื่อจะแจกจ่าย เพื่อแผ่ เจือจานกัน ไม่ใช่เป็นวิธีการที่จะมีร้านค้าเร็น หรือว่ามาขูดรีดเอาเปรียบเอารัดอะไรกัน** มันไม่สมควรจะเป็นอย่างนั้นในสังคมคน นี้เป็นหลักกว้างๆใหญ่ๆ

พิมพ์บูชา : ก็แสดงว่า พลังบุญเนี่ยะ เป็นเหมือนกับการเอาบุญนิยมนี้มาทำให้เป็นรูปธรรม

พ่อท่าน : ใช่ **ทั้งประโยชน์ตน คือการฝึกปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง และประโยชน์ท่านก็คือ ไม่ใช่แหล่งที่ควรจะมีร้านค้าเร็น หรือเอาเปรียบเอารัด กอบโกยขูดรีดอะไรกันอย่างที่ว่านี้**

พิมพ์บูชา : อะ แล้วที่อ่าน คือหลักการบุญนิยม พิมอ่านมาคร่าวๆว่า ค่าแรงฟรีนะคะ แต่ว่าการที่เรามีค่าว่า ๒,๐๐๐ บาทเนี่ย เราจะไม่ถือว่าเป็นค่าแรงใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : ไม่ถือเป็นค่าแรงหรอก เป็นค่าบริการไปยังนั่นเอง เพื่ออาศัยใช้สอยนิดๆหน่อยๆ ถ้าจะให้เงินอัตราเงินที่จะต้องไปเลี้ยงชีพจริงๆมันคงไม่รอดหรอก สองพัน เรามีสวัสดิการพวกเราอยู่ในบริษัท ซึ่งวิธีการที่ใช้สวัสดิการนี้ ก็คือเป็น**วิธีการสาธารณโภคี**แฝงอยู่ในนั้นเท่านั้นเอง เอ้อ วิธีการที่จะให้การช่วยเหลือก็ถือให้พนักงาน หรือให้คนทำงานนี้อยู่รอด มีสิ่งเสริม เครื่องกิน เครื่องใช้ไม่สอย สิ่งที่ทำเป็นที่นั่นที่นี้ แม้แต่การบริการดูแล รักษา เจ็บป่วย ๒,๐๐๐ บาทมันจะไปอยู่ได้ยังไงล่ะ

พิมพ์บูชา : ก็คือว่าถ้าอย่างนี้ ๒,๐๐๐ บาท คงจะพูดเป็นค่าแรงค่าจ้างนี่นะ มันจะสะท้อนออกมาลักษณะเป็นผลิตผล ผลิตภาพ ที่คนนั้นผลิตได้

พ่อท่าน : ใช่ ใช่ นั่นก็ถูก เพราะฉะนั้นบริษัทพลังบุญนี้จริงๆแล้วเนี่ยะ เรามีบัญชีของบริษัท จ่ายเงินให้แก่พนักงานไม่ใช่ ๒,๐๐๐ บาท

พิมพ์บูชา : ใช่ค่ะ

พ่อท่าน : ต้องเป็นอัตราค่าใช้จ่ายที่เต็มตามอัตราของกฎหมายแรงงาน เพราะฉะนั้นอัตราที่จ่ายออกมาจากบริษัทนี้เป็นเงินจ่ายที่ออกมาเป็นค่าจ้าง เป็นค่าจ้างที่ตามโลกตามสังคม ว่าอัตราค่าจ้างนี้ พอเลี้ยงตัวรอดเป็นค่าแรงงานที่พอเลี้ยงตัวรอดในระดับต่ำ เราจ้างเอง เราก็ออกเกณฑ์ เขาจะบอกว่า เขาจะมี Minimum ว่าต่ำที่สุดเท่าไร เราก็กอบโกยหลักเกณฑ์ต่ำที่สุดเป็นอัตราค่าจ้าง ใช่ไหม มีเหลือล้นกันไหม มีสูงไหม

น้อมบ : มีเหลื่อมล้ำนิดหน่อยๆ ผู้จัดการ แล้วก็ฝ่ายบุคคล แล้วก็ลงมาตามนั้นค่ะ

พ่อท่าน : ก็มีบ้างเธอ มีเหลื่อมล้ำ สูงสุดเท่าไร

น้อมบ : สูงสุด ๘,๕๐๐ ค่ะแล้วก็มา ๖,๕๐๐ แล้ว ๔,๕๐๐ ค่ะ

พ่อท่าน : แต่จริงๆ ในเงินเดือนนี้นะ จ่ายตามอัตรา ตามกฎหมาย ก็คือว่า อย่างนี้ไม่ผิดกฎหมายแรงงาน แต่ในพฤติการณ์จริงนี้นะ เขารับแค่ ๒,๐๐๐ เงินนอกนั้นไปไหน **เงินนอกนั้นก็เข้ามาสมทบเพื่อที่จะช่วยเหลือเพื่อฟาย เงินนอกนั้นมาเป็นกองทุน ซึ่งเป็นกรรมวิธีของการดำเนินงาน ที่ทางทุนนิยมไม่ค่อยเข้าใจ** จะเป็นการบอกว่าเป็นกองทุนของสวัสดิการ ก็เป็นกองทุนสวัสดิการนอกบริษัท ไม่ได้เป็นเงินของบริษัท แต่เป็นเงินของทุกคนที่อยู่ในบริษัทนี้มีสิทธิ์จะดูแล แล้วก็ตัดสินใจจ่าย บริหารเงินก้อนนี้ จะทำคุณ จะแจกจ่าย จะสวัสดิการแก่ใคร จะอุดหนุนจนเจือใคร หรือจะใช้จ่ายอย่างไร ก็มีคณะกรรมการของบริษัทมีส่วนจะบริหารเงินก้อนนี้

น้อมบ : มีคณะกรรมการกองทุน

พ่อท่าน : มีคณะกรรมการกองทุน เขาดูแลบริหาร

พิมพ์บุชา : ลักษณะกองทุนนี้นะคะ จะว่าไปมันก็เหมือนกับข้างนอกหรือเปล่าคะ ที่เหมือนกับข้าราชการที่มีการหักก็เปอร์เซ็นต์เพื่อเข้ากองทุนของข้าราชการนะคะ เป็นบำเหน็จบำนาญ อะไรอย่างนี้นะคะ คล้ายๆกัน

พ่อท่าน : อันนั้นเขาให้แก่ส่วนบุคคลของข้าราชการ อย่างนั้นเขาเอาหักไว้ แล้วสะสมเพื่อที่จะให้เป็นทุน เพื่อให้เป็นเงินส่วนได้ของข้าราชการ มันเป็นวิธีการหาทางได้มากขึ้น มากขึ้นของวิธีการของทางทุนนิยมเท่านั้นเอง แต่อันนี้ไม่ใช่ เงินกองทุนนี้เป็นเงินกองกลางที่จะใช้ในสิ่งที่ควรลืงที่จำเป็นทั่วไป ไม่ได้ระบุว่า เป็นของใคร ถ้าใครมีความจำเป็นจะต้องใช้เงินในที่ที่เหมาะสม เช่น มี accident ป่วยจะต้องใช้เงิน ๓ แสน กองทุนนี้ก็ช่วย ถ้ามีความจำเป็นก็ทั่วไป แต่ว่านอกนั้นจะเอาไปบริจาค เอาไปช่วยเหลือตรงนั้นไปใช้ทำงานตรงนี้ หรือแม้แต่ย้อนกลับมาคืนมาช่วยบริษัทก็ได้ ที่จริงก็คือ จะมีส่วนใหญ่เลยย้อนกลับมาอุดหนุนบริษัท

พิมพ์บุชา : อุดหนุนในลักษณะไหนคะ

ตั้งมา ๑๗ ปี เรายังไม่เคยจ่ายปันผลให้แก่ผู้ถือหุ้นเลยสักบาท ไม่มีเงินปันผลให้ใคร บริษัทนี้ไม่มีการทำเพื่อหารายได้ หาส่วนได้เข้าพกเข้าห่อใครเลย

พ่อท่าน : จุดหนึ่งในลักษณะที่เมื่อเราจะให้บริษัทนี้เพิ่มทุน แล้วบริหารบริษัทต่อไป เราก็เอาเงินกองทุนเข้ามามีชื่อหุ้นบริษัท เงินก็หมุนเข้ามาคืนบริษัท แต่เงินที่มาซื้อหุ้นนี้ มันเป็นกองกลาง มันไม่มีเจ้าของเป็นตัวตน ไม่มีใครเป็นเจ้าของ เป็นของกลางของทุกคน ของในนามบริษัท ในนามคือมันซ้อนลึกอยู่อย่างมาก คนในบริษัทนี้ทุกคนไม่มีสิทธิ์โดยส่วนตัว แต่แท้จริงมีสิทธิ์อย่างยิ่งโดยรวม ทุกคนได้อาศัยบริษัทนี้ดำเนินชีวิตเป็นอยู่และสร้างงานสร้างคุณค่า เพราะฉะนั้นเงินกองทุนนี้ไม่ใช่ของใครคนใดเลย โดยเฉพาะเจ้าของหุ้น แต่เป็นของทุกคนที่ทำงานอยู่ในบริษัทในขณะนั้นๆ ถ้าลาออกไปแล้วก็ไม่สิทธิ์ หรือแม้จะยังทำงานอยู่ในบริษัทก็ไม่สิทธิ์ที่จะเอามาใช้ส่วนตัวตามอำเภอใจ แต่ก็ยังเป็นของทุกคน ทุกคนในบริษัทนั้นแหละมีสิทธิ์ที่จะใช้ เมื่อใครจำเป็นอย่างเหมาะสม ใช้ในการกุศลต่างๆ ก็มีมติของหมู่ผู้บริหารกองเงินนี้ หรือเมื่อมีมติของส่วนรวมได้พิจารณาใช้สอยอย่างเป็นประโยชน์คุณค่าอันสมควร หรือหมุนกลับมาใช้ให้แก่บริษัทเอง เช่น เมื่อเอาเงินของกองทุนนี้มาซื้อหุ้น เงินก็หมุนกลับเข้าบริษัท คือ เราไปขอจดทะเบียนเพิ่มหุ้นกับกระทรวง เพิ่มหุ้นเท่าไร แล้วเราก็เอาเงินก้อนนั้นมาซื้อหุ้น แต่ซื้อหุ้นแล้วผู้ที่เป็นเจ้าของหุ้น มันไม่มีตัวตน มันไม่ใช่ของใครเลย เงินนั้นก็เงินทุนดำเนินการในบริษัทต่อไป ซึ่งจะใส่ชื่อใครเป็นเจ้าของหุ้นไว้ก็ได้ที่เหมาะสม แล้วผู้ถือหุ้นก็เขียนหนังสือกำกับไว้เป็นหลักฐานว่า หุ้นนี้ไม่ใช่เงินของตนซื้อ แต่เป็นของกองทุนที่มีคณะกรรมการ แล้วก็แนบไว้ด้วยกับใบหุ้น หุ้นนี้ก็ไม่ใช่ของใคร แต่ก็ยังเป็นของทุกคน

พิมพ์บุชา : ใส่ชื่อไว้เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย

พ่อท่าน : ใช่ ไม่ใช่ให้ผิดกฎหมายเท่านั้นเอง ซึ่งเป็นความซับซ้อนที่แปลกประหลาดมาก

พิมพ์บุชา : แล้วอย่างนี้ ถ้ามีการเฟ้นทุนเข้าไป จะไม่เป็นลักษณะเข้าข่ายระบบทุนนิยมหรือคะ

พ่อท่าน : เอ้อ มันเป็นวิธีการของสังคมนะ มันเป็นวิธีการของรัฐบาล มันไม่ใช่เข้าข่ายหรือไม่เข้าข่าย มันเป็นกรรมวิธีที่เราจะทำงานบริษัท ให้หน่วยองค์กรของเราที่มันเจริญงอกงาม แ่่นนอนเวลาความเจริญ มันเจริญ มันก็ต้องใช้ทุนเพิ่ม เมื่อเราได้เงินเพิ่ม เราก็มีทุนเพิ่ม การได้ทุนมาเพิ่ม งานก็ขยายได้มากขึ้น เมื่องานเราเป็นบุญเป็นกุศล มันก็เป็นบุญนิยมที่มากค่าสูงขึ้นไป เพราะทุนที่เพิ่มนี้มันไม่ใช่ทุนที่เพิ่มโดยมีเจ้าของมาแบ่งส่วนไปเลยนะ มันมีเงินเพิ่มมาฟรีๆ แต่บริษัทมีเงินเพิ่มมาสนับสนุนให้งานนี้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น เพราะว่ามันมีทุนก่อนเงินเพิ่มขึ้น แต่ไม่มีเจ้าของมาแบ่งส่วนเลย ไม่มีใครมาเอาก่อนเงินนี้ไป ไม่มีคนมาแบ่งส่วนเลย ทั้งความเป็นเจ้าของ ทั้งปันผล

พิมพ์บุชา : อ้อ! ใช่คะ กำลังจะถาม

พ่อท่าน : มันไม่มีเลย ไม่ได้เพิ่มเงินไปให้ใคร มีแต่ซื้อหุ้นจากผู้ถือหุ้นคนก่อนๆคืนมาเป็นของส่วนกลางเสียด้วยซ้ำ แม้จะมีปันผล แต่ปันผลก็จ่ายให้แก่กองทุนอีกนะแหละ การค้าบุญนิยมนี้ จริงๆ แล้วเราจะต้องขาดทุนเป็นหลัก เพราะฉะนั้นเมื่อขาดทุนเป็นหลัก ปันผลมันจะเกิดขึ้นมาได้ยาก ปันผลมันจะไม่มีหรอก ตั้งมา ๑๗ ปี เรายังไม่เคยจ่ายปันผลให้แก่ผู้ถือหุ้นเลยสักบาท ไม่มีเงินปันผลให้ใคร บริษัทนี้ไม่มีการทำเพื่อหารายได้ หาส่วนได้เข้าพกเข้าห่อใครเลย คนมาซื้อหุ้นแต่แรกลงทุนก็เข้าใจดี ก่อนจะลงทุนก็รู้แล้วว่า การกุศล โดยที่เข้าไม่หวังปันผลเลยสักนิดเดียว เท่ากับให้ยืมเงินมาทำงานนี้แล้วไม่เอาผลประโยชน์ทำงานการค้าขายเพื่อประโยชน์แก่ลูกค้าประชาชนไปเท่านั้นเอง

น้อมบบ : พ่อท่านคะ บางทีเราก็เรียกว่าเป็นดอกบุญ

พ่อท่าน : เราไม่มีดอกเบ็ญเลย ดอกบุญนี้เราได้กุศล เราได้รับความช่วยเหลือ เราได้ประโยชน์ตรง

ที่เราได้ช่วยคน เราได้เกื้อกูลผู้คนเขาไปเท่านั้นเอง นี่แหละอาจารย์เขาไม่เคยเจอหรอก อาตมาถึงได้บอกว่าอนาคตจะมีพาณิชย์บุญนิยมนี้แหละเป็นการศึกษาอีกแขนงหนึ่งของโลกที่จะประหลาดมาก แล้วมันจะอยู่ได้ด้วยความจริงของมัน

พิมพ์บุชา : พ่อท่านคะ อยากจะทราบว่าจะตั้งแต่ตอนเริ่มต้นก่อตั้งบริษัทพลังบุญนั้น เอาเงินลงทุนมาจากไหนคะ

พ่อท่าน : ก็ซื้อหุ้นไง เริ่มต้นบริษัทพลังบุญนี้ตั้งด้วยหุ้นหุ้น ประกาศขายหุ้น ๕ ล้านบาท ก็มีญาติโยมเราก็ช่วยๆกันซื้อ ๕ ล้านบาทแล้วเราก็ดำเนินการมาเรื่อยๆ

พิมพ์บุชา : โดยไม่มีข้อผูกมัดอะไรเลย

พ่อท่าน : ก็มีชื่อเป็นเจ้าของแหละ เขาซื้อแล้วก็เป็นเจ้าของ จนในวันดีคืนดี เขาก็มาขอถอนหุ้นคืน เราก็คืนหุ้นให้เขาไป ขณะนี้ก็มีคนมาถอนหุ้นคืนเกือบหมดแล้ว รายละเอียดพวกนี้เราจะมีอีกเยอะเลยในการศึกษาการค้าบุญนิยมเนี่ย ขณะนี้คนที่มาซื้อหุ้นเดิมๆตั้งแต่ต้นจนบัดนี้เหลืออยู่ไม่กี่เจ้าหรอก ที่เขาคิดว่าเขาไม่ถอนหรอก เขาก็เหมือนยกให้ ลืมไปเลย มีแต่เพียงรายชื่อ ก็ใส่ไปเฉยๆ แต่เขาก็ไม่คิดจะมาถอนเอาคืนไป ส่วนคนที่เขาอยากได้คืน มีความจำเป็นต้องขอคืน เขาก็มาขอถอนคืนไป ซึ่งก็ไม่มีปัญหาอะไร เราก็คืนเงินตามที่เขาจะขายหุ้นคืนให้ ตรงที่ขายคืนหุ้นให้นี้แหละ ที่เราเอาเงินกองบุญมาซื้อไป และเงินกองบุญมาซื้อนี้ก็คือ **ตัวบุคคลเจ้าของหุ้นก็หายตัวไป แล้วกลายเป็นของกองกลาง ที่ไม่มีเจ้าของ เป็นสาธารณโภคี** หุ้นก็เป็นของกองกลาง ซึ่งไม่มีใครเป็นเจ้าของ แต่มันก็มีสิทธิ์พอร์ทดำเนินการ ประหลาดดีไหม ประหลาดมาก แต่ดีมากๆเลย

พิมพ์บุชา : เงินมันเหมือนอยู่ในหนองทองจะไปไหนเสีย

พ่อท่าน : นี่แหละมันเข้ากับหลักของศาสนา คือหมดตัวหมดตน ละตัวตน ไม่เป็นตัวเราของเรา แต่มันเป็นของส่วนกลางที่มีประสิทธิภาพ มีพลัง มีบทบาท อยู่ในคน ในสังคม อยู่กับมนุษยชนแน่นอน มันทำงานได้ ก็มีค่า เงินทุนมันก็ทำงานตามหน้าที่ ตามประสิทธิภาพของมัน ค่าเงินมันมีเท่าไรมันก็ทำตามสังคม ขณะนั้น เหมือนกันหมดเลย นี่มีรายละเอียดอีกมาก ถ้าเผื่อจะซอกแซกถามอธิบายอะไรไปนี้ โอ้โฮ อาตมาว่ามันเป็นเรื่องใหญ่มาเลย แต่อาตมาไม่มีเวลาที่จะมามุ่งมาสอนแต่เรื่องนี้ เนอะแต่เรื่องนี้ อธิบายแต่เรื่องนี้ รายละเอียดพวกนี้อาตมาไม่ค่อยได้อธิบาย มันเข้ากับศาสนา เมื่อมาเป็นทุน เข้าไปในบริษัทแล้ว **บริษัทนี้เป็นบริษัทบุญนิยม เป็นส่วนกลางสาธารณโภคี** ไม่เงินมันจะมีวิธีการเงิน มีรายได้บ้างสองพันเท่านั้นก็แล้วแต่

วิธีขายก็ขายให้ต่ำกว่าทุนหรือขายให้ต่ำมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ไม่ได้มากอภโทยอะไร

พิมพ์บุษยา : ที่พิมพ์ได้อ่านจากระบบบุญนิยมนี้ รู้สึกว่ามันมี ๔ ชั้นใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : นั่นเป็นอุดมการณ์ ๔ ระดับของเรา คือ **ชั้น ๑. กำหนดค่าต่ำกว่าราคาตลาด**
ชั้น ๒. กำหนดค่าเท่าทุน **ชั้น ๓. กำหนดค่าต่ำกว่าทุน** **ชั้น ๔. ให้ฟรี**

พิมพ์บุษยา : ของพลังบุญนี้ล่ะคะ อยู่ในชั้นไหน

พ่อท่าน : ของเรามันมีเฉลี่ย สินค้าแต่ละตัวขายต่ำกว่าทุนก็มี ขายแค่ต่ำกว่าราคาตลาดก็มี เราพิจารณาหลายนัย บางตัวก็จะต่ำกว่าราคาตลาดเท่านั้น บางตัวเท่าทุน และบางตัวขายต่ำกว่าทุน เช่น สินค้าตัวที่เรามีเจตนาจะให้คนซื้อไปมากๆ เพราะเป็นประโยชน์แก่ชีวิตเขา เราก็ขายต่ำกว่าทุน บางตัวที่เราไม่ค่อยสนับสนุนนักก็ขายแค่ต่ำกว่าราคาตลาด เป็นต้นว่า ก่อนนี้คนยังไม่นิยมกินข้าวกล้อง เราก็อยากให้คนกินข้าวกล้อง เพราะเป็นประโยชน์กว่ากินข้าวขาว เราก็ขายข้าวกล้องถูกๆ ขายต่ำกว่าทุน ส่วนข้าวสารขาว เราก็ขายไม่ต่ำกว่าทุน ขายต่ำกว่าราคาตลาดเท่านั้น ะไรอย่างนี้แหละ

พิมพ์บุษยา : แจกฟรีล่ะคะ

พ่อท่าน : มีทั้ง ๔ สภาพ บางคราวเราก็ถึงขั้นแจกฟรีก็มี ต่ำกว่าทุนก็มี เท่าทุนก็มี เกินทุนก็มี เรามีหลักเกณฑ์ แต่แจกฟรีนั้นเป็นครั้งคราว ไม่ใช่มีแจกตลอด ลำคัญขั้นต้นคือไม่สูงกว่าราคาตลาด แต่ก็ไม่ใช้จะขายให้ต่ำเพื่อทำเอาเด่น โดยใช้ชั้นเชิงทางจิตวิทยา เหมือนอย่างกะเชิงชั้นของโดเร็คเซลล์ เขาหนีไอที ยิ่งถ้าสูงเท่าไร ข้างยิ่งทำอะไรอย่างนั้น ไม่ใช่เลย เราขายเพื่อแบ่งแจกแจกจน ถึงขั้นเสียสละได้อย่างจริงใจยิ่งดี เท่าที่เราจะดำเนินการเลี้ยงตัวเองอยู่รอด

พิมพ์บุษยา : พ่อท่านคะ อย่างเช่น บ้าต้อย(น้อมนบ)บอกว่าตอนนี้นะคะ พลังบุญมีการระดมทุนอีกกรอบหนึ่ง ก็คือ หลักการเดียวกันเหมือนกับตอนเริ่มต้นใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : ใช่ ใช่ เพิ่มทุนตามหลักการเมื่อถึงคราวต้องเพิ่ม (หันไปถามเจ้าหน้าที่) จะเพิ่มทุนหรือ

น้อมนบ : เพิ่มคะ จะเพิ่มหุ้น ต้องเพิ่มทุนอีก ๓๐ ล้าน เราจะขยายร้าน แต่เงินกองทุนของบริษัทเราไม่พอ

พ่อท่าน : เราก็หุมนง มีวิธีที่เรียกว่าหุมนงเอา บางทีเราก็ต้องยืม เมื่อกองบุญของบริษัทมีไม่พอ เราก็ต้องไปยืมจากกองทุนสวัสดิการของชุมชนส่วนกลางอีกที

พิมพ์บุษยา : นี่ก็คือหลักการเดียวกับเมื่อตอนเริ่มตั้ง

พ่อท่าน : ใช่ ยืมเข้ามาด้วย แต่การยืมของเราชาวโศกไม่มีดอกเบี้ย เพราะชาวโศกเราแอนตี้ (ต่อต้าน) เรื่องดอกเบี้ย มันเป็นบาป “กองทุนสวัสดิการ” ส่วนกลางของชุมชนชาวโศกทุกชุมชน ไม่มีการคิดดอกเบี้ยใดๆ แม้บริษัทจะยืมเงินจาก “กองทุนสวัสดิการส่วนกลาง” ของชุมชนมาใช้ ก็ไม่มีดอกเบี้ย ไม่มีบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นหนี้ส่วนตัว คนของบริษัททุกคนรับผิดชอบร่วมกัน แล้วก็ทำงานหาเงินมาผ่อนใช้คืน จนกว่าจะหมด การยืมชนิดที่ไม่มีดอกเบี้ยนี้เราไม่เรียกว่า “กู้” เรามีภาษาของเราเรียกกันว่า “เกื้อ” เพราะเป็นการช่วยเหลือเกื้อกูลกันจริงๆ และเงินที่ค้างอยู่เราก็ไม่เรียกว่า “หนี้” แต่เรียกว่า “หนุน” ไม่เรียก “เงินหนี้” เรียก “เงินหนุน” เพราะเป็นเงินอุดหนุนจนเจือกันแท้ๆ ในสังคมทุนนิยมทั่วไปถ้า “กู้” มา มีดอกเบี้ยก็เรียกเงินนั้นว่า “เงินหนี้” แต่นี่เป็นการ “เกื้อ” ไม่ใช่ “กู้” เงิน “เกื้อ” ไม่มีดอกเบี้ย “เป็นหนี้” จึงเรียกว่า “เป็นหนุน” เงินที่เป็นกองกลางของชาวโศกที่เรียกว่า “กองทุนสวัสดิการ” นี้ เป็นเงินของสมาชิกชาวโศกทั้งหลายที่เอามาฝากไว้เหมือนฝากธนาคาร แต่เจ้าของเงินไม่ได้รับดอกเบี้ย ไม่มีการจ่ายดอกเบี้ย นำมาฝากไว้เพื่อรวมเงินกันให้เป็นเงินกองโตที่จะมีไว้ให้ “เกื้อ” ไปใช้ทำประโยชน์ในคราวจำเป็น ดังที่บริษัทพลังบุญที่เรากำลังพูดถึงนี้ ยืมมา เป็นต้น ระบบบุญนิยมไม่ส่งเสริมให้คนสะสมเงินกระทั่งเป็นคนรวย แต่ส่ง

มีแต่จะเสียสละ บุคคลที่ทำงานอยู่ในนี้ ความเจริญของเขาคือ เขาจะเอาเงินของบริษัทไปใช้จ่ายน้อยที่สุดลงไปเรื่อยๆ

เสริมให้สะพัดออกแจกจ่ายเจือจาน จนกลายเป็นคนจน คนอโคก“ก๊าล้างน” เพราะคนที่“ก๊าล้างน”ได้จริงอย่าง เป็นโลกุตรระคือคนปฏิบัติลตติเลิศจริง จึงเป็นคนไม่ทำลายสังคม ไม่เป็นตัวแยมในสังคม ไม่ทำให้สังคม แย่งชิง ชัดแย้ง ทะเลาะวิวาท เกิดอาชญากรรม เพราะมีแต่สะพัดออกสู่สังคม ฟังดูก็น่าห่มั่นไส้ แต่ บุญนิยมเป็นเช่นว่านี่จริงๆ ก็เป็นพฤติกรรมแปลกๆในสังคม

พิมพ์บุชา : แล้วอย่างพนักงานนี่นะคะ มีการให้โบนัสหรือเปล่านั้น

พ่อท่าน : ไม่มีโบนัส บั้นผลเรายังไม่มีเลย จะมีโบนัสได้ยังไง

พิมพ์บุชา : ก็โบนัสที่เหมือนกับว่า ทำงานดี ให้เป็นการตอบแทน

พ่อท่าน : ไม่มี มีแต่จะเสียสละ บุคคลที่ทำงานอยู่ในนี้ ความเจริญของเขาคือ เขาจะเอาเงินของบริษัทไปใช้จ่ายน้อยที่สุดลงไปเรื่อยๆ แม้จะได้แค่ ๒,๐๐๐ บาท บางคนรับไป ๒,๐๐๐ บาท แต่เอาเข้า กองบุญเสีย ๑,๐๐๐ บาท บางคนเอาไป ๒,๐๐๐ บาท ใช้แค่ ๕๐๐ บาท เอาคืนเข้ากองบุญเสีย ๑,๕๐๐ บาท หรือบางคนก็เซ็นรับเฉยๆ ๒,๐๐๐ บาท ก็เข้ากองบุญไปหมด ถ้าเขามีความจำเป็นก็ไปขอเบิกจากกองบุญ ไปใช้เท่าที่เขาจะใช้ได้ คือแต่ละเดือนเขาจะใช้ได้ไม่เกินเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท เท่าเงินเดือนไง เขามีรายได้ เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท เพราะฉะนั้นอัตราเงินเดือนเขา ๒,๐๐๐ บาท นี้ เขาเซ็นแล้วเขาไม่รับ เขาก็เข้า กองบุญ แต่เขาก็สามารถที่จะใช้ถ้าเขามีความจำเป็น เขาก็มีสิทธิ์ใน ๒,๐๐๐ บาท นั้น เพราะฉะนั้น บาง เดือนเขาไม่มีความจำเป็นอะไรเลย เขาก็ไม่ใช้ เขาก็เข้ากองบุญไปเป็นการเสียสละหมด เจ็บป่วยเขามีสวัสดิการ รักษาดูแลกัน กองบุญนี้แหละ กองบุญก้อนโตก้อนนี้แหละ เป็นก้อนที่จะเอาเงินออกมารักษา

พิมพ์บุชา : ซึ่งไม่มีราคากำหนดไว้

พ่อท่าน : ไม่ได้กำหนด

พิมพ์บุชา : จะมีการพิจารณาจากคณะกรรมการเอง

พ่อท่าน : พิจารณาตามความเป็นจริง จะมากน้อยแค่ไหน เราก็ดูแลกัน พิจารณากันไป

พิมพ์บุชา : แล้วอย่างกุศลบายละคะ เห็นพ่อท่านบอกว่า เอ้อ เงินน้อยแต่ว่าบุญมาก พ่อท่าน พุดยั้งจ้อออกมาแล้ว มันก็เหมือนกับว่า ในใบสมัครรับพนักงาน กุศลบายนี้ก็เหมือนกับว่า กิดกัน

คนข้างนอกเลยหรือเปล่าคะ เหมือนกับให้รู้กันเลยว่า ถ้าจะเข้ามาเนี่ยจะต้องทำให้ได้อย่างนี้

พ่อท่าน : ไม่ใช่กีดกัน ถ้าจะพูดกีดกันมันดูน่าเกลียดนะ เราไม่พูดว่ากีดกัน เราพูดว่า เป็นหลักการจริงขององค์กรของเราที่เราทำงาน ฉะนั้นใครแน่จริง เมื่อดูระเบียบการนี้แล้ว ตามหลักการนี้แล้ว คุณไหวไหมละ ถ้าคุณไหวคุณก็เข้ามา อาสาเข้ามา ถ้าคุณไม่แน่จริงก็ไม่ได้เข้ามา จะบอกว่ากีดกัน **ไม่ได้** กีดกันนะ อยากได้ แต่บุคคลต้องแน่จริง จึงจะเข้ามาได้ **ไม่ได้**หมายความว่า เรากีดกัน เราต้องการด้วยซ้ำไป แต่คุณเข้ามาได้ไหมละตามหลักการ ไหวไหมละ

พิมพ์บุชา : ผู้ที่จะเข้ามาทำงานนี้ละคะ มันเหมือนกับว่า ต้องมาประพฤติปฏิบัติธรรม

พ่อท่าน : ใช่ ก็บอกแล้วแต่ต้นใจ บริษัทนี้ตั้งขึ้นเพื่อที่จะใช้เป็นการปฏิบัติธรรมของพวกเขา เพราะฉะนั้นเราเข้ามาทำงานในบริษัทนี้ เราจะต้องปฏิบัติธรรมจริงๆ ไม่ปฏิบัติธรรมได้ไงละ ก็มันอยู่แค่นั้น กินแค่นั้น ใช้แค่นั้น แล้วก็ทำงานเหมือนกับทางโลกเขาเลย ก็เหมือนบริษัททั้งหลายนั้นแหละ เจ้าหน้าที่แต่ละแผนก แต่ละหน่วยงาน ทำอะไร ก็ต้องทำเต็มที่เหมือนกัน

พิมพ์บุชา : แล้วปัญหาหะคะ ได้คุยกับป้าต้อยแล้ว ปัญหาของพลังบุญหะคะ จุดบกพร่องน่าจะอยู่ที่เรื่องของคนเป็นหลัก

พ่อท่าน : ใช่ ถ้าคนไม่มีคุณภาพ ถ้าคนไม่มีสมรรถนะเพียงพอ ไม่มีคุณธรรมเพียงพอ ก็ทำไม่ได้ มันเป็นอิสระเบื้องต้น ไม่ได้กีดกัน ไม่ได้บังคับ **เป็นการเสนออย่างท้าทายก็ว่าได้ เป็นอิสระเบื้องต้นแท้ๆ เราต้องการคนที่มีคุณภาพ คุณสมบัตินี้จะทำอันนี้ได้** เหมือนกับบริษัทแต่ละบริษัท เขาก็ต้องมีคนที่จะต้องมีคุณสมบัติเหมาะสมตรงกับบริษัทเขาแต่ละหน่วยแต่ละแผนก แต่ละบริษัทแต่ละงานของเขา แต่ละหน่วยงานของเขา มันก็เหมือนกันนั้นแหละ ของเราก็เหมือนกัน ไม่ได้เป็นการกีดกัน แต่เป็น... มันเป็นเรื่องของการเหมาะสมและอิสระเบื้องต้น ยืนยันว่าอิสระเบื้องต้น ไม่ใช่เป็นการกีดกันอะไร

น้อมนบ : พ่อท่านคะ เหมือนจะบอกว่าต้องการปริญญาตรี ต้องการอะไร

พ่อท่าน : ก็ใช่ เหมือนกันกับบริษัทอื่น ๆ นั้นแหละ ก็เป็น specification(คุณสมบัติเฉพาะที่ระบุไว้)ของเขา

พิมพ์บุชา : ถ้าบริษัทพลังบุญเป็นอย่างนั้นหะคะ คือว่าการที่จะจัดการกับคนในองค์กรได้ บริหารคนในองค์กรมันจะต้องมีลักษณะที่เกื้อกูลกันและต้องมีความเป็นพี่เป็นน้องกัน

พ่อท่าน : ใช่สิ คุณสมบัติของผู้บรรลุปุทธธรรมนั้นจะเป็นพี่เป็นน้องกัน มีภราดรภาพจริง ๆ ชั้นจิตวิญญาณที่เดียว ซึ่งเป็นสังฆธรรมที่ทำหายากพิสูจน์ เมื่อมาลดตัวลดตน ลดกิเลส มักน้อยสันโดษ ต้องเป็นจริงจึงจะไม่ฟุ้งเฟ้อ จึงจะประหยัด มัธยัสถ์ ประณีต และมีน้ำใจได้จริง

พิมพ์บุชา : และเห็นว่ามันจะมีการประชุม คือประชุมงาน

พ่อท่าน : บุญนิยมนั้นเป็นขบวนการกลุ่ม ทำงานร่วมกัน วิธีการปฏิบัติงานนี้หะ เราจะใช้องค์รวมประชุมเป็นประชาธิปไตยนี้แหละ แสดงความเห็นร่วมกัน คิดร่วมกัน ตัดสินร่วมกัน เอ้อ...ใช้วิธีไหน

พิมพ์บุชา : พิมก็สงสัยว่า ถ้าการบริหารงานในลักษณะเป็นพี่เป็นน้องกันค่อนข้างที่จะแบบรวม ไกล่ชิดกันขนาดนั้นหะ การขยายตัวของพลังบุญ ถ้าเป็นองค์กรใหญ่ขึ้นมา จะบริหารงานในลักษณะนี้ได้อยู่ไหมหะคะ

พ่อท่าน : ถ้าคุณภาพของคนมากเพียงพอ มันก็บริหารได้ ถ้ามีปริมาณของคนที่มีคุณภาพ ดังที่ว่านี้ทั้งคุณธรรมและคุณสมบัติอย่างนี้มากพอ ก็ไม่มีปัญหาอะไร ทำงานสอดประสานกันได้ เพราะต่างคนต่างเข้าใจและต่างคนต่างมีคุณภาพ คุณธรรม คุณสมบัติของตัวเอง ถึงขีดถึงเกณฑ์

พิมพ์บุชา : ในความคิดพิมว่าถ้าคนมาก เรื่องยุ่งก็มากขึ้น น่าจะมีการปรับเปลี่ยน

พ่อท่าน : ใช่เรื่องยุ่งมากขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ตาม มันมีคุณสมบัติที่จริงใจ คุณสมบัติที่จริงของคนที่จะมาทำงานกับเรา ต้องเป็นคนปฏิบัติธรรม มีประสิทธิภาพ เขาจะต้องลดละได้จริง เขาจึงจะอยู่ได้จริง

เพราะฉะนั้นคนจะมาทำงานที่นี้จึงแก้งเข้ามา ปลอมแปลงมาเป็นไส้ศึกไม่ได้หรอก คุณอยู่ไม่ได้ อดไม่ได้ หนีไม่ได้ ถ้าไม่ใช่คนจริงแล้วเข้ามาปลอมแปลงเข้ามาเป็นแนวที่ ๕ แทรกซ้อนเข้ามานี้ ไม่ได้ ถ้าไม่ใช่ผู้มีคุณภาพทางจิตวิญญาณเพียงพอ คุณจะอด คุณจะหนีไม่ได้ กิเลสของคุณมี คุณจะมากดข่มทำ ดีไม่ได้มาระเบิดในนั้นะ มันปลอมไม่ได้ แต่อาจจะกดข่มหนเอา ก็ได้ระยะหนึ่ง

น้อมบบ : พ่อท่านคะ วิธีการทำงาน เราก็มีการแบ่งระบบเหมือนอย่างบริษัทข้างนอก เขามีตำแหน่ง

พ่อท่าน : เหมือนกันแหละ มีการทำงาน การพาณิชย์เหมือนกัน แต่วิธีการ กลไกการทำงาน และเป้าหมายต่างกัน **เป้าหมายคือการเสียดสละ สร้างสรร ไม่ใช่เป้าหมายแบบ.. ได้มากเท่าไรก็ยิ่งดี**

พิมพ์บูชา : แต่ปัญหา มันเหมือนกับมีปัญหา เพราะว่าเนื่องด้วยว่าทุกคนเท่าเทียมกันหมดแบบนี้ ซึ่งมันก็มองแง่หนึ่งก็คือเพราะเป็นประชาธิปไตย แต่มองอีกแง่หนึ่งก็คือว่า จะแบบข่มกันไม่ลงนะคะ

พ่อท่าน : เออ มันจะยอมรับกันด้วยความจริง ด้วยปัญญาว่า คนนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเรา เราก็ยอมรับในสมรรถภาพ ในความรู้ความสามารถของแต่ละคน เพราะฉะนั้นเราจึงมีตำแหน่งผู้จัดการ คนนี้ ตำแหน่งผู้ช่วย ตำแหน่งอะไรเราก็มี เป็นตำแหน่งลดหลั่นกันไปตามหน้าที่ เรายอมรับกัน แต่ในเรื่องของเงิน คุณจะตำแหน่งไหน เราไม่มีมากน้อยกว่ากัน เงินเดือน ๒,๐๐๐ บาท เท่ากันหมด เราไม่เห็นว่าคุณค่าของเงินนี้มันเป็นเรื่องที่แบ่ง แต่ประสิทธิภาพเราเข้าใจกันด้วยปัญญา ก็ยอมรับกันด้วยปัญญา เราก็กยกให้กัน นับถือความจริงของกันและกัน ถึงแม้คนนี้เป็นผู้จัดการ คนนี้เป็นรองผู้จัดการ คนนี้เป็นผู้ช่วย คนนี้เป็นพนักงานเฉยๆ มันก็เป็นเรื่องจริงตามความเป็นจริง เป็นพี่เป็นน้องกัน รับตามความสามารถของแต่ละบุคคล รักกัน เคารพกัน เกื้อกูลกัน ไม่วิวาทกัน สามัคคีกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งจะเป็นจริงตามสสารานียธรรมของพระพุทธเจ้า

น้อมบบ : ดิฉัน เห็นข้อหนึ่งว่า ยอมรับในภูมิธรรมด้วย

พ่อท่าน : ก็ใช่ ต้องยอมรับในภูมิธรรมกันจริงๆ จะใช้คำว่าภูมิธรรมก็ใช่ด้วย ทั้งภูมิธรรมทั้งสมรรถภาพแหละ สมรรถภาพของบุคคลก็ไม่เท่าเทียมกัน สมรรถภาพ คือความสามารถของบุคคล ภูมิธรรมคือคุณธรรมของแต่ละบุคคล

พิมพ์บูชา : พิมจะเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างบริษัทอื่น ๆ กับบริษัทพลังบุญในลักษณะที่ว่า การเคารพกันระหว่างชนชั้นมันต่างกันตรงที่ว่าเขาใช้ตำแหน่งเป็นตัวเคารพกันระหว่างชนชั้น ซึ่งตำแหน่งนี้สะท้อนในรูปของเงินเดือนเป็นหลัก เพราะเงินเดือนสูง ตำแหน่งสูง เราก็เคารพกันโดยตำแหน่ง แต่ในขณะที่บริษัทพลังบุญ เคารพกันในระดับตำแหน่งที่มีตัววัดคือภูมิธรรมที่ต่างกัน

พ่อท่าน : ความจริง.... มันก็ทั้งสมรรถนะและภูมิธรรม

พิมพ์บูชา : คือเปรียบเทียบอย่างนี้ก็ได้ใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : ใช่ แต่ต้องชัดเจนว่า ภูมิธรรมคืออย่างหนึ่ง สมรรถนะคืออย่างหนึ่ง บางคนสมรรถนะสูงแต่ภูมิธรรมไม่ค่อยสูงนัก บางคนภูมิธรรมสูง สมรรถนะสูง และเราเข้าใจกันโดยปริยายว่า ภูมิธรรมถึงอย่างไรก็มีค่ามากกว่าสมรรถนะ

พิมพ์บูชา : อย่างนั้น พ่อท่านจะเห็นว่า การที่คนเข้ามาทำงานในบริษัทหลังบุญได้ เขาต้องมีทั้งศรัทธาและสมรรถนะอยู่ในตัวใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : แน่นนอนๆ ต้องมีทั้งศรัทธาและสมรรถนะ โดยเฉพาะปัญญาหรือภูมิธรรม

พิมพ์บูชา : ซึ่งแตกต่างจากข้างนอกเลย

พ่อท่าน : ต้องมีศรัทธามีปัญญาหรือภูมิธรรมชัดเจนที่จะเข้ามาทำ อยู่ดีๆจะเข้ามาเล่นๆ ไม่ต้องไปพูดมากหรือ อัตรารเงินเดือน ๒,๐๐๐ บาท คนเขาก็ไม่ค่อยจะมาอะไรมาอยู่แล้ว เพราะว่า ๒,๐๐๐ บาทนี่จะมีปัญญาหรือไม่ปัญญาจะมาบอกว่า โอโฮ เงินเดือนแค่ ๒,๐๐๐ บาท จะอยู่ยังไง แค่นี้ก็เป็นเครื่องวัดเป็นดัชนีคัดเลือกบทรแรกแล้ว

น้อมนบ : มีคนมาสมัคร อะไรก็บอกว่าได้หมด พอดิฉันบอกว่าเงินเดือน ๒,๐๐๐ บาทนะ แล้วก็เริ่มต้นเข้า ๙๐๐-๑,๒๐๐ บาท เขาบอกว่ามีหนี้เยอะแยะ

พ่อท่าน : มันเป็นตัวคัดที่ง่ายที่สุดก่อนอื่นแล้ว เพราะฉะนั้นเราต้องมีทั้งศรัทธาและปัญญาที่เป็นภูมิธรรมดังกล่าว เราจะมีปัญญาขนาดไหนก็แล้วแต่ พอเจอ.. บอกว่าไม่บรรจุแค่ ๒,๐๐๐ บาทเท่านั้น เขาก็บอกว่า ไปแบกหินดีกว่า คงได้วันหนึ่งซัก ๕๐๐ บาท เอ้อ หรือว่าวันละ ๑๕๐ บาทก็ได้เดือนละ ๔,๕๐๐ บาทแล้วนะ

น้อมนบ : ตอนหลังเราต้องพูดว่า คนที่มานี้ต้องพร้อมที่จะมา“ให้”ด้วย ไม่ใช่มา“เอา” หรือพวกที่จะเอาเงินของเราไปช่วยข้างนอกนะยาก

พ่อท่าน : ใช่ ยาก ถึงบอกว่าไม่ใช่เป็นบริษัทที่จะมาทำอาชีพอย่างที่โลกๆเขาหมาย แต่เป็นบริษัทที่จะมาปฏิบัติธรรม ไม่ใช่บริษัทที่จะ“ทำอาชีพ”เลี้ยงชีพอย่างโลกีย์ ถ้าจะว่าไม่เลี้ยงชีพ ประเดี๋ยวก็จะกลายเป็นเลี้ยงชีพไม่ได้ อย่างนั้นก็ไม่ใช่เราเป็นบริษัทที่เลี้ยงชีพได้ในระบบบุญนิยม ซึ่งเป็นบริษัทที่“ทำอาชีพ”เลี้ยงชีพอย่างโลกุตระ เพราะฉะนั้นคนที่จะมาปฏิบัติจึงต้องมีคุณภาพ คุณสมบัติ เป็นคนบุญนิยมที่มีคุณธรรม คือ คนเข้ามาอยู่ในวงจรนี้แล้ว เข้ามาอยู่ในวงวิภวัญแล้วนี้ เขาก็จะต้องมีคุณสมบัติที่มีธรรมะพอสมควร เขาต้องมีจิตวิญญาณที่ไม่ใช่ชาวโลกที่โลภโกรธหลงจนเขา เขาต้องมีชีวิตของเขานี้แหละ เขาหนักได้ เขาอยู่ได้ เขาปฏิบัติได้ เขารู้สึกว่าเขาเจริญหรือเขาได้อะไรก็แล้วแต่ มันจะเป็นความแตกต่างจากสามัญโลก เขาเยอะแยะไปเลย

พิมพ์บูชา : พิมคิดอยู่จะคะว่า ถ้าพิมเอาไป present(นำเสนอ) แค่เริ่มต้น recruitment (การจ้างคนงานใหม่) การรับพนักงานมาก็ตรงกันข้ามกันแล้ว เพราะว่าพิมเรียนตอนเริ่มต้น อาจารย์เขาให้ทำเกี่ยวกับ job description (อธิบายลักษณะของงาน) ต้องจบปริญญาตรีขั้นต่ำ มีประสบการณ์การทำงานเท่านี้ แล้วพิมต้องมาทำ job description ของหลังบุญนี้คงแบบว่า ถือคือล้า

พ่อท่าน : เออ description ต่างกันแน่ เพราะฉะนั้นถึงบอกว่ามันเป็นลักษณะพิเศษ เขาจะต้องมาศึกษาธุรกิจหรือว่าพาณิชยกรรมนี้แน่ เพราะแก่นแท้ของบุญนิยมมันคนละเรื่องกับทุนนิยม แก่นแท้ของโลกีย์มันคนละทางกับโลกุตระ แม้แต่ในรายละเอียด ในหัวข้อ ในระเบียบการ ก็ต่างกันแล้ว คุณสมบัติของบุคคลมันก็ต้องแตกต่างกันอยู่แล้ว

พิมพ์บูชา : พิมคิดว่าถ้าอย่างนี้เราเอาไปเผยแพร่ข้างนอก ถ้าคนผิวเผินเขาก็คิดว่าเป็นเรื่อง ที่

บริษัทขอคุณนี่ะ พนักงานไม่รับเงินเดือนเลย

บริษัทฟ้าอภัย... เขาพากันลดเงินเดือนตัวเองลงเป็นรับกันคนละ ๒,๐๐๐ บาท

นี่คือบุญนิยม มันตลกไหม?

แบบอาจจะไม่มองในแง่ลบ แต่อาจจะมองว่าเป็นไปไม่ได้

พ่อท่าน : เออ ใช่ ส่วนมากเขาจะเข้าใจ เขาจะฟังแล้วไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้

ท่านสีล : มองออกก็ได้ครับพ่อท่าน แต่เขาบอกว่ามันเป็นเรื่องเฉพาะกลุ่ม ไม่สามารถขยายกว้างได้

พิมพ์บุชา : ใช่ค่ะ

พ่อท่าน : อันนี้ก็ไม่ว่าจริง เพราะว่าเราได้พิสูจน์ในขณะนี้ เอาเถอะ มันอาจจะยังไม่นาน ถ้าเป็นไปได้ถึง ๑๐๐ ปี เขาจะจำนน แต่ตอนนั้นมันยังไม่ยาวถึง ๑๐๐ ปี แต่เราก็กินมาถึงสูงสุด ๑๗ ปี บริษัทเราที่ขายเพิ่มขึ้นจนกระทั่งมาบริษัทล่าสุดนี้ **บริษัทขอคุณนี่ะ พนักงานไม่รับเงินเดือนเลย** อ ย่าว่าแต่ ๒,๐๐๐ บาท พนักงานทำงานฟรีหมดเลย แต่เป็นบริษัทตามกฎหมาย บริษัทนิติคนแน่นอน บริษัทจำกัด

พิมพ์บุชา : เหมือนกับบริษัทพลังบุญ เพียงแต่ ๒,๐๐๐ บาทเขาก็ไม่เอา

พ่อท่าน : ใช่ สละหมดเลย ทำงานฟรี ซึ่งเรายังทำ เราก็งัยเจริญขึ้น ความเจริญแบบบุญนิยมคนละทางกับทุนนิยม เช่น **บริษัทฟ้าอภัย**นี่เป็นต้น เป็นตัวอย่าง ที่เห็นได้อีกชัดๆ คือ บริษัทฟ้าอภัยนี้ ตั้งแต่แรก เงินเดือนคนละ ๓,๐๐๐ บาทสูงสุด ไม่ว่าผู้จัดการหรือพนักงานทุกคน พอบริษัทเจริญขึ้น มีที่พักที่อาศัยดีขึ้น มีที่ทำงานมีอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องมีอะไรต่ออะไรแข็งแรงดีขึ้น มีสวัสดิการดีขึ้น พนักงานก็ต้องเจริญก้าวหน้าขึ้น คือ **เขาพากันลดเงินเดือนตัวเองลง หมดทุกคน เป็นรับกันคนละ ๒,๐๐๐ บาท คนไหน ๒,๐๐๐ ยังไม่พอใช้ คนที่ ๒,๐๐๐ พอ เหลือใช้ เขาก็จะช่วยกันเฉลี่ยให้แก่คนที่ยังไม่ค่อยพอนี่คือบุญนิยม มันตลกไหม?**

พิมพ์บุชา : ตรงกันข้ามกับข้างนอกเลยค่ะ

พ่อท่าน : เพราะฉะนั้น ความเจริญขึ้น วัตถุเจริญ คุณภาพของประสิทธิภาพของงานเจริญขึ้น สะดวก คนที่ทำงานก็สะดวก เจริญขึ้น เครื่องมือ มีเครื่องทุ่นแรงเพิ่มขึ้น มีที่พักที่อาศัยเพิ่มขึ้น อะไรๆ อุดมสมบูรณ์ขึ้น ในเรื่องวัตถุรอบตัวของส่วนกลาง ของส่วนกลางนะมันเจริญขึ้น เพราะฉะนั้นตัวบุคคล

ก็ต้องเจริญด้วย คือ ลดส่วนได้หรือลดเอาส่วนที่เราเอาไปจากส่วนกลางลง เพราะฉะนั้นขณะนี้บริษัท ฟ้าอภัยไม่มีแล้วเงินเดือน ๓,๐๐๐ บาท นี่เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องมุข มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาแล้ว มัน เป็นไปได้แบบนี้เริ่มต้น จากเงินเดือน ๓,๐๐๐ บาท มาเหลือ ๒,๐๐๐ บาท แต่บางคนยังมีความจำเป็นอยู่ ก็อาจจะใช้ ๒,๐๐๐ กว่า แต่ไม่เกิน ๒,๕๐๐ บาทนั้น เขาไม่ได้เอาจากบริษัทส่วนกลาง แต่เขาเฉลี่ยกัน ระหว่างบุคคลที่เขาจะแชร์กันได้ช่วยกันได้

พิมพ์บุชา : แล้วอย่างนี้ บริษัทข้างนอกเขาจะเอาเราไปเป็นแบบอย่าง ได้ไหม

พ่อท่าน : ข้างนอกจริงๆ คือ **ทุนนิยม ลอกเลียนไม่ได้**

พิมพ์บุชา : ทำไม่ได้ค่ะ

พ่อท่าน : ไม่ได้ ใช้บริษัทข้างนอกจะลอกเลียนไม่ได้ จะปลอมแปลงไม่ได้เลย ไปหลอก ชั่วคราวชั่ววันชั่วเดือนหนึ่งนี้ได้ แล้วก็โกงปณไปเลย แต่จะยืนยาวอยู่เพื่อที่จะสร้างสรรค์ เพื่อที่จะก้าวหน้า เจริญจริงอะไรนี้ เป็นไปไม่ได้ ต้องของจริงอย่างเดียว

น้อมบบ : พ่อท่านคะ สมมติว่าดิฉันมีความเข้าใจบุญนิยมอย่างที่เรารู้แล้วดิฉันจะไปตั้ง บริษัทใหม่ พ่อท่านว่าจะอยู่รอดไหมคะ

พ่อท่าน : อันนี้เนี่ย จะเป็นตัวที่ขยาย ต้องทำให้มันรอดสิ ที่นี้จะทำให้มันรอดได้อย่างไร เราต้อง สร้างคนขึ้นมาให้ปฏิบัติธรรมให้มีมรรคผล เพราะฉะนั้นคนที่คุณจะต้องเลือกมาคุณต้องบริหารเขาหรือว่า คุณจะต้องสร้างเขามาเป็นพนักงานหรือมาเป็นคนทำงานในบริษัท มันก็ต้องแข็งแรงพอ ต้องเป็นคนที่มีความ เป็นอารยบุคคล มาลดละใช้น้อย แล้วก็จิตใจมีปัญญามีศรัทธาได้จริงๆ มีศรัทธามีปัญญาสอดคล้องกับ ทิศทางของโลกุตระที่แท้จริง บริษัทคุณก็ตั้งอยู่ได้ แต่ถ้าคุณไม่สามารถที่จะสร้างคนขึ้นมาได้ ก็ไปไม่รอด

น้อมบบ : พ่อท่านคะ ถ้าดิฉันจ้างคนในลักษณะแบบพลังบุญ แต่คนที่เข้ามาไม่มีพื้นฐานเล็กน้อย แต่ดิฉันสามารถแบบว่าเราเพิ่มคุณธรรมให้เขาจากงานของเรา อธิบายให้เขาฟังให้จนกระทั่งเขามีคุณธรรม เพิ่มมากขึ้นได้โดยที่ว่า

พ่อท่าน : ก็นั่นแหละๆ ถูกแล้วไง ก็เขามีภูมิธรรมสูงขึ้น ส่วนสมรรถนะนั้นไม่ต้องพูดถึงหรอก เพราะว่สมรรถนะคุณก็ต้องเอาตามที่ใช้ได้ คุณสมรรถนะต่ำกว่าที่ควร คุณจะเอาเขามาร่วมงานได้ไงละ แต่ ที่นี้ มันวิเศษตรงที่มันมีคุณธรรม ถ้าไม่มีคุณธรรม เขาทำงานอยู่ได้ไม่นาน นอกจากไม่ยืนนานแล้วก็ มี conflict (ขัดแย้งกัน) ได้มาแบบโกง ไม่สุจริต ทุกจริต อะไรต่างๆ ก็อยู่กะเราได้ไม่นาน

พิมพ์บุชา : อย่างเขามีคุณธรรม เขาต้องมีศาสนาเข้ามาอยู่แล้ว

พ่อท่าน : ใช่สิ ใช่สิ

พิมพ์บุชา : แล้วหลักบุญนิยมนี้เนอะคะ มันจะต้องเป็นไปตามหลักการของศาสนาพุทธเท่านั้น ศาสนา อื่นนี้ไม่สามารถที่จะเอาไปใช้ได้หรอกคะ

พ่อท่าน : ยาก ที่เอาคำตอบว่ายาก เพราะว่าศาสนาอื่น ๆ นั้นเป็นการกดขี่ ไม่ได้เรียนรู้วิธีการ ล้างกิเลส ถูกตัวตบกิเลสชัดเจนจริงเหมือนกับศาสนาพุทธ สรุปก็คือ ไม่มีโลกุตระธรรม ไม่มีมรรคองค์ ๘ ไม่มีความรู้ทางโลกุตระธรรม ยังเป็นโลกีย์อยู่นั่นเอง เพราะฉะนั้น โลกีย์ธรรมก็จะเพียงกดขี่ หรือมี คุณธรรมในระดับโลกีย์ คือสะอาดจากกิเลสอย่างปราศจากอนุสัยอาสวะไม่ได้ จึงมีเชื้ออนุสัยอาสวะทำงาน อยู่ภายในจิตลึกๆ แน่ แต่ชาวเทวนิยมหรือผู้ที่ไม่บรรลุลोकุตระธรรมไม่สามารถรู้แจ้งความจริงนี้เท่านั้น แม้ผู้มี คุณธรรมทางโลกีย์จะตั้งปณิธานที่คิดว่าต้องเสียสละ จะเสียสละเหมือนนักเสียสละอยู่ทั่วโลกที่เป็นศาสนาอื่น ที่อยู่ไหนแนวเทวนิยมนี้แหละ เขาก็เสียสละได้ แต่ไม่เหมือนชาวโลกุตระ และไม่ยั่งยืนเท่า ไม่จริงจังเท่าไรหรอก แม้ชาวพุทธเองที่ไม่บรรลุลोकุตระธรรมก็เหมือนกัน ดูอย่างนักปฏิบัติพวก activist (ผู้ยึดถือทฤษฎีที่ว่า ความจริงคือการดำเนินการที่บริสุทธิ์โดยเฉพาะทางจิต) ต่างๆสิ เห็นแข็งแรงจริงจังกันในยุค ๑๔ ตุลา

ไอโฮ activist บานเลย์ ๖ ตุลา ก็ออกบานเลย์ เดียวนี้เป็นไง ไปรับตำแหน่งบริหารอะไรอยู่ ก็เป็น
ทุนนิยมคักดินาอยู่เต็มหมดเลย แต่ก่อนนี้ไอโฮ ประณามทุนนิยม ประณามคักดินา ประณามอะไรต่ออะไร
เต็มทีเลย จริง...ตอนนั้นเขาก็คิดอย่างนั้นจริงๆอย่างนั้นนะ อาตมาว่าเขาไม่ได้โกหกหรอกนะ เขารู้สึกอย่างนั้น
จริงๆนะ ตอนที่เขาเป็นตัว activist ตอนนั้นนี่ เขาก็เป็นจริงๆอย่างนั้นนะ แต่พอเขาผ่านอันนั้นไปแล้ว
กิเลสมันยังอยู่ในตัวเขา ตอนนั้นเขาก็ดข่มหรือกิเลสมันยังไม่ขึ้นมาทำงาน ยังไม่มีโอกาส แต่พอถึงช่วงเป็น
โอกาสอย่างขณะนี้ พวก activist สมัย ๑๔ ตุลา หรือ ๖ ตุลา ก็เข้าไปทำงาน ไปรับใช้นายทุน รับใช้
คักดินาอยู่ ดังที่เขาเองเขาเคยประณาม มันไม่จริงใจ มันได้ช่วงหนึ่งระยะหนึ่งเท่านั้นเอง จะไม่ยั่งยืน จะ
เป็นไปไม่รอด อาจจะถูกดข่มได้นานปีก็ได้เนะ กว่าจะปรากฏตัวจริงขึ้นมา กว่าจะเนื้อแท้จะแสดงตัวออกมาจริง
อาจจะนานก็มีเหมือนกัน อย่างฤๅษีสะกดจิตข่มสมาธิอะไรพวกนี้ เขาอยู่ได้จนกระทั่งชีวิตเขาตาย ก็ดู
เหมือนเขาไม่มีกิเลสออกมา ๑. เขากดข่มอยู่ได้ ๒. เขาไม่ออกมาเผชิญกับสิ่งที่จะมากระแทกกระทั้นให้กิเลส
เขาออกมา ฤๅษีก็เลยไม่รู้ เขาก็อยู่ได้ ก็ตายตามอายุขันธ์ของเขาไป แต่เขาไม่ได้พิสูจน์เลยว่าความจริงกิเลส
ของเขามันหมดหรือไม่หมด ความจริงมันไม่หมด เขานึกว่าเขาหมดแล้วไง ความจริงนะ เขาสะกดมันอยู่
และเขาไม่มีเหตุปัจจัยที่จะมากระแทกกระทั้นเอาให้กิเลสเขาออกมา เพราะว่าเขาลี้ภัยเขาหลบ

พิมพ์บุชา : แล้วถ้าเขาอธิษฐานว่าขอเป็นฤๅษีต่อไปเรื่อยๆอย่างนี้ กิเลสของเขาก็ไม่ปรากฏชิตะ

พ่อท่าน : ถ้าจะเป็นแบบฤๅษีก็เกิดมาเป็นก้อนดินเสียดีกว่า มาทำตนให้เป็นคนไม่มีประโยชน์
อะไรกับสังคม มันไม่มีประโยชน์อะไรกับมนุษยชาติ มันหนักแผ่นดินเขา เป็นคนก็ต้องกินต้องชื้อ คุณจะต้อง
อาศัยวัตถุติดของธรรมชาติแวดล้อมของโลกนี้ใหม่ แต่คุณไม่มีคุณค่าประโยชน์อะไรให้เขาเลย แล้วมี
ชีวิตทำไมละ ชีวิตมันก็เท่ากับเดรัจฉานตัวหนึ่งที่ไม่มีความหมาย เดรัจฉานวัวควายได้ไถนาทำอะไร ม้าช้าง
มันก็ได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคมบ้าง นี่มันยังกะมดตะกอยเลย มันไม่มีประโยชน์ ถึงหลายตัวยังเอาขึ้น
ต้นมะพร้าวทำงานอะไรได้ด้วย แต่นี่มันไม่ได้อะไร มันก็เท่ากับเดรัจฉานที่ไม่มีประสิทธิภาพอะไรเลย ก็เท่านั้น
เอง เสียชื่อเสียงชาติคนหมด

น้อมนบ : พ่อท่านคะ อย่างฤๅษีในอโศก เขาจะ..

พ่อท่าน : อยู่ยาก เพราะเราจะทำงานกัน พฤติกรรมของเรา กิจกรรมของเรามันไม่เหมือนสามัญ
เขาที่เขาเข้าใจและเป็นกันอยู่

น้อมนบ : พ่อท่านคะ เขาอยู่ยาก แต่เขาจะปรับตัว เขาจะปรับได้ยากหรือง่าย

พ่อท่าน : ก็แล้วแต่ตัวเขาแหละ เขาจะทำได้หรือไม่ ที่พูดค้าง จะตั้งบริษัทต่อไปได้หรือไม่ หนึ่ง
ได้อย่างที่ว่านี่ ถ้าคุณสามารถที่จะสร้างคนในบริษัทของคุณขึ้นมาได้ แล้วก็สืบต่อมาได้เรื่อยๆ บริษัทมัน
ก็ยั่งยืน แต่ของเรานี้มันอยู่ได้เพราะเรามีองค์กรใหญ่ มันมีมวลกลุ่มใหญ่ทั้งหมดเป็นหลัก ก็จะได้อันนี้
เป็นส่วนหนึ่งขององค์กรใหญ่ เพราะฉะนั้น แน่นนอน มันมีการ support ทั้งส่วนอะไรที่มันขาดเหลืออะไรก็
แล้วแต่ทางวัตถุ วิธีการ แม้แต่นโยบายอะไรก็แล้วแต่ เพื่อจะเกื้อกูลกันทั้งหมด

น้อมนบ : พ่อท่านคะ กว่าจะเกิดเป็นองค์กรใหญ่ ไม่ใช่จะง่าย

พ่อท่าน : ใช่ ไม่ง่าย

น้อมนบ : ดิฉันว่าเกี่ยวกับ...ต้องมีตัวจริง คนจริง

พ่อท่าน : ใช่ ถึงยังงั้นก็จะมีคนถามในประเด็นนี้อีก คือ แล้วอย่างนี้มันจะกว้างขวาง มันจะ
กระจายแพร่ไปทั่วโลกเหมือนทุนนิยมเขาได้ไหมละ

พิมพ์บุชา : ค่ะ

พ่อท่าน : ก็ตอบได้ว่า จริง...ในโลกต้องยอมรับอยู่ว่า คนมีกิเลสมันมีมากกว่าคนไม่มีกิเลส
นี่คือคำตอบ เพราะฉะนั้นขณะนี้ ในพ.ศ.นี้คนที่มาเป็นชาวนุญนิยมได้ มันไม่มากเท่าทุนนิยม หรือว่าคนที่

**คุณมาจนนี่แหละ สะพัดเงินออกไปไม่กักเก็บไว้เป็นของตนเองนี่แหละ จึงจะเป็น
คนมีประโยชน์มีคุณค่าต่อสังคมอย่างเป็นสัจจะ เงินที่คุณถือสิทธิ์ไว้เป็นของคุณนั่นคือ
มูลค่าที่มันลดคุณค่าของคุณต่อสังคมอยู่แล้วซัดๆ ในตัวมันเอง**

ชี้โลกมันยังมีในโลกมากกว่าคนลดความโลภได้ เราพยากรณ์ไม่ได้จริงๆว่า ความดีจริงอันนี้จะขยายวง
ออกไปได้กว้างขวางเท่าใด แต่สิ่งที่ดีแน่แท้ยิ่งกว่านั้นก็คือ บริษัทอย่างนี้มีประโยชน์ทันที เป็นประโยชน์
แก่สังคมแล้วทันที มันไม่เบียดเบียนคนในสังคม ไม่ได้ขูดรีดเอาเปรียบเอาไรต์สังคม มันให้แก่สังคมทันที
เพราะฉะนั้นจะยาวนานเท่าไร จะมีมากกว่าหรือไม่ ไม่เสียอะไรเลย สำหรับมวลมนุษยโลกมีแต่ดีมีแต่ได้
ทั้งตัวผู้ปฏิบัติเองทั้งสังคมผู้ได้รับบริการออกไป มันเป็นประโยชน์ไปทั้งหมด เพราะฉะนั้นมันจะน้อยก็ตาม
แต่มันก็เป็นประโยชน์ตลอดไป

ที่นี้พูดถึงความยั่งยืน บุญนิยมยั่งยืนเพราะอะไร ยั่งยืนเพราะจิตของเขาได้รับการขัดเกลา สำรอก
กิเลสออกจริง มีปัญญาเข้าใจความจริงอย่างชัดเจน ว่านี่คือสิ่งที่เป็นคุณค่า สิ่งที่เป็นประโยชน์ สิ่งที่เป็น
ความประเสริฐของมนุษย์ การมีเงินมากๆ เขาเข้าใจชัดเจนว่า คนที่กักเงินไว้เป็นของตนมากๆไม่ได้
ประเสริฐเท่าเขาได้เสียสละให้แก่มนุษยชาติ อันนี้ต้องถามตัวเองแต่ละคนว่า ตัวเองยอมรับไหม

การได้เสียสละให้แก่คนอื่นมากกว่าตัวตัวเองมีเงินมากบอกองไว้ให้แก่ตัวเอง กอบโกยมาให้แก่ตัวเอง
มากๆ เพราะฉะนั้นคุณไม่ต้องไปรวยหรือคุณมาจนนี่แหละ สะพัดเงินออกไปไม่กักเก็บไว้เป็นของตน
นี่แหละ จึงจะเป็นคนมีประโยชน์มีคุณค่าต่อสังคมอย่างเป็นสัจจะ เงินที่คุณถือสิทธิ์ไว้เป็นของคุณนั่นคือ
มูลค่าที่มันลดคุณค่าของคุณต่อสังคมอยู่แล้วซัดๆ ในตัวมันเอง ในเมื่อคนจนที่สะพัดเงินออกไปแล้ว แต่ก็
ทำงานเต็มสมรรถนะเท่ากับคนที่ยังเก็บกักเงินไว้เป็นของตน เป็นคนรวย แถมเงินนั้นยังมีประสิทธิภาพ
ทำหน้าที่ดูดเอาจากสังคมมาให้แก่คุณเพิ่มขึ้นๆอย่างไม่หยุดยั้งอีกด้วย

โดยปัญญาของชาวบุญนิยมนี้จะเข้าใจชัดเจน ไม่ใช่ความหลง เราเป็นประโยชน์เราเสียสละตลอด
เวลา จะมากจะน้อยก็แล้วแต่ ยิ่งประสิทธิภาพของเราสูง ถ้าตีราคาตามตลาด เงินเดือนเราอาจจะ ๕๐,๐๐๐
บาท รายได้ราคาสมควรเหมาะสมตามตลาด ๕๐,๐๐๐ บาท แต่เราเอา ๒,๐๐๐ บาท เราก็สะพัดให้
สังคมไปได้แล้ว เดือนละตั้ง ๔๐,๐๐๐ กว่าบาท ทำไปความเชี่ยวชาญก็มากขึ้นเรื่อยๆ ประสิทธิภาพมากขึ้น

ราคาค่าตัวเราก็อาจจะไม่ใช่จะหมื่น มันต้องห้าหมื่น หกหมื่น แปดหมื่น แสนหนึ่งอะไรขึ้นไปแน่นอน แต่เราเองเราก็ใช้ ๒,๐๐๐ บาท นี่นะ นี่พิสูจน์มาแล้ว ๑๗ ปีก็ยัง ๒,๐๐๐ บาทอยู่ ต่อไปส่วนตัวกินใช้สักพันเดียว หรือห้าร้อยด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นมันมีทิศทางพิสูจน์เลยว่า ความตั้งใจอยู่ได้ของผู้มักน้อยนี้ มันตั้งอยู่ได้สถิตเสถียร เพราะมันทั้งไม่มีกิเลสผลัดกันอยู่ในตน และมีทั้งปัญญาที่รู้แจ้งเชื่อจริงว่ามันดีจริงๆ ประเสริฐจริงๆ ประโยชน์คุณค่าที่เราได้ให้แก่ผู้อื่นได้อีกมากขึ้นๆก็ยิ่งดีขึ้นไปเรื่อยๆ ซึ่งคนทำเองก็ตาม คนอื่นๆก็ตาม รู้เห็นอรรถประโยชน์นี้ อรรถคุณค่าอันนี้ รู้เห็นอรรถคุณค่าของคนคนนี้ ทั้งตัวเราเอง ทั้งสังคมที่เขาจะเห็น มันจึงไม่เปลี่ยนแปลงง่ายๆแน่ ทำไม่ละ ก็มันดีจริงๆ มันดีแล้วนี่ เราก็ดี คนอื่นเขาก็เห็นว่าดีชัดเจนไม่ใช่การหลอกลวง แล้วเราก็อยู่ได้ เราก็ไม่ลำบากอะไร ไม่ต้องตื่นต้องทน เราได้ลศกิเลสจริง เราก็อยู่ได้ แต่เรามีสันโดษ เรามีความพอ เรามีความตั้งอยู่ได้สถิตเสถียร สันโดษนี้เป็นคุณภาพของจิตวิญญาณที่มันพอ แค่นี้ก็พอ พอจริงๆ แล้วเราเป็นอยู่ก็มีระบบของสวัสดิการ ระบบสาธารณสุข ระบบของการเป็นอยู่ของเราอย่างนี้แหละ เป็นวัฒนธรรมด้วย บางคนอยู่ในวัดนี้เขาไม่มีรายได้เลย เขาก็อยู่ของเขาได้ไปเลย คุณได้ตั้ง ๒,๐๐๐ บาท ทำไม่คุณอยู่ไม่ได้ คนตั้งมากมายในชุมชนชาวอโศกที่ทำงานฟรี ไม่มีรายได้สักบาทเขายังอยู่สบายได้ เพราะฉะนั้นถ้าคุณก้าวหน้าเจริญทางธรรมขึ้นอีกคุณทำไปจนกระทั่งสุดท้าย คุณก็ไม่ต้องมีรายได้เลยคุณก็อยู่ได้ แต่คุณมีตำแหน่งหน้าที่อยู่ในบริษัทนั้นมากกว่านั้นก็ได้เหมือนกัน แล้วมันก็สถิตเสถียร เพราะว่ามันชัดเจน มันไม่ได้มีอะไรมาพราง มาลวง มาล่อเป็นอามิสแต่อย่างใด ใจเราก็ไม่ได้เดือดร้อน ดิ้นรนอะไรแล้ว จิตเราสงบแล้ว จิตเราพอ ไม่ดิ้นรนเดือดร้อนมากกว่านี้ เราก็คือเป็นสุขดีด้วย เพราะฉะนั้นอันนี้จึงเป็นสิ่งที่ยั่งยืนแน่แท้ sustainable (สถิตเสถียร) อย่างนี้

น้อมนบ : พ่อท่านคะ พนักงานในพลังบุญหลายคนนี้ ยังส่งเงินกลับไปที่บ้าน

พ่อท่าน : เออ นั่นแหละสิ ๒,๐๐๐ บาท เขายังสามารถแบ่งเงินนี้ส่งไปให้ที่บ้านได้ด้วย คุณ efficient(ความสามารถ) ขนาดเขาได้เงินเดือนเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท เขายังมีเงินส่งไปที่บ้านนะ ฟังแล้วมันเฮ้ย เหมือนขี้พิน่ะ คนฟังที่พูดนี้ อยากบอกอย่างจริงจังๆ ไซ้ไหม

นิมพ์บูชา : เท่าที่คุยกับพ่อท่านมาแล้ว คือจะไปแล้วบุญนิยมตรงข้ามกับทุนนิยมหมดเลยคะ แบบชวากับดำเลยคะ

พ่อท่าน : คนละชั่วคนละทิศเลย

นิมพ์บูชา : แต่พูดเหมือนกัน ก็นึกถึงเรื่อง value added (ค่าที่เพิ่มขึ้น) เหมือนกันนะคะว่า เออ พนักงานแบบนี้ทำงานเพิ่ม value added ให้แก่ตัวเองในลักษณะตรงข้ามกับทุนนิยมที่เพิ่มเงินเดือน แต่เป็นลักษณะของบุญนิยม

พ่อท่าน : นี่มันลดเงินเดือน

นิมพ์บูชา : ลดเงินเดือนหรือไม่มีเงินเดือนเลย

พ่อท่าน : ค่าของไอ้สิ่งนี้ ความเจริญทางวัตถุหรือทุนนิยมมัน add (เพิ่ม) ไปทางลบ มันไม่ใช่ add ทางลึกลับ ก็ว่าได้ ทุนนิยมกับบุญนิยมมันคนละขั้ว ด้านหนึ่งประสิทธิภาพคุณธรรมมากขึ้น มันลดเงินเดือน อีกด้านหนึ่งซึ่งเป็นด้านทุนนิยม เขาต้อง add เข้าไป ต้องบวกเข้าไป ไม่มีพอ

นิมพ์บูชา : แล้วเขา add เข้าไปในลักษณะค่าทวี

พ่อท่าน : ทวีคูณเลย

นิมพ์บูชา : เข้าตัวเองด้วยคะ

พ่อท่าน : เข้าตัวเองจริงๆเลย

นิมพ์บูชา : ถ้าฟังจากพ่อท่านพูดนี่คือ.....

พ่อท่าน : เข้าตัวเองของทางทุนนิยม ก็คือ เป็นอัตราทวีคูณทวี เช่น จากชั้นระดับที่ ๓

ขึ้น ๔ ซี ๕-๖-๗-๘ ขึ้นไปนี่ มันเป็นอัตราก้าวหน้า อัตรานั้นไม่ใช่เท่ากันเลย ทุนนิยมเขาขึ้นเงินเดือน ปีนี้ซี ๓ ขึ้น ๑๐๐ นะ ซี ๔-๕-๖-๗-๘ ก็ ๑๐๐ เท่ากันเหมือนกันหมด ไม่ใช่เลย มันมีอัตราที่สูงมากกว่ากันอย่างเหลือมล้ำในวิธีคิดเอาเปรียบ ยิ่งเรื่องเอกชนส่วนตัวก็ยิ่งเหลือมล้ำฉ้อฉลตามอำเภอใจอย่างไม่มีขอบเขต เพราะฉะนั้นทางโลกมันมีเชิงขึ้นฉ้อฉลที่จะเอารัดเอาเปรียบเยอะ หน้าหนาสาหัสจริงๆ

พิมพ์บุชา : พิมพ์คิดว่า หนึ่งในที่แบบบุญนิยมไม่ค่อยได้รับการยอมรับนี่นะ เพราะว่าเขาไม่กล้าที่จะยอมรับด้วยรีเปล่าคะ

พ่อท่าน : มันเป็นเรื่องจิตวิทยา มันเป็นเรื่องจิตวิทยาตรงที่ว่า เขา guilty ถ้าเขายอมรับ ถ้าเขายอมรับก็เท่ากับเขาเข้าใจ เขาเชื่อ แต่เขาทำไม่ได้ เขาเสียหน้า เพราะฉะนั้นเขาทำที่เป็นไม่เข้าใจดีกว่า ไม่ยอมรับดีกว่า ถ้ายอมรับแล้วเขาทำไม่ได้ ต้องเสียชานะ

น้อมนบ : เพราะทำไม่ได้ ก็เป็นปมด้อย

พ่อท่าน : มันด้อย มันมีปมด้อย เป็นจุดด้อยเกิดขึ้นที่เขา เพราะฉะนั้นมันเป็นเรื่องของจิตวิทยา มันจะต้องรู้เท่าทัน

พิมพ์บุชา : พิมพ์คิดว่า อย่างนี้มันยากนะคะ คือ เข้าใจแต่พยายามที่จะทำให้ไม่เข้าใจ

น้อมนบ : บางทีถือโอกาสโจมตีเลย

พ่อท่าน : เออ ใช่ บางทีแกล้งโจมตี แล้วบางทีก็เข้าหมู่ทางด้านโน้นไปเลย

พิมพ์บุชา : ถึงแม้อธิบายจนปากเปียกปากแฉะ เขาก็จะไม่รับ ผิดกับคนที่ไม่เข้าใจอธิบายให้จนเขาเข้าใจ เขาก็จะยอมรับ

พ่อท่าน : ใช่ เข้าใจแล้วไม่ยอมรับ มันก็หมดทางแล้ว เขาปิดประตูแล้ว เขาเข้าใจแล้ว ที่จริงพูดไปยังไงคือเขาไม่มีปัญหาแล้ว แต่กิเลสเขา เขาไม่ยอมรับ เขารับไม่ได้ กิเลสเขาเป็นตัวตัดสินใจ กิเลสเขาเป็นตัวจบ มันรู้แล้วละ แต่เขาไม่เอา

น้อมนบ : พ่อท่านคะ พลังบุญ เราทำมา ๒-๓ ปีแล้ว คือที่ว่า ปีใหม่ไปทานข้าว ตอน

ปีใหม่นี้ จะให้เงินพนักงานประมาณ ๓๐๐ บาท

พ่อท่าน : นั่นเรียกว่า อั่งเปา เราเรียกเงินขวัญ เขาเรียกเงินอั่งเปา เป็นเงินชำระ เป็น compliment เป็นอภินันทนาการเท่านั้นเอง มันไม่ใช่เป็นเรื่องหลักเกณฑ์อะไร

น้อมนบ : พ่อท่านคะ อีกเรื่องหนึ่งนะคะ มีพนักงานคนหนึ่งเขาเก็บสร้อย เป็นสร้อยข้อมือได้ที่บริษัท ประมาณ ๒ บาท เขาก็รอให้คนมารับคืน หลายเดือนมาแล้วเรารู้สึกว่า ไม่มีคนมารับคืน ไซ้ไหมคะ ดิฉันก็เลยถามเหมือนกับว่า ช่างนอกเวลาเขาเก็บของได้เข้าไปคืนให้ตำรวจ และในที่สุดเมื่อไม่มีคนมารับ เขาจะคืนให้กับคนที่เก็บได้ แต่นี่ดิฉันก็บอกว่า เอ๊ะ บริษัทเขาเอง ถามหลายคน บางคนก็บอกว่าให้กับบริษัท ให้กับวัด เพราะมันเก็บได้ในองค์กร แต่คนเก็บได้นี่เขารู้สึกว่า น่าจะเป็นของเขา ก็มีการคุยกันในที่ประชุมเมื่อวาน สมณะก็ตัดสินใจว่าควรเป็นของกองกลาง แต่ก็มีคนบอกว่าคนนี่เขามีปัญหาเรื่องเงินเยอะ ต้องการใช้เงิน พูดยุติในที่ประชุม สมณะก็บอกว่าไม่ได้ ควรหาวิธีอื่นแต่ไม่ใช่ว่าวิธีเอาจากตรงนี้ไป มันเสีย

พ่อท่าน : ไซ้ มันจะกลายเป็นหลักการไป เราจะมีมาให้โดยวิธีอื่นใดก็แล้วแต่ ก็หาทางที่จะเป็นไป แต่อย่ากลายเป็นธรรมเนียมกลายเป็นหลักการนี้ ถ้าหลักการนี้ ที่หลังมันจะไม่ดีหรอก

น้อมนบ : พ่อท่านคะ ถ้าสมมติว่าเราต้องการเงิน เขาสามารถเบิกเงินจากส่วนกลางได้ ซึ่งเป็นไปตามหลักการที่ตั้งไว้

พ่อท่าน : ถ้าเป็นเงินจากส่วนกลาง จะเบิกเป็นส่วนตัวโดยตรงมันไม่ได้ มันต้องเป็นสิ่งที่เหมาะสมกับบางเรื่อง

น้อมนบ : ก็ต้องดูเป็นบางเรื่อง บางเรื่องที่เราช่วยได้ อย่างเช่นว่า เอาไปซื้อตุ๋นก็ยังไม่เหมาะ

พ่อท่าน : เราต้องดูความจำเป็นบางอย่างที่เหมาะสม

พิมพ์บุชา : อ้อ รวมถึงญาติพี่น้องด้วย

พ่อท่าน : ต้องพิจารณาถึงเนื้อหาของมัน ว่าสมควรจำเป็นแค่ไหน

พิมพ์บุชา : ไม่มีหลักการตายตัว คือใช้ที่ประชุมเป็นหลัก นโยบายและวิธีการของบริษัทพลังบุญอย่างนี้ อาจารย์คงอึ้งคะ อาจารย์คาดหวังมากเลยคะว่าจะได้เป็นลักษณะองค์กรทุกๆไปอะไรอย่างนั้นะคะ ซึ่งมีหลักเกณฑ์ธรรมดา อาจารย์คงไม่ได้คาดหวังว่าจะเจอแบบนี้คะ

พ่อท่าน : ไม่เจอหรอก หลักเกณฑ์ธรรมดาไม่มีอะไร อาจจะไม่แตกต่างกันนิดหน่อย แต่ไม่น่าจะหักคอก หักขั้ว อย่างนี้ เขาจะต้องคิดแล้วว่าไม่หักคอกหักขั้วอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าเราไม่ยอมรับว่าคนเรานั้น สามารถที่จะเป็นคนเข้าใจจริงและลดกิเลสได้จริง ถ้าเขาไม่เชื่อมันก็จบ แต่ถ้าเขาเชื่อว่าคนนั้นสามารถเข้าใจจริง และลดกิเลสได้จริง เขาก็จะทิ้ง แล้วเขาก็ศรัทธา แต่ถ้าเขาบอกไม่เชื่อหรอก ไซ้มันเป็นเรื่องหลอก เรื่องชั่วครว เรื่องมอมเมา เรื่องทำเท ทำชั่วครว มาคุยไม้ มาทำอวด สร้างภาพ ถ้าเขาไม่เชื่อเนี่ย เขาจะคิดเป็นเช่นนั้น แต่ถ้าเขาเชื่อ เขาจะทิ้งจะรู้สึกอัศจรรย์

น้อมนบ : ตอนนี้นักคนจะมาพลังบุญมากขึ้น

พิมพ์บุชา : เขาก็เคยมานะคะ เขาก็รู้ว่าที่นี้ชายของถูก

พ่อท่าน : ไซ้ เขายังไม่สึกหรอก ถ้าเขาไปดูรายละเอียดที่ลึกกว่านี้ ก็เราทำได้ ไม่ใช่หมายความว่าเล่นๆเล่นๆ ไม่ใช่ มันมีอะไรที่ลึกเป็นเหตุปัจจัยของมันตั้งมากมายหลายเรื่องหลายอย่าง และมันจะต้องสัมพันธ์กัน มันจะต้องเป็นโครงสร้าง ทุกอย่างมันจะต้องช่วยเหลือกัน อันนั้นนิดอันนี้หน่อย ทุกอย่างสอดคล้องช่วยกันเป็นโครงสร้างใหญ่ที่จะเกิดก่อ และอาตมาขอยืนยันว่า โครงสร้างเหล่านี้เป็นโครงสร้างที่เป็นอยู่ ไม่ใช่โครงสร้างที่เป็นหนึ่งแล้วก็ต้องรื้อทิ้งทีหลัง ไม่ใช่ เป็นโครงสร้างที่ลงรากฐาน หยั่งลึก เกิดจริง เพราะฉะนั้นจะเกิดยั่งยืน

พิมพ์บุชา : แต่ก่อนมองแค่พลังบุญเป็นแบบที่เขาเรียกว่าบริษัททดลองธรรมดาอย่างนี้ละคะ

พ่อท่าน : มันจะทดลองยังงี้ ตั้ง ๑๗ ปีแล้ว แล้วมันก็มีน้องๆเกิดขึ้นมาอีกตั้งไม่รู้กี่บริษัทแล้ว ตอนนี่ เพียงแต่มันไม่เร็ว มันไม่หวาน เพราะว่าเรามันจำกัด ข้อจำกัดมันอยู่ที่คน มันไม่มีบุคคลากรมันก็สร้างไม่ได้ ต้องมีบุคคลากรจริงอย่างที่ว่า คุณจะปลอมๆแปลงๆเล่นๆไม่ได้ ต้องมีบุคคลากรจริง จริงๆแล้ว มันก็ตีมาตั้งแต่ร้านมังสวิรัต **ร้านมังสวิรัตนี่นะคนทำงานฟรี ทุกคนเสียสละเข้ากองกลางหมด** ไม่ต้องคิดมาก กรรมวิธีมีน้อย ระบบน้อยๆง่ายๆ ซื่อซายมีส่วนเหลือ หรือไม่พอ ก็ปรับตัวเท่านั้นเอง ไม่มีอะไรซับซ้อน ไม่มีตำแหน่งหน้าที่ไม่มีอะไรที่จะต้องแย่งชิง อะไรต่ออะไรก็ระบุอย่างชัดเจนว่าเป็นเรื่องของส่วนกลาง ร้อยเปอร์เซ็นต์อย่างมันคง ไม่มีใครเห็นเป็นอื่นเลย ทุกคนมีความสมัครใจหรือเห็นดีเห็นชอบ เพราะฉะนั้นสูงส่งมาก ชมร. นี่นะ สูงส่งมาก ไม่แย่งตำแหน่งหน้าที่ ไม่มีทั้งอำนาจ อามิส ทั้งลาก ยศอะไร ไม่มีเลย มันมีบ้างละ ยศ ทุกคนก็รู้อยู่แล้วว่า หนักนะ ผู้รับใช้หนักทำเดี่ยว อะไรอย่างนั้นเป็นต้น คือ ผู้รับตำแหน่งหน้าที่นั้นๆ หนักทำเดี่ยว ไม่มีอะไรนอกจากผิตพลาตมาโดนด่า ถ้าดีก็เท่านั้นเอง ดีก็เท่าทุนพลาตมาก็โดนจิ้ม โดนว่า พอมาเป็นรูปแบบว่าที่เราจะเอาโครงสร้างของโลกเข้ามาใช้ เข้ามาอะไรต่ออะไรมาแต่ง ก็เลยต้องปรับตัว ต้องประยุกต์ให้สอดคล้องกับอะไรต่ออะไรหลายอย่าง

พิมพ์บุชา : พ่อท่านคะ ถามอีกอย่างหนึ่ง คือ **วัตถุประสงค์ที่พลังบุญจะมีดีราคา ราคาทุน และราคาขายนี่นะคะ คือต้องการที่จะสื่อให้ลูกค้าเห็นว่าเราซื้อสัตย์**

พ่อท่าน : ใช่ **ต้องการที่จะให้ลูกค้าเห็นจริงจิงจิงใจว่า เราไม่ได้เอาเปรียบเอาไรจริงๆเลยนะ** คุณรู้ราคาทุนนี่นะ คุณไม่เชื่อคุณไปสอบถามกับต้นทางได้เลยว่า เราซื้อมาเท่านี้จริงหรือเปล่า แล้วเราก็ตายเท่านี้จริงหรือเปล่า ๑. เราซื้อสัตย์ ๒. คุณจะรู้ว่า เราไม่ได้มานั่งโลกโมโหสันจริง เพราะเราไม่ได้บวกส่วนเกิน อย่างที่เขาปิดบังทุน เสร็จแล้วได้โอกาส ทุน ๑,๐๐๐ ขายมันไปตั้ง ๘,๐๐๐ อะไรอย่างนี้มีในสังคมทุกวันนี้ ค่าขายในทุนนิยมต่างๆนานาใช้ไหม เราไม่ได้นั่งพราง พรางไว้เพื่อที่จะรีดนาทาเร้น ขูดรีดเอาคุณมาเท่าไรได้ยิ่งดี ไม่เลย เพราะฉะนั้นเราจะซื้อสัตย์สุจริต เพียงแต่ว่าเราต้องการส่วนเกินแต่เพียงเท่านี้เพื่อมาบริหารงานกันต่อไปได้เท่านั้นเอง เท่าที่อยู่ได้ด้วยความจริงจิงจิงใจ ยิ่งคนเรียนมากก็ยิ่งรู้มากนี้แหละดี มาคุยกับอามิตมาเลย ทางด้านเศรษฐศาสตร์ก็จะดีคุย ต่อไปในอนาคตนี่นะ อามิตมาจะได้คุยทางรัฐศาสตร์กับคนพวกนักการเมือง คอยดู แต่คงอีกนานเพราะพวกนี้จะค้อมหัวมาคุยกับอามิตมาคงอีกนาน

พิมพ์บุชา : แต่พิมพ์สับสนนะคะ เพราะพิมพ์เหมือนกับอยู่กึ่งกลางระหว่างสองด้าน ก็รับจากพ่อท่านและก็รับจากที่มหาวิทยาลัยด้วย แล้วมันขัดแย้งกันนะคะ

พ่อท่าน : ใช้ซิ เราต้องชัดเจนลิ ชัดเจนว่าอันนั้นก็อย่างนั้น อันนี้คืออย่างนี้ **หนึ่งเราชัดเจน ทั้งสองด้าน โลกียะหรือว่าทุนนิยม บริโภคนิยมอย่างไร กับทางเราหรืออย่างไร ทางด้านโลกเขาเป็นะ เติมไปด้วยหนึ่งทุนนิยม สองบริโภคนิยม สามกามนิยม สี่อัตตนิยม เขาเติมไปหมดเลย ส่วนทางนี้ละ ลดหมด ลดทุนนิยม ลดบริโภคนิยม ลดกามนิยม ลดอัตตนิยม ลดหมด มันทวนกระแสกันชัดเจน** นั่นคือ เราเข้าใจทุนนิยมเข้าใจโลกียะแล้ว เราเข้าใจทั้งโลกียะทั้งโลกุตระ มันคนละฟากคนละซีกกัน สอง ตัวเรา เราจะอยู่ตรงไหนละ เราจะเอาทางไหน สองความเป็นจริงของเรา ก็เลสหนาแค่นั้น เราขณะนี้ status quo สถานภาพที่เป็นอยู่จริงขณะนั้น เรายืนอยู่ตรงไหน มันยืนอยู่ฝั่งโลกียะมากกว่าหรืออยู่ฝั่งโลกุตระมากกว่าอะไรมากอะไรน้อยแท้ เราต้องตรวจตัวเราเองให้ชัด

พิมพ์บุชา : คืออย่างพิมพ์นี่นะคะ เรียนเศรษฐศาสตร์ทำข้อสอบตอบอะไร ก็รู้ มันเหมือนรู้ว่าต้องอย่างนี้ แบบว่าผู้ประกอบการต้อง maximize profit

พ่อท่าน : นั่นแหละโลกเขาเป็นอย่างนั้นหมด

พิมพ์บุชา : แต่จิตลึกลับมันก็รู้ว่า มันก็ตรงกันข้ามกับที่พิมพ์ฟังพ่อท่านมาอย่างนั้นนะคะ เหมือนกับว่ามันต้องตอบไปอย่างนั้นละคะ

พ่อท่าน : maximize profit

พิมพ์บุชา : พิมพ์เลยรู้สึกขัดแย้ง

น้อมนบ : พ่อท่านคะ อย่างพิมพ์นี่เขาเหมือนอยู่กับ ๒ โลก เขาจะมีความเข้าใจมากกว่าคนที่ไม่รู้เรื่องทางนี้เลย แล้วมาสัมภาษณ์พ่อท่านวันนี้ ใครจะเข้าใจมากกว่าคะ

พิมพ์บุชา : แต่พิมพ์คิดว่าบางครั้งอย่างนั้นนะคะ ฟังพ่อท่านพูดแล้วพิมพ์ยังสับสนเหมือนกัน สับสนกับเนื้อหาที่พิมพ์เรียน

พ่อท่าน : เอ้า จะไปสับสนทำไมละ พิมพ์เรียน เรียนโลกีย์แง่ๆ ทุนนิยม คักดินาแง่ๆ จะไปสับสนทำไม

พิมพ์บุชา : เหมือนกับว่า พิมพ์เรียนมา มันตอกย้ำมาตลอดตั้งแต่ปี ๑ ว่าหลักการนี้คือหลักการของการคงอยู่ ของเศรษฐกิจไงคะ

พ่อท่าน : นั่นแหละ เศรษฐกิจเขาจะคงอยู่ในลักษณะของโลกีย์ แต่โลกีย์มันต้องเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้นนายทุนนี่จะมีทุนทรัพย์น้อยกว่าลูกน้องไม่ได้ แต่ของโลกุตระนี่นะ ยิ่งนายทุนยิ่งไม่มี ยิ่งสุดท้าย **บริษัทเจ้าของบริษัทใหญ่ไม่ต้องมีทรัพย์สินเลย แจกจ่ายให้ และระดับล่างจะต้องมีทุนรองรับเป็นหลักประกันมากกว่าคนที่มั่งคั่งฐานะสูง พวกที่มีสมรรถนะสูง เขาก็ได้เปรียบตรงที่ว่าเขามีสมรรถนะที่จะช่วยตัวเองได้แล้ว** เงินทุนเขามีน้อยเขาก็ไม่เป็นไร พวกที่มีสมรรถนะต่ำ ควารถที่จะต้องให้เขามีเงินทุนสูงทุนเพื่อพอสมควร มันจึงจะเกิดการเฉลี่ยอย่างถูกต้องจะ นี่คือ หลักเศรษฐศาสตร์ที่มีการสะพัด หรือเฉลี่ยทุกอย่างให้มันสมดุลกัน แต่ทางทุนนิยมนั่นนะ โลกีย์เขาไม่ สมรรถนะมากเขาก็ต้องเอามากมีมากได้มาก วิธีคิดมันคนละเรื่องกัน วิธีคิดนั้น วิธีคิดเอาเปรียบให้แก่ตัวเอง แต่วิธีคิดของโลกุตระนั้นเป็นการเฉลี่ยเข้าไปให้สมดุลตามสถานภาพความตั้งอยู่ได้ เพราะฉะนั้นคนที่ด้อยควรมีหลักประกันมากกว่าคนที่แข็งแรง คนที่เหนือกว่ามีเงินทุนเป็นหลักประกันน้อยก็ได้ เพราะว่าความแข็งแรงสมรรถนะความรู้สูง มันเป็นทุนอยู่ในตัวคุณอยู่แล้ว

พิมพ์บุชา : ซึ่งมันตรงข้ามกันเลย

พ่อท่าน : เออ

พิมพ์บุชา : คือพิมพ์พยายาม บางครั้งพิมพ์พยายามจะหาความสัมพันธ์ระหว่างทุนนิยมกับบุญนิยมนะคะ แล้วพิมพ์ก็เลยสับสน

น้อมนบ : ถ้าอย่างนั้น ต้องแบ่งให้ชัดเจนที่เรียนก็เรียนไป ทางนี้ก็รู้ไป จะได้ไม่สับสน แบ่งให้ถูก

แต่ในระบบบุญนิยมนั้นช่วยธรรมชาติ ช่วยทั้งบุคคล ไม่ให้ไปผลาญไปทำลาย เพราะฉะนั้นจะเป็นทั้งวัตถุดิบของทรัพยากรโลก ทั้งพืชพันธุ์ธัญญาหาร ทั้งบุคคลที่กินที่ใช้ โดยเฉพาะทรัพยากรบุคคลที่มีจิตวิญญาณโลกโกรธลงน้อยลงๆ และขยันสร้างสรรค์ เสียสละเอื้อเพื่อเกื้อกูลมากขึ้นๆ อัตราการเจริญมีมากกว่าอัตราการทำลาย เพราะฉะนั้น อันนี้จึงยั่งยืนและไม่วันหมด เห็นไหม เศรษฐศาสตร์เชิงบุญนิยมนี้มันลึกซึ้งกว่า

เส้นของมัน

พ่อท่าน : มันจะลับสนอยู่ตรงเราที่แหละ ถ้าเราเอนเอียงอยู่ข้างทุนนิยม มาศึกษาทางนี้ก็เข้าใจยากขึ้น แต่ถ้าเราเอียงเอนมาข้างโลกุตระมากขึ้น เราจะลับสนน้อย เพราะว่าโลกียะมันเรื่องมาก มันห่วงวายลับสนในตัวมันเองอยู่แล้ว ต่างจากโลกุตระเพราะจิตสะอาดสว่างขึ้นๆวุ่นน้อยลงๆ

พิมพ์บุชา : พิมพ์ตั้งคำถามอาจารย์เหมือนกันที่คณะคะ ทำไม่ต้องดูแล จิตดีพี นะ ทำไมเศรษฐกิจจะเจริญต้องดูแล จิตดีพี

พ่อท่าน : นั่นแหละโลกีย์ มันจึงไม่ลึกพอ

พิมพ์บุชา : พิมพ์ถามอาจารย์แล้วเมื่อไร พิมพ์ถามอาจารย์ว่าเมื่อไหร่จะถือว่าเป็นจุดสุดยอดแล้วของระบบเศรษฐกิจ ที่ไม่ต้องทำอะไรกับมันแล้ว อาจารย์เขาบอกว่า มันไม่มีการไปถึงจุดที่เป้าหมายหรอก มันต้องมีการพัฒนาต่อไปเรื่อยๆ อย่างพิมพ์วิญญะคะ เขาบอกว่าราคาน้ำมันอย่างงี้เนะ เริ่มชะลอตัว แล้วเขาบอกว่า ระบบเศรษฐกิจจะมีการกระตือรือร้นขึ้นเพราะราคาน้ำมันชะลอตัว เพราะมีการเอาน้ำมันไปใช้มากขึ้น นักวิชาการคาดการณ์ว่า อนาคตจะเฟื่องฟู พิมพ์หันไปถามแม่ พิมพ์ถึงว่า เขาไม่คิดเลยหรือว่าน้ำมันมีวันหมด

พ่อท่าน : หมดแน่นอน

พิมพ์บุชา : พิมพ์งงว่าเขาต้องการอะไรจากการที่เศรษฐกิจเฟื่องฟู อันนี้พิมพ์ก็เริ่มลับสนเหมือนกัน

พ่อท่าน : อุตมาตอบให้ได้เลย ตัวเขานั้นแหละ จะมีหลักประกัน คือข้าต้องมีมากไว้ก่อน เพราะฉะนั้นแนวคิดของทุนนิยมนี้เนะ ข้าจะต้องมีไว้มากกว่า ลึกๆในใจเขามองรู้เหมือนกันว่ามันจะหมดจนยกตัวอย่าง น้ำมันนี้ก็ได้ เขารู้เหมือนกันว่ามันจะหมด เพราะฉะนั้นข้าจะต้องมี ขณะนี้มีคนคาดจะจริงเท็จไม่รู้เนะ อเมริกาเนะไม่เอาน้ำมันของประเทศตัวเองออกมาใช้ ไปเที่ยวใช้ของประเทศอื่นหมดเสียก่อน

พิมพ์บุชา : ของตัวเองเก็บไว้ก่อน

พ่อท่าน : เก็บไว้ก่อน ขณะนี้เนะ นี่เป็นมิติระนาบง่ายๆสุดๆ ไม่ได้ลึกซึ้งซับซ้อนอะไรเลย เป็นอย่างนั้นอยู่ เพราะฉะนั้นนี่แหละอย่างนี้แหละ เขาก็ทำของเขาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจะต้องมีเงินทุนไว้มากกว่าก่อน ไปใช้เงินคนอื่นก่อน ถ้ามีวัตถุดิบอะไร ฉันทึกรักษาของฉันทันไว้ก่อน เทียวไปใช้ของคนอื่นให้หมดก่อน รู้ว่ามันจะหมดเหมือนกัน

พิมพ์บุชา : พ่อท่านคะ ที่พูดว่าเศรษฐกิจโลกจะเฟื่องฟู ที่จริงเป็นแค่คำโกหก

พ่อท่าน : คำโกหก มันไม่จริงหรอก เศรษฐกิจจะยั่งยืนก็ต่อเมื่อโลกธรรมชาติเนะ น้ำมันก็ดี ต้นหมากจากไม้ก็ดี พืชพันธุ์ธัญญาหารก็ดี มันไม่ย่อยหรือลง เพราะธรรมชาติเหล่านี้มันทำตัวมันเอง น้ำมันก็ฟักตัวมันเอง เลยมีน้ำมันมากขึ้นได้ พืชมันก็โตได้ของตัวเอง แต่การทำลายมากกว่าการเกิดการทำลายน้ำมันมากกว่าการสั่งสมตัวเอง อัตราความก้าวหน้าของการทำลายมีมากกว่าอัตราความก้าวหน้าของการเกิด ไม่ว่าจะวัตถุดิบอะไรก็ตามแล้วแต่ คนไปผลาญให้เกิดการทำลายมาก อัตราการก้าวหน้าของการทำลายมากกว่าอัตราความก้าวหน้าของการเจริญ มันก็แน่นอน มันก็ต้องศูนย์สิ มันต้องหมด แต่ในระบบบุญนิยม

นั้นช่วยธรรมชาติ ช่วยทั้งบุคคล ไม่ให้ไปผลาญไปทำลาย เพราะฉะนั้นจะเป็นทั้งวัตถุดิบของทรัพยากรโลก ทั้งพืชพันธุ์ธัญญาหาร ทั้งบุคคลที่กินที่ใช้ โดยเฉพาะทรัพยากรบุคคลที่มีจิตวิญญาณโลกโกรธหลงน้อยลงๆ และช่วยสร้างสรรค์เสียสละเอื้อเฟื้อเกื้อกูลมากขึ้นๆ อัตราการเจริญมันมากกว่าอัตราการทำลาย เพราะฉะนั้น อันนี้จึงยั่งยืนและไม่มีวันหมด เห็นไหม เศรษฐศาสตร์เชิงบุญนิยมนี้มันลึกซึ้งกว่า

พิมพ์บุชา : ทำไมคนเขาไม่คิดว่าเขายังใช้ไปอย่างนี้ แล้วในที่สุดก็จะมีใช้

พ่อท่าน : ๑. เขาคิดไม่ถึง ๒. เขาไม่มีทางออก เขาไม่เห็นทางว่า เขาจะทำได้อย่างไร ในเมื่อทุกคนก็ทำอย่างนั้นกันหมด เขาไม่ทำ เขาก็โง่ เขาไม่ทำตามเขาจะอยู่รอดอย่างไร เขาก็ทำตามกันหมด แต่เมื่อมาศึกษาทางศาสนาพุทธโลกุตระนี่นะ ไม่ได้ยึดตัวยึดตน แม้ตนจะตายก็ธรรมดา ไม่เห็นเป็นไร เราไม่เกิดชาตินี้ ตายแล้วชาติหน้า คนอื่นก็ได้รับประโยชน์ต่อไป แล้วเราก็ล้างกิเลสของเราออกแล้ว เราไม่ได้บ่าเรอ ไม่ได้บ่าบัดความต้องการของเรา เราไม่ได้สนองตัณหาของเรา เราไม่ได้เสียดายและก็ได้ไม่ได้เสียใจ ไม่เห็นน้อยหนาน้อยตาอะไร มันเป็นความจริงของบุคคลที่ล้างกิเลสตัวตนกันจริงๆ เพราะฉะนั้นคนเหล่านี้จึงไม่คิดว่าตัวเองด้อยตรงไหนเลย กลับมองในมุมชัดเจนนขึ้นไปว่าตัวเองกลับเป็นคนมีคุณค่ามีประโยชน์ อย่างน้อยเราไม่ได้ไปทำลายทรัพยากรวัตถุดิบของโลก วัตถุดิบของสิ่งแวดล้อม ของมนุษยชาติ ไม่ได้เป็นคนทำลาย ก็ไม่เห็นเสียหาย จะเห็นว่าลึกซึ้งศึกษาไปดีๆแล้วกัน ยิ่งคนรู้มากมายมาคุย ถ้ายังมีพื้นฐานมาด้วยจะดี อย่างพิมพ์มีพื้นฐานมาบ้าง โอ๊ย ดี

พิมพ์บุชา : แต่มันเป็นพื้นฐานบุญนิยมนะคะ

พ่อท่าน : ไม่ ไม่ ไม่ พื้นฐานบุญนิยม พิมพ์ก็ได้มาก่อน ไม่ใช่ไม่มี อย่าพูดไป เพราะเราเองเราโตไปจากที่นี่เหมือนกัน อย่างน้อยก็สัมผัสสัมพันธ์ ไม่เข้ามากก็เข้าน้อย มันออกลมซิสเข้าไปได้ ในที่มันเป็นสนามแม่เหล็ก คุณเป็นโมเลกุลหนึ่งเท่านั้นเอง มาอยู่ในที่นั่นก็ออกลมซิสเข้า ใช่ไหมละ

ตรวจร่างกายและรักษาด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ + การฉีดยา

๙ ธ.ค. ๒๕๔๗ ที่สันตโศก พระจิ้งเชียงฝ่าซื่อ(เดิมแท้ ชาวหินฟ้า)ได้นำหม้อเงินที่ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการตรวจรักษา มาช่วยตรวจสุขภาพร่างกายให้พ่อท่าน

เครื่องสามารถตรวจวัดข้อมูลในร่างกายคนเราได้ ๘,๐๐๐ รายการ โดยไม่ต้องตรวจเลือด และไม่ต้องเอกซเรย์

นอกจากใช้ตรวจแล้ว ยังสามารถรักษาได้ด้วย ข้อมูลที่ได้บันทึกไว้เรียบร้อยแล้ว ก็จะโอนข้อมูลที่ได้บันทึกไว้นี้ เข้าไปปรับระดับสัญญาณในร่างกายเรา แคมยังตรวจถึงอารมณ์ และสารอาหารที่ขาดหรือเกิน สารพิษ กระจก โครโมโซมและยีนส์ นี่คือ ๕ ชนิดใหญ่ๆ และก็มีข้อมูลทางด้านมะเร็ง หรือเนื้องอกด้วย

เริ่มการตรวจรักษาด้วยการมัดคลื่นกระแสที่จุดสำคัญ ๓ จุด ข้อมือ ข้อเท้า และศีรษะ ซึ่งเป็นจุดชีพจรใหญ่ที่จะวัดคลื่นได้ โดยจะมีกระแสสัญญาณส่งไปสู่เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ได้ตั้งค่าตรวจวัดไว้

ตรวจประมาณ ๓ นาทีเท่านั้น ปกติในได้วันตรวจครั้งละ ๘,๐๐๐ เหรียญ ซึ่งเป็นเงินไทยประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท แต่ตัวหม้อคนนี้จะแพงเรื่องการฉีดยาด้วย เพราะฉะนั้นหม้อนี้บาทนี้ก็คุ้ม ตรวจด้วยเครื่องเสร็จแล้ว เขาจะฉีดยาให้ด้วย พระจิ้งเชียงฝ่าซื่อกล่าว

หม้อได้รายงานผลการตรวจจากเครื่องว่า พ่อท่านควรลดเรื่องเกลือให้น้อยลง และควรเพิ่มน้ำส้มสายชู ซึ่งจะช่วยความสมดุลของร่างกายได้

พ่อท่านนี้สามารถจะหลับได้เร็วมาก แต่ก็ง่ายมากที่จะตื่นขึ้นมา คืออาจจะหลับไม่ลึกเท่าไร และมีลักษณะหวัดที่รักษาไม่หาย อาจจะเกี่ยวกับเรื่องบริเวณไหล่ที่ตั้ง นอกจากนี้พ่อท่านยังมีลักษณะปวดหลัง

ระบบขับปัสสาวะมีปัญหา ซึ่งพ่อท่านจะไม่รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ แต่มันอยู่ภายในลึกๆ

ตับก็ไม่ดี มีลักษณะตับอักเสบ ส่วนข้อเท้ามีบาดเจ็บมาก่อน ยังไม่ได้รับการกลับคืนดีดังเดิม

ตาก็มีปัญหา และใช้พลังสมองเกินขีด เกินกว่าคนธรรมดาไปมาก แล้วกรามล่างขวามีปัญหาในการกิน จึงทำให้พ่อท่านเคลื่อนไปใช้ข้างซ้ายมากเกินไป ใช้ด้านเดียว จึงไม่สมดุล

ระบบการย่อยก็ยังไม่ดีนัก ร่างกายมีลักษณะคล้ายหวัดร้อน นอกจากนี้เสลดยังมีลักษณะขากออกมายาก ต้องเอาความร้อนเข้าไปช่วย เสลดจึงจะขากออกมาได้ มีสารพิษตกค้างอยู่ในระบบต่อมนำเหลืองมาก ระบบการขับสารพิษออกจากร่างกายไม่ดี

สารอาหารก็ยังไม่พอ ต้องช่วยเสริมสารอาหาร ช่วยเพิ่มน้ำจุลินทรีย์ที่มีเชิงเปรี้ยวหนอย เพื่อปรับสมดุล ช่วยระบบการย่อยได้ และข้างบนกับข้างล่างไม่สมดุล ทำให้พลังรวมของร่างกายไม่ดี ระบบย่อยไม่ดี อาหารที่กินเข้าไปแล้วเป็นพิษจะย่อยไม่ดี

สารอาหารที่ขาดมากๆคือแคลเซียม เพราะว่าการนอนหลับไม่เพียงพอ ก็เลยทำให้ขาดแคลเซียม แล้วทำให้มีลักษณะปวดเมื่อยในร่างกาย ถ้าไม่สามารถขับเรื่องปวดเมื่อยไปได้หมด แคลเซียมก็ยังคงขาดแคลน

ส่วนโปแตสเซียมมากไป หรือการขับสารโปแตสเซียมออกไปได้ไม่ดี เขาแนะนำสารอาหารตัวหนึ่ง เรียกว่า CRANBERRY ซึ่งผลิตที่อเมริกา มันสามารถขับตัวร้อนตัวนี้ออกไปได้

ข้อมูลยืนยันว่าพ่อท่านเคี้ยวสองข้างไม่เท่ากัน ใช้ด้านหนึ่งมากกว่าด้านหนึ่ง เมื่อหมอเอามือไปจับกรามของพ่อท่านทั้งสองข้างแล้วเปรียบเทียบกัน ปรากฏว่าข้างขวาใหญ่กว่าข้างซ้าย จึงสันนิษฐานว่าพ่อท่านใช้ฟันเคี้ยวอาหารได้ไม่เท่ากัน

พ่อท่านบอกเล่าว่า ฟันกรามข้างหนึ่งถูกถอนไป ๔ ซี่ ส่วนอีกข้างหนึ่งถูกถอนไป ๒ ซี่ การใช้งานจึงต่างกัน

หมอบอกว่าผลจากอันนี้ทำให้มีอิทธิพลไปถึงกระดูกสันหลัง และเมื่อพ่อท่านนอนแผ่ ไม่ได้นอนตะแคงตรงกลางจึงมีช่องว่าง หมอเขาจะช่วยปรับเอาไว้ให้ตรงนั้นิดหนึ่งแล้วจะดี

ระบบกระเพาะอาหารของพ่อท่านเป็นปัญหามานานแล้ว ไม่ใช่ช่วงสั้นๆ และระบบการขับถ่ายพิษที่ผิวหนังก็ไม่ค่อยดีนัก แนวกระดูกสันหลัง ข้างกระดูกไม่ค่อยดี ตึงเกินไป

เมื่อมีอากาศเปลี่ยนแปลง พ่อท่านจะเป็นหวัดได้ง่าย ส่วนเรื่องน้ำตาลนั้นมีสองด้าน คือไม่ได้กิน

เลย หรือกินเยอะ

พ่อท่านตอบว่ากินน้อย ขนมหวานนี้แทบไม่ถึง ๐.๑ %

หมอแนะนำว่าพินมีปัญหา น่าจะไปซ่อม

พ่อท่านบอก ซี่หนึ่งกำลังจะไปทำ แต่สองซี่นี้ได้ครอบไว้แล้ว

หมอเห็นว่าแม่จะครอบแล้ว แต่ภายในมีปัญหา เครื่องมันบอกอย่างนั้น นอกจากนั้นยังพบว่า สารโลหะหนักในร่างกายมีปรอท และตะกั่ว จะมีบ้างแต่ไม่ได้เป็นปัญหาหาก

จากที่แสดงออกที่จอภาพบอกอีกว่า ระบบการย่อยไม่ดี

หมอบอกว่าผลจากเครื่องบอกว่าพ่อท่านนี้จะมีอาการปวดท้องสูงมาก ทำให้ร่างกายไม่ได้ผ่อนคลาย เพียงพอ

พ่อท่านว่า ไม่ได้เครียดอะไร

พระเจ้าจึงเซียงผ่าซีกกล่าว ไม่ได้เครียด แต่การรับประทานสูงมาก พ่อท่านจะทำอะไรก็ตาม ไม่ปล่อย อดโร่ง่ายๆ แต่ว่าคนอื่นจะคิดอะไรก็ตาม ฉันจะทำให้ได้ และถ้ามีอะไรในใจก็จะเก็บไว้อยู่ที่ตัวเอง ไม่ได้ ระบายออกมา (มีเสียงหัวเราะกันหลายคน) เครื่องมันอ่านถึงจิตใจ

หมอยังได้บอกเพิ่มเติมต่อไปว่า พ่อท่านมีลักษณะกระดูกที่เริ่มจะผุกร่อน และพ่อท่านมีการไอที่ ต่อเนื่องเรื้อรังมานาน

การที่ร่างกายต้องแบกรับภาระความรับผิดชอบมาก ทำให้ภูมิคุ้มกันไม่ดี

สิ่งสำคัญกรรมและแนวกระดูกสันหลัง ที่มันได้เคลื่อนย้ายออกไปแล้ว ก็ต้องทำให้เข้าที่

เมื่อหมอขอตรวจชีพจร หมอบอกว่าเครื่องร้อนมาก พลังของหัวใจไม่ได้เต็มเปี่ยม หมอบอกให้

กินผง CRANBERRY

จุดที่พ่อท่านมีปัญหามากที่สุด คอมพิวเตอร์มันระบุเลยว่าอยู่ที่คอ

ส่วนสารอาหารที่ขาดก็คือ บีรวม คอเรสเตอรอล ขาดสารน้ำมันที่ดี น้ำมันที่ไปหล่อเลี้ยงที่ผิวไม่พอแล้ว น้ำมันจะช่วยเรื่องข้อกระดูกด้วย ภายในคือตัวหล่อลื่นไม่ค่อยดี ผลของการย่อยไม่ดี ก็เลยมีผลไป ถึงการพักผ่อนได้ไม่ดี มันมาจากร่างกายไม่ดี การนอน ๘ ชั่วโมงก็ยังไม่ได้อะไร เหตุก็คือร่างกายมัน เคลื่อนจากที่แล้ว

นอกจากนี้ที่นับเป็นที่ครึ้นเครงของผู้ที่อยู่วันนั้นก็คือ หมอจึงได้บอกถึงผลที่ปรากฏบนจอต่อ ไปว่า เครื่องมือตรวจสุขภาพนี้สามารถตรวจอดีตที่ผ่านมาได้หลายๆชาติด้วย เมื่อ ค.ศ.๕๕๗ พ่อท่านไป เกิดเป็นหญิงชาวอัฟริกันคนหนึ่ง ดูแลเรื่องการค้าการเงิน คลื่นจากครั้งนั้นส่งผลมาถึงปัจจุบันนี้

เมื่อดูถึงสิ่งที่เหมาะกับพ่อท่านในปัจจุบัน คือสีชมพูบานเย็น ซึ่งสะท้อนว่าพ่อท่านมีปัญหาเรื่องไต มีผลไม่ชนิดไหนที่เป็นสีชมพูบานเย็น เช่น ลูกแก้วมังกร เนื่องจากพ่อท่านใช้สมองมาก จึงควรที่จะฉิน ผลไม้ที่มีสีชมพูบานเย็น

ต่อมาตรวจดูเปอร์เซ็นต์ของคลื่นสมอง ของพ่อท่านค่าอยู่ที่ ๓๕ % ถ้าอยู่ที่ ๕๐ % จึงถือว่าดี คลื่นสมองของพ่อท่านอยู่ที่ ๓๕ % ถือว่าปกติธรรมดา จากนั้นหมอเขาก็ส่งคลื่นย้อนกลับเข้าไปรักษา ซึ่งจะปรับให้เป็น ๕๐ % ซึ่งถ้าพ่อท่านไม่ทำงานหักโหมเกินไป และพักผ่อนให้เพียงพอ คลื่นสมองที่มีค่าที่ ปรับขึ้นไปถึง ๖๐ % นี้ก็จะอยู่ได้นาน แล้วหมอก็บอกให้ฟังว่าเครื่องกำลังพยายามจะขับพลังอะไรที่มันตก ค้างอยู่ในสมองออก ซึ่งมันใช้แล้วฝังตัวอยู่ข้างใน

จากนั้นเครื่องยังอ่านไปถึงจิตใจว่า พ่อท่านรู้สึกว่าคุณเองยังทำอะไรได้ไม่ดีมากพอ คือไม่ได้ตั้งใจ

หมอจึงคนนี้ได้ใช้เครื่องนี้ทำงานมา ๕ ปีแล้ว ในมาเลเซียคนเข้าแถวรอจะให้ตรวจ

สุดท้ายก็เป็นการกดขนาดและการจัดกระดูก โดยให้พ่อท่านนอนบ้าง นั่งบ้าง ยืนบ้างแล้วบิดดัด

เอาตามวิธีการของการจัดกระดูก

มีการให้ฉันน้ำนาโน สารอาหารที่ตรวจและรักษาสุขภาพ หลังจากดื่มแล้ว ถ้าผู้ดื่มรู้สึกว่ามีกลิ่น และรสเป็นอย่างไรก็จะบอกได้ว่ามีปัญหาที่จุดใด เช่น ถ้ามีรสคาว ก็คือไตจะมีปัญหา ให้ระวัง

✿ ร่วมงานชุมนุมทางเลือก ที่อาคารมงต์สนิท

๑๐ ธ.ค. ๒๕๕๗ เดินทางไปถึงก่อนเวลาเปิดงาน แต่อาจารย์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ ติดกิจบางอย่าง ไม่สามารถมาเปิดงานได้ พ่อท่านได้อยู่ฟังปาฐกถา “วิทยาศาสตร์กับสังคม” โดยอาจารย์ลิวินีย์ สวัสดิทวาริ แต่พ่อท่านมีอาการไอมาก ทำให้หลังจบปาฐกถาแล้วต้องขอตัวกลับก่อน ไม่สามารถอยู่ร่วมรายการอื่นๆได้ แม้แต่วันที่ ๑๑ ธ.ค. ที่มีการประกาศเกียรติคุณองค์กรดีเด่น ประจำปี ๒๕๕๗ ให้กับเครือข่ายชุมชนชาวอโศก พ่อท่านก็ไม่ได้ไปร่วม มีเพียงคณะตัวแทนของชาวอโศกไปร่วมการสัมมนาตลอด รายละเอียดข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน

✿ ร่วมสัมมนาธรรมะเพื่อสันติภาพ

๑๓ ธ.ค. ๒๕๕๗ ที่ศาลากลางจังหวัดอุบลฯ ห้องประชุมมิตรไมตรี ๑ ได้จัดสัมมนาธรรมะเพื่อสันติภาพ โดยสมาชิกสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คุณอรพิน จำปานะทร ได้นิมนต์พ่อท่านไปร่วม โดยมีพระเถระในจังหวัดหลายรูป รวมถึงหน่วยงานราชการ และองค์กรอื่นที่ปฏิบัติธรรม เข้าร่วมการสัมมนาด้วย ข้าพเจ้าขอข้ามผ่านในรายละเอียดนี้

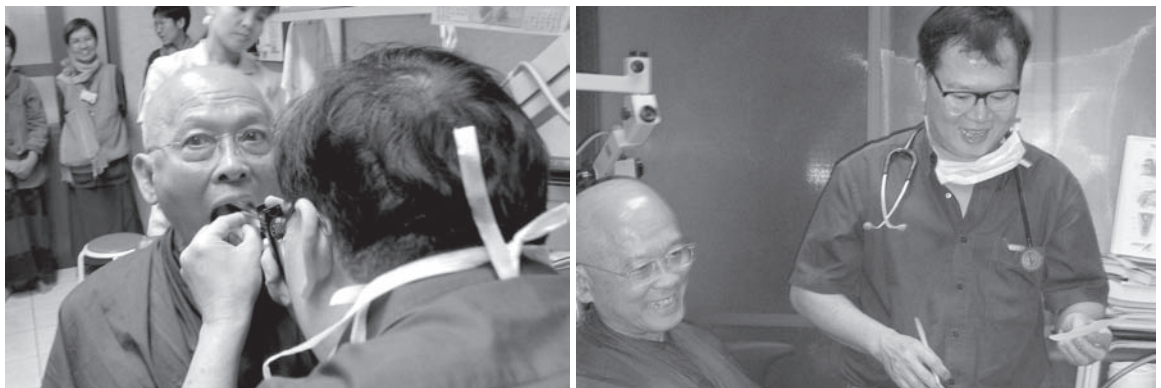

✿ เสมหะมีเลือด

๑๗ ธ.ค. ๒๕๔๗ ที่ราชธานีโอศกขณะฉันพ่อท่านมีอาการไอหากเสมหะออกมามีเลือดปน ช่วงคำพยาบาลที่ดูแลสุขภาพได้มีมนต์พ่อท่านให้ไปตรวจเอกซเรย์ปอด และพบหมอผู้ชำนาญโรค ตา หู คอ จมูก น.พ.วิวัฒน์ แจ่มอริยวงศ์ ภายหลังการตรวจคุณหมอวิวัฒน์พูดถึงกระที่ไปหน้าว่า บางทีอาจจะต้องตัดเอาชิ้นเนื้อไปตรวจ เพื่อหาเซลล์เนื้อร้ายหรือมะเร็ง เนื่องจากคนไทยมีอัตราการเป็นมะเร็งผิวหนังสูงขึ้น ส่วนที่บริเวณโหนกแก้มซ้ายของพ่อท่าน ที่มีรอยของผิวหนังเหมือนกับจะขยายตัว คล้ายมะเร็งผิวหนัง จากภาพที่เห็นในกล้อง ผิวเนื้อมันไม่เรียบขรุขระชนิดหนึ่ง ดีที่มีขน แต่ถึงอย่างไรก็อยากให้เห็นแก่ตัว ถ้าโตขึ้นเรื่อยๆก็ควรมาตรวจ และอาจต้องตัดเอาชิ้นเนื้อบางส่วนไปตรวจ

ที่หลังโพรงจมูก มีรอยแดง สันนิษฐานว่าเลือดน่าจะออกมาจากจุดนี้ แล้วหยุดไป ทำให้ยังมีอาการแดงอยู่ และลักษณะที่เคยพบคนไข้จะไม่รู้ว่ามีอาการอะไร แต่จะเป็นมะเร็งได้หลังโพรงจมูกนี้ โดยต่อมน้ำเหลืองจะโต

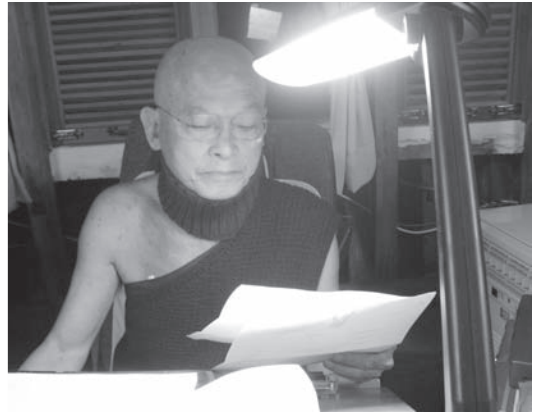
หลังการตรวจแล้วหมอวิวัฒน์ได้นำเอาภาพแสดงอวัยวะของร่างกาย ที่บริเวณช่องปาก ลิ้น คอให้ดูแล้วอธิบายประกอบ ไม่ว่าจะเป็นแผลที่โคนลิ้น และที่หลังจมูก ก็น่าเฝ้าระวังเรื่องนี้ออกหลังจมูก เพราะเป็นมะเร็งอันดับสองของไทย แต่ที่อุบลฯนี้พบมะเร็งที่หลังจมูกเป็นอันดับหนึ่ง

✿ มุ่งมาจน

๒๔ ธ.ค. ๒๕๔๗ ที่ราชธานีโอศก **คุณตายแน(เบียก)** ได้นำหนังสือที่ปลัดอำเภอได้ส่งมาให้ แจ้งว่าทางจังหวัดไม่อนุญาตให้ใช้นามสกุล“มุ่งมาจน” ด้วยเหตุผลว่าไม่มีความเป็นสิริมงคลแก่วงศ์ตระกูล และมีความหมายหยาบคาย สื่อเสียดสังคม ซึ่งขัดกับพระราชบัญญัติชื่อบุคคล พ.ศ.๒๕๐๕ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการทะเบียนชื่อบุคคล พ.ศ.๒๕๐๖ พร้อมกันนี้ก็ได้ส่งเอกสารของกระทรวงมหาดไทยแนบมาด้วย ที่ต้องมาปรึกษาเพราะระยะหลังเห็นพ่อท่านพูดถึงนโยบายไม่ทำตนให้เป็นศัตรูกับใคร จึงไม่แน่ใจว่าจะปล่อยให้เลยตามเลยหรือเปล่า หรือพ่อท่านจะให้ต่อสู้ต่อไป เพราะตนเองยังงี้ก็ได้

พ่อท่านเห็นว่าเป็นเรื่องดีที่เขาออกมาเป็นเอกสาร อย่างนี้เราจะได้อธิบายกับสังคมได้ เราจะชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรและจะลงพิมพ์ในหนังสือของเราเลย นี่อาจจะเป็นเรื่องน้ำผึ้งหยดเดียวก็ได้ เราจะได้อ้างอิงพระพุทธเจ้าว่าก็ทำตนให้จน และเราทำกันมาจริงๆ ไม่ใช่ประชดนโยบายของรัฐบาล ในหลวงเองก็ยังตรัสว่า พระองค์เป็นคนจนจึงกินข้าวกล้อง

ต่อมา(๒๗ ธ.ค.)คุณตายแน่และคุณรินไทได้ช่วยกันเขียนร่างหนังสืออุทธรณ์ ขอใช้นามสกุลนี้ขึ้นไปอีก โดยอธิบายแก้ข้อกล่าวหาว่าไม่ได้เป็นคำหยาบ และไม่ได้ส่อเสียดสังคมแต่อย่างใด โดยนำมาให้พ่อท่านช่วยตรวจแก้คำความเพื่อความเหมาะสม จากเนื้อความบางส่วนของหนังสืออุทธรณ์นั้นดังนี้

กระผม นายตายแน่ **เซียวเซตรวีรย์** เห็นว่าชื่อ “**มุงมาจน**” เป็นคำไพเราะ เป็นที่ประทับใจยิ่งนัก เพราะเป็นคำที่ยืนยันความจริงจัง จริงใจของผู้ที่ปฏิบัติโลกุตระในพระพุทธศาสนา แต่อาจจะทวนกระแสความรู้สึก(ปฏิเสธตั้ง) คนที่ยังติดยึดในความเป็นโลกียะอยู่บ้าง ซึ่งปณิธานในการ“มุงมาจน”นี้ เป็นอุดมคติที่แท้ของเราผู้ปฏิบัติธรรมชาวอโศก มีใช่คำส่อเสียดสังคม ไม่ใช่คำประชด ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แต่เป็นความจริงใจแท้ๆที่เราเห็นเป็นความประเสริฐของคน

คำว่า “**มุงมาจน**” ผู้นั้นจะต้อง “**ใจพอ มีฉันทะ มีเจตนากระทำ มุงปฏิบัติให้เข้าถึงความจน**” ตามแนวทางที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงเป็นตัวอย่าง ที่รัชสมัยบิดมาเป็นคนจน มาเป็นนักบวช มาเป็นบุคคลที่มีวรรณะ ๔ ได้แก่ ๑. เป็นคนเลี้ยงง่าย ๒. เป็นคนบำรุงง่าย ๓. เป็นคนมักน้อย ๔. เป็นคนสันโดษ ๕. เป็นคนขัดเกลา ๖. เป็นคนมีศีลเคร่ง ๗. เป็นคนมีอาการที่น่าเลื่อมใส ๘. เป็นคนไม่สะสม ๙. เป็นคนยอดขยัน

ตามแนวทางปฏิบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดังกล่าวนี้ ชาวอโศกได้ปฏิบัติให้มาเป็นคน “มุงมาจน” เป็นคนจนที่มีวรรณะ ๔ มีโพชฌงค์ ๗ เป็นตัวขับเคลื่อนให้เข้าทางอยู่ในอาริยมรรคมีองค์ ๘ ปฏิบัติอาริยมรรคมีองค์ ๘ เป็นประจำทุกวัน เป็นปกติธรรมดา กระทั่งเป็นคนจนอย่างสมบูรณ์ ตามที่ได้ตั้งใจ “มุงมาจน” เมื่อเกิดคน “มุงมาจน” มีจำนวนมากขึ้น จึงเกิดเป็นกลุ่ม เป็นชุมชน เป็นหมู่บ้าน เช่น หมู่บ้านราชธานีอโศก (เนื้อความจากนี้ไปมีรายละเอียดในสารอโศกและข่าวอโศกรายปักษ์ที่ผ่านมา ผู้สนใจติดตามได้จากสื่อทั้งสองนั้น ในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน)

ล่าสุด(๔ ก.พ. ๒๕๔๘)ทราบว่าทางกระทรวงฯได้โทรแจ้งให้ทางอำเภออนุมัติการขอใช้นามสกุลนี้ได้ แต่ยังไม่มีการเป็นลายลักษณ์อักษรออกมา แก่เอกสารที่ไม่อนุมัติให้ใช้ ว่าไม่ได้เป็นคำหยาบ และไม่ได้ส่อเสียดสังคมอย่างไร โดยทางอำเภอได้แจ้งมาให้นายตายแน่รีบไปเปลี่ยนนามสกุลนั้นได้ เนื่องจากว่ามีกฎกระทรวงฯเพิ่งออกมาเมื่อ ๒๐ ม.ค. ๒๕๔๘ นี้ ให้อำนาจอำเภอมีสิทธิในการพิจารณาตัดสินอนุมัติหรือไม่อนุมัติ ในการขอใช้นามสกุลของประชาชนได้เอง ไม่ต้องส่งเรื่องมาให้จังหวัดหรือกระทรวงฯพิจารณา

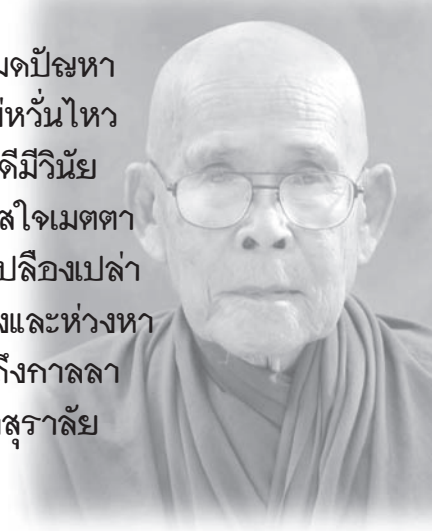
ซึ่งต่อมานายตายแน่ก็ได้เขียนคำร้องขอใช้นามสกุล“มุงมาจน”ขึ้นไปใหม่ และก็ได้รับอนุมัติจากทางอำเภอวารินชำราบ โดยสะดวก

ແຕ່ຫລວງປູ່ມໂລ

ເຈົ້າສິບປີອຸປສມບທມດັບຮາ
 ດ້າຍຮັກຫາກມັນໄມ່ເວ້ນໄຫ
 ຫ້າເຮຣ່າງຄຣັດປູ່ມໂລມີວິນິຍ
 ປຣະພຸດທິຕນນ່າເລື່ອມໃສໃຈເມຕຕາ
 ຍີ່ສິບປີໃນຜ້າເລືອ່ງໄມ່ເປືອ່ງເປື່າ
 ຫມດເຮືອ່າງເຮື່າງຫວຽງແລະຫວຽງ
 ເກົ້າສິບປີປລງສັງຂາຣຶງຄາລລາ
 ສ່ງຫລວງປູ່ມໂລຟ້າສຸຣາລັຍ

♠ ນ້ອມຄຳ

ໃນຮຣຣມະນັ້ນລ້ວນຫວນກຣະແສ

ຕາມຕນເອ່ງໃຫ້ຈັດວັດໃຈດ້າຍ
 ອຍາກໂຕຕເຕ່ນເປັນຕນຕີມີຟີມີ
 ຕ້າຍອຍາກເກື່ອງອຸສູ່ທາງໂລກຢັ
 ກິວນເວືຍເປື່ອນສລັບກັບມາໄປ
 ທັ່ງອຍາກມີອຍາກເປັນແລະອຍາກໄດ້
 ແມ່ຮືວ່າໄມ່ຈີຣັງໄມ່ມັ່ນຕງ
 ຫນທາງໄປນີພວນນັ້ນພອຣູ
 ມັ່ນຮຸມເຮົາເອົາໃຈຫລາຍວິທີ
 ທັ່ງພຣະທຸ່ມເຕນຣນ້ອຍຕູກສ່ອຍຫລ່ນ
 ຫາກໄມ່ຟັກນີກປຣະມາທຸຣາດພລັງໄປ
 ຫາກຈະບວງທັ່ງກາຍໃຈໃຫ້ສ່ບ
 ທັ່ງເຣື່ອງກາມເກື່ອງຕີກິນອຍ່າຍິນຕີ
 ໃນຮຣຣມະນັ້ນລ້ວນຫວນກຣະແສ
 ຕ້ອງຟັ່ນຟ້າອຸປສຣຣຕຫນັກໄມ່ເບາ
 ຕ້ອງບວງທັ່ງກາຍໃຈທັ່ງໃນອອກ
 ເຈົ້າໄສ່ບາຕຣທັ່ງພັນບາປັ່ງກຣາບກຣານ

ວ່າອຍາກວຽງອຍາກໄດ້ອະໄຫຣ່ອື່
 ອຍາກມີຂັ້ອເກື່ອງຕີຍຕປຣາກກູໂກລ
 ກີ່ສຸງໂຕກປນເຮື່າງເຮື່າງສາດໃສ
 ອຍາກມັນໃຫຍ່ອຍາກຈະຫຍຸດຄູດູມັ່ນລງ
 ມີເທົ່າໄວໄມ່ສ່ມທັ່ງດັງປຣະສັດ
 ແຕ່ກີ່ປລງໄມ່ໄດ້ພ່າຍທຸກທິ
 ແຕ່ໄມ່ສູ່ກີ່ເລສທັ່ງເປຣຕຟີ
 ທັ່ງສຕຣີສຕາງຕັ່ງວາງລ່ອໃຈ
 ຫນີໄມ່ພັນລິ່ງເຍ້າຍວນຈວນຫລງໂຫລ
 ຈະຕູກໄຟກີ່ເລສເຜາເມາໂລກີຍັ
 ຕ້ອງຫມັ່ນທບຫວນຮຣຣມະລະຕລາຍຫນີ
 ຫາວິວິຈີ່ໃຫ້ຈັດຟັກຈັດເກລາ
 ເຫມືອນຕ້ອ່ພາຫວນນ້ຳຫາມຂີ່ນເຈາ
 ຟີ່ນໃຈເຮົາຈິ່ງຈະຂະນະມາຣ
 ອຍ່າບວງຫລອກບວງເລ່ນເປັນທາງຜ່ານ
 ພຣະກັບມາຣນັ້ນອຸປູໃນໃຈຕົວເອ່ງ

มาฆะบูชา

เพ็ญเดือนสามแจ่มฟ้ามาฆะฤกษ์
แสงธรรมเบิกฟ้าสวดยด้วยความหวัง
พระรัตนตรัยครบองค์ทรงพลัง
เป็นกำลังสังคมพุทธเพื่อหยุดมาร

“พระพุทธ” คือพระพุทธองค์ผู้ทรงธรรม
“พระธรรม” นำ “ปาฏิโมกข์” เพื่อโลกสานดี
“พระสงฆ์” คือหมู่สงฆ์ครบต้องการ
สามประสานเป็นหนึ่งที่พึ่งคน

วัน “มาฆะบูชา” ฟ้าแจ่มใส
ธรรมอำไพสว่างใจในกุศล
กิเลสมารพ่ายแพ้แก่หมู่ชน
เกิด “มรรคผล” พันทุกข์พบสุขจริง

บัดนี้กาลถึงพุทธมนุษย์เอย
เมื่อก่อนเคยมีธรรมนำทุกสิ่ง
โลกวันนี้หมู่มารระรานจริง
มาสู่สังจิตใจหลงไหลมาร

หลงสบาย – อบายมุขทุกแห่งหน
โลกสับสนคนทุกข์หมดสุขสานดี
มารมายาลวงล่อตกบ่อมาร
เป็นสุสานความเจริญเกินพอดี

วัน “มาฆะบูชา” ธรรมมาฤกษ์
ยังศักดิ์สิทธิ์เพียงใดในวันนี้
หวังหมู่สงฆ์ตระหนักสามัคคี
กู้ศักดิ์ศรีพุทธศาสน์ประกาศธรรม ...

❖ ตะวันแดง ทะเลเงิน

เขาโคขุนโค

เขาโคขุนหนึ่งนั้น
ขนทู่ร่างประจักษ์
คนรักกษัตริย์
คนบ้ำขามทุกขันธ์
โลกียะยัถย์ยอม
ลอบสัดวโลกิโทษ
เหมือนหมาบังมเงา
ทลขเสพทลขไขว่คว้า
พระโพธิสัตว์ผู้
ใ้กว่าขามกษณ
เพียรสอนสัตว์สูทน
ทวับโพธิพุทธภูมิแล้ว

น้อยนัก
มากล้น
น้อยแน่
มากล้ำ เทล็ดทลาย
มอมเมา
บอดบ้า
น้ำลึก
อาจเอื้อม โลกีย์
ช่วยคน
ทุกข์แก้
เท้น้อยหนัก
สว่างแล้ว พุทธเอย

❖ เป็นต้น นาประโคน

ชื่อใหม่ ปะ จามจัน นาวาบุญนิยม
ชื่อเดิม วิไลวรรณ สุวรรณ
เกิด ๒๘ มีนาคม ๒๕๐๔
พี่น้อง ๕ คน เป็นคนที่ ๒
ภูมิลำเนา จังหวัดเชียงใหม่
สถานภาพ โสด
การศึกษา จบ ป.ว.ช. และ ป.ว.ส. อาชีวศึกษาเชียงใหม่
อาชีพเดิม ผู้ประสานงาน C.C.F. (โครงการพัฒนาเด็กยากจนในชุมชน)
สถานที่ทำงาน ศูนย์เด็กเล็กบ้านกองกาหน จังหวัดเชียงใหม่

พบอโศก ปี ๒๕๓๒ จากการอ่านหนังสือพิมพ์ ตอนพ่อท่านโดนจับ
ปี ๒๕๓๗ พ่อของตนเองพาไปงานปีใหม่ของชาวอโศก
ประทับใจการเจริญธรรมของชาวอโศกมาก สถานที่เหมือนสมัยพุทธกาลของ
พุทธสถานปฐมอโศก สมณะสิกขมาตุและนักเรียนช่วยกันทำงาน รวมทั้งธรรมะของ
พ่อท่านฟังแล้วเข้าใจดีมาก

หลังจากฟังธรรมะของพ่อท่าน ได้เปลี่ยนแปลงตนเองมากมาย เช่น หันมา
รับประทานอาหารมังสวิรัต ๓ มื้อ เลิกกินจุบจิบ เคยแต่งตัวจัดจ้านก็ลดลงมาก เคยสนุกสนาน
ร้องรำทำเพลงกับเพื่อนๆ ชายเหล้า บุหรี่ เลี้ยงหมู เลี้ยงไก่ หาปูหาปลาที่เลิกหมดทุกอย่าง
และอ่านหนังสือสารอโศก แสงสุญญ และดอกหญ้าเป็นประจำ

ก่อนเข้าอโศก ทำงานไปและดูแลพ่อแม่ไปด้วย โดยพ่อออกบวช วัดอยู่ใกล้
บ้านก็ทำอาหารถวายเป็นประจำ ส่วนแม่เป็นโรคข้ออักเสบ(โรคเก๊าท์) และความดันโลหิตสูง
ต้องคอยดูแลใกล้ชิด ทำงานได้ ๒ ปี แม่เสียชีวิต ก็ขอพ่อกับแม่อยู่ที่พุทธสถานปฐมอโศก
ในปี ๒๕๓๙

เมื่อมาอยู่กับอโศก ช่วยงานชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนของท่านเสียงศีล(อ่าน
จดหมายแฟนรายการ ห่อและส่งพัสดุ) เป็นประชาสัมพันธ์ ช่วยงานฐานผลิต ได้แก่งทำ
ปลาร้า ทำอาหารแปรรูปจากงาและอาหารเสริมต่างๆ อีกทั้งยังช่วยงานที่ร้านอาหารมังสวิรัต

ปฐมอโคก(มรฐ.) ที่จังหวัดนครปฐมด้วย

ปี ๒๕๕๓ สัปดาห์ ๕ มีนาคม ๒๕๕๘ ได้เลื่อนฐานะเป็นปะ(ปฏิบัติ)

*** ปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน** ส่วนมากเกิดจากทิสู้ไม่ตรงกัน ทำให้งานล่าช้า ถ้าทำใจหรือวางใจไม่ได้จะทุกข์

*** แนวทางแก้ไข** ทำความเข้าใจว่าคนมีหลายระดับ ต้องเข้าใจเขา ดังนั้นเมื่อเกิดปัญหาต้องยอมถอยมามาก่อน ๒-๓ ก้าว และหาโอกาสพูดคุยตกลงทำความเข้าใจกันแล้วก็จะจะไม่เอาเรื่องนั้นมาพูดกันอีก แบ่งงานและหน้าที่รับผิดชอบให้ชัดเจน ไม่ก้าวก่ายหน้าที่และให้เกียรติซึ่งกันและกัน

*** ข้อปฏิบัติที่คิดว่ายากที่สุด** คือ กิเลสที่ติดมา นี้กว่ามันหายไปจากเราแล้ว อยู่ๆมันก็โผล่ขึ้นมาอีก เช่น ความอ่อนไหวซึ่งสังสารและความใจร้อน

*** คติประจำใจ** ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด คิดก่อนทำและรับผิดชอบต่อหน้าที่ตนเองให้ดีที่สุด

*** เป้าหมายชีวิต** อยากบรรลुरुธรรม เป็นลูกที่ดีของพ่อ(ท่าน) เป็นคนที่มีสุขภาพดีแข็งแรง

*** ข้อคิดข้อฝากให้หมู่กลุ่ม** ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แม่เล็กแม่น้อยเราจะไม่หวั่นไหว เราต้องสร้างขวัญและกำลังใจ ร่างกายของเราให้แข็งแรง พร้อมจะอยู่คู่กับศาสนาต่อไป อย่างไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก เราต้องรักและสามัคคีกันเหมือนพี่น้องช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน อย่าทำร้ายกันเลย จงเป็นลูกที่ดีของพ่อ(ท่าน)กันเถอะ...

เดินตามร่องท่อ

๘ เนิ่งมาแต่....เหตุ

หนุ่มธนาคารผู้มีความใฝ่ฝันในส่วนลึกของจิตวิญญาณ ที่จะ “บวช” ให้ได้ในชีวิตนี้ แม้จะเข้าสู่วัยเกษียณแล้วก็ตาม จากความใฝ่ฝันที่ตั้งปณิธานไว้ได้ใกล้จะสำเร็จผลเข้าไปทุกทีแล้ว

กว่าข้าพเจ้าจะมาถึงจุดนี้ได้ ข้าพเจ้าผ่านเหตุการณ์ต่างๆมามากมาย ทุกข์โศกเศร้า ท้อแท้ เหง็ดเหนื่อย เหล่านี้ล้วนเป็นประสบการณ์ในชีวิตได้ดีทีเดียว ซึ่งสมัยนั้นข้าพเจ้าทำงานธนาคารแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

ข้าพเจ้ารู้จักโกศกจากการแนะนำของเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งจึงได้มาฟังเทศน์ฟังธรรมของ**สมณะโพธิรักษ์**ที่สันติอโศก และได้ติดตามไปฟังเทศน์ที่วัดอาวุธซึ่งอยู่ย่านเทเวศร์ ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๑๙

เมื่อได้ฟังธรรมจากสมณะโพธิรักษ์แล้วข้าพเจ้าเกิดศรัทธา... จนภายในจิตใจข้าพเจ้ามันอุทานว่า“**ทางนี้**ของจริงของแท้ที่ตามหา” ก็เริ่มปฏิบัติตามแนวทางของท่านทันทีด้วยการ**เริ่มกินอาหารมังสวิรัต(ไม่มีเนื้อสัตว์ใดๆปน)** ซึ่งการกินอาหารมังสวิรัตินี้คือ จุดเริ่มต้นในการรักษาศีลปฏิบัติศีลข้อที่ ๑ อย่างเคร่งครัด

ข้าพเจ้าปฏิบัติศีลรักษาศีล และหมั่นมาฟังเทศน์ฟังธรรมบ่อยๆ จนตัดสินใจจะลาออกจากธนาคารที่ทำอยู่ แต่ยังหาเหตุผลในการลาออกไม่ได้จนกระทั่ง**พลตรีจำลอง ศรีเมือง**ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ข้าพเจ้าจึงได้ยื่นใบลาออกจากธนาคารสหธนาคารในสมัยนั้น

○ ผังฟ้าผัน

แล้วข้าพเจ้าก็ได้ไปช่วยราชการงานกรุงเทพมหานคร **ตำแหน่งผู้ช่วยเลขานุการหน้าห้องผู้ว่าฯ ก.ท.ม.** ทำงานคอยประสานกับคนทั้งหลาย จึงต้องปรับตัวเองในทางอนุโลมผู้อื่น เกรงครัดที่ตน เพราะจะใช้ความเคร่งครัดในการปฏิบัติตัวเรา ไปเป็นมาตรฐานกับคนทั่วไปไม่ได้

การปฏิบัติธรรมก็คือการทำงาน ผลงานก็คือการทำให้ รักษาจิตใจแบบไหนอย่างไรไม่ให้เครียด ไม่ให้เกิดอคติ ความไม่ชอบใจ ความพึงพอใจ เรียนรู้ในการปรับสภาพจิตใจไปด้วยทำงานไปด้วย กระนั้นก็ยังเผื่อใจห่างใจไปบ้างบางครั้ง

ช่วยงานที่ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร ๑ สมัย แล้วได้มาดำรงตำแหน่ง**ผู้อำนวยการพรรคพลังธรรม** (ในสมัยปี พ.ศ.๒๕๓๑-๒๕๓๕) ก็ยังคงปฏิบัติธรรมไปด้วยปฏิบัติงานไปด้วย กินมังสวิรัตแบบเคร่ง(มือเดียว) ความตั้งใจและใฝ่ฝันที่ต้องการบวชยังคงอยู่ แต่เหตุการณ์ต่างๆทำให้ข้าพเจ้ายังห่างวัด

แน่นอนวิบากกรรมทุกคนต้องมี ต้องเจอ แต่จะเจอในรูปแบบใด อย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับของแต่ละคน แต่ละกรรม แต่ละวาระ ข้าพเจ้าก็เป็นผู้หนึ่งที่ต้องเจอวิบากกรรม ที่จะต้องชดใช้ร่วมกับเจ้ากรรมนายเวร **กรรมจะอยู่นานหรือไม่ ขึ้นอยู่กับใจที่ให้ภัยไม่จองเวร ไม่พยายามอาฆาตแค้น**

ในที่สุดข้าพเจ้าก็พ้นบ่วงเวรบ่วงกรรมนั้นมาได้ แต่กระนั้นก็ใช้เวลาหลายปีทีเดียวกว่าจะลงตัวได้ จากการได้เรียนรู้วิบากกรรมและยอมรับในวิบากกรรม ทำให้ข้าพเจ้าได้

ทบทวนไตร่ตรอง จนทุกวันนี้ข้าพเจ้ายอมรับได้
เต็มคำว่าเรื่องกาม เรื่องพยาบาทมันจางไป **หมด
กามเมื่อไรหมดความพยาบาทเมื่อนั้น** แล้ว
ความโกรธเกลียดก็จะจางหายไปด้วย....

การปฏิบัติธรรมมีเบื้องต้น ท่ามกลาง
นั้นปลาย เหมือนชีวิตคนเรามีวัยเด็ก วัยกลางคน
และวัยชรา เจกเช่นเดียวกัน

การปฏิบัติธรรมเบื้องต้นคือ การกิน
อาหารมังสวิรัตให้ได้ตลอดชีวิต **รู้อาการเกิด
ความอยากกินเนื้อสัตว์ที่เคยชิน ห้ามได้ไหม
ลดลงได้ไหม นานมากน้อยเท่าใด** ถ้าทำได้
มันคงไม่มีการตีกลับ หรือย้อนกลับไปกินเลือด
เนื้อเพื่อนร่วมโลกใบนี้แน่นอน ช่างม้าวัวควาย
เราไม่อาจทราบได้หรือกว่า เคยเกิดเป็นพ่อแม่
พี่น้องกันมากับเราหรือไม่ **การไม่กินเนื้อสัตว์
ทุกชนิดจึงคือ การให้ชีวิตตัวเอง** นี่คือนิสัย
ข้อที่ ๑ หากทำได้มันคง นิสัยข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ
๔ และข้อ ๕ ก็ตามมาเอง

ถ้าปฏิบัติธรรมตามลำดับจนลงตัวแล้ว
จะไม่มีใครถือสาหาความซึ่งกันและกัน จะอภัย
ยินดีต้อนรับเสมอ **แต่ถ้าปฏิบัติธรรมยังไม่ลงตัว
ก็ยังมีถือสา ให้ร้าย จ้องทำลายและจ้องล้างกัน**
เพราะแต่ละคนสภาวะจิตใจไม่เหมือนกัน ต่าง
ถิ่นฐาน ต่างภูมิรู้ ภูมิธรรม จะนั้นต้อง
ปฏิบัติธรรมให้ลงตัวและมันคงให้ได้

**การขัดแย้งกันแบบพอเหมาะเป็น
ความสามัคคี เป็นพัฒนาการของการปฏิบัติธรรม**
แต่สภาพแบบนี้ถ้าคนไม่ถึงธรรมก็จะถอย ไม่
เอาดีกว่าแบบนี้ เพราะยังมีการขัดแย้งกันอยู่

**เรื่องการปฏิบัติธรรมจะไปบังคับให้ใครๆ
เขาเข้าใจไม่ได้ ต้องทำที่ตัวเอง ชัดเจนใน**

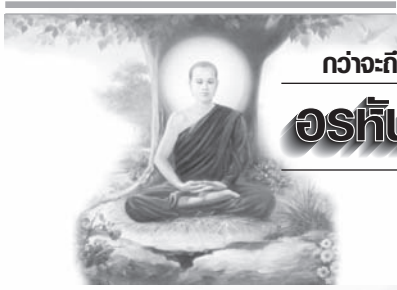
ตัวเราเอง มันคงในตัวเอง เราก็จะ
ไม่ถือโกรธ ไม่ถือสาความใดๆกับใคร
เพราะตัวเราเข้าใจสภาวะจิตวิญญาณของ
ตัวเรา

ใครเขาจะคิดอย่างไร พุดอย่างไร
จิตเราจะไม่หวั่นไหว เพราะเราเข้าถึงธรรม
เข้าใจกรรม กรรมเป็นทนายท กรรมพา
เกิด **อยากเกิดใหม่ในภพชาติดีๆ ต้อง
ฝึกจิตวิญญาณ ให้อภัยกับทุกเรื่อง ทุก
เหตุการณ์ และกับทุกๆคน.....**

☆ นาคธาตุดุญ ปากิพย์พาที

*ต่างจิต ต่างกรรม ต่างกาละ
เพิ่มทักษะ เรียนรู้ และฝึกฝน
ตามรู้เท่า ตามรู้ทัน ในใจตน
ความหลุดพ้น จะตามมา ทำให้หลง
ชีวิตเรา กำหนด ทาใช้ฟ้า
จะแกร่งกล้า ท้อแท้ ฤาหม่นหมอง
สำรวจจิต ตั้งมั่น และกลั่นกรอง
เราจะครอง มรรคผล สุนิพพาน
ตั้งฟ้าดิน ☺*

กว่าจะถึง

อรหันต์

 โดย...นวมนุทท

- ทำทานยิ่งใหญ่ให้ผล
ทั้งคนทั้งเทพชบใจ
บวชหวังอิทธิฤทธิ์ได้
กลับได้อรหันต์แทน.

พระปิลินทวัจฉเถระ

พระปิลินทวัจฉเถระ เคยเกิดอยู่ในยุคสมัยของ**พระพุทธเจ้า**พระนามว่า **ปทุมุตตระ** ตอนนั้นได้เป็น**นายประตู**อยู่ที่นครหังสวดี แต่สามารถเก็บรวบรวม**ทรัพย์สมบัติ** ไว้ในเรือนมากมาย มหาศาล

มีอยู่วันหนึ่ง เขาแลดูกองสมบัติที่มีมากจนนับไม่ถ้วนนั้น แล้วเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“เรามี**ทรัพย์**มากมายเหลือล้น แม้แต่**พระราช**าพระนามว่า **อานนท์** ก็ยังต้องเชื่อเชิญเรา **ทรัพย์**ทั้งหมดนี้เราน่าจะใช้ในทางที่ถูกต้อง บัดนี้**พระปทุมุตตร**พุทธเจ้าอุบัติแล้วในโลก **สมบัติ**เหล่านี้สมควรจะถวายทานแด่**พระศาสดา** เราจะเป็นคนแรกในการถวายทานที่ใครๆไม่เคยถวาย”

ตกลงใจแล้ว จึงหาช่างให้ทำเครื่องอุปโภคและบริวารต่างๆอย่างมากมาย เช่น ฉัตร ผ้าบาตร มีดโกน เข็ม ที่ตัดเล็บ ผ้ากรองน้ำ พัด ประคตเอว ฯลฯ แต่ละชนิดอย่างละ ๑๐๐,๐๐๐ อัน แล้วทำบุญถวายมหาทานนี้ แต่พระปฐมุตตระพุทธเจ้าพร้อมด้วยหมู่สงฆ์ ถวายทานทั้งอาหารของขบฉันต่างๆตลอด ๗ วันที่เดียว ในวันสุดท้ายพระพุทธรเจ้าทรงพยากรณ์เขาไว้ว่า

“ผู้ถวายทานอันประเสริฐสมบุรณไม่พร่องดังนี้จะได้เป็น**จอมเทพ(หัวหน้าของเทวดา)** ๑,๐๐๐ ครั้ง เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิราช** ๑,๐๐๐ ครั้ง เป็น**พระเจ้าประเทศราชอันไพบูลย์** นับครั้งไม่ถ้วน แล้วที่สุดจะเป็น**ที่รักและเคารพของชนทั้งปวง** ทั้งเทวดา(ผู้ที่จิตใจสูงมีศีล) อสูร(ผู้ที่จิตใจต่ำไร้ศีล) ภิกษุ-ภิกษุณีและคฤหัสถ์ทั้งหลาย แล้วจะเป็น**ผู้หมดสิ้นกิเลสทั้งปวง** เข้าถึงนิพพาน”

เขาปีติยินดีนักในคำตรัสของพระพุทธรองค์ ได้กระทำความดีให้ทานตลอดชีวิต ตายแล้วก็ได้รับสุคติ(ทางดำเนินไปดี)ดังพยากรณ์นั้น

กระทั่งยุคสมัยของ**พระพุทธรเจ้าองค์สมณโคดม** เขาเกิดอยู่ในตระกูลพราหมณ์แห่งนครสาวตติแคว้นโกศล มีชื่อว่า **ปิลินทะมีโคตรว่า วัจฉะ** ใครๆจึงพากันเรียกเขาว่า **ปิลินทวัจฉะ**

แล้วก็เพราะบุญเก่าที่สะสมมา ทำให้เขาเป็นผู้ที่มากด้วยความสลัดใจในการเวียนว่ายตายเกิด จึงออกบวชเป็น**ปริพาชก(นักบวชพวกหนึ่งที่ชอบสัจจรไปที่ต่างๆ เพื่อแสดงทรรศนะปรัชญาทางศาสนาของตน)** ศึกษาจนสำเร็จ**วิชาจุฬคันธาระ** มีฤทธิ์อย่างโลกีย์สามารถท่องไปในอากาศได้ ทั้งยังรู้จักวิชาดักรู้จิตของคนอื่น ทำให้มีชื่อเสียงโด่งดังในกรุงราชคฤห์นครหลวงแห่งแคว้นมคธ ได้รับลาภยศหลังไหลมามากมาย

มีอยู่วันหนึ่ง พระพุทธรเจ้าองค์สมณโคดมเสด็จเข้ามาในกรุงราชคฤห์ ปิลินทวัจฉปริพาชกมีโอกาสดำฟังธรรมเทศนาของพระศาสดา บังเกิดความเลื่อมใสอย่างยิ่ง คิดว่า

“พระสมณโคดมนี้ คงรู้จัก**วิชามหาคันธาระ**ซึ่งสูงส่งกว่าเราเป็นแน่ เพราะเหล่าอาจารย์ทั้งหลายกล่าวว่า วิชามหาคันธาระอยู่ในที่ใด วิชาจุฬคันธาระย่อมเลื่อมในที่นั้น ถ้าอย่างนั้นเราน่าจะเข้าไปหาท่านขอเรียนวิชา”

ดังนั้นจึงเข้าไปเฝ้าพระศาสดา แล้วกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระมหาสมณะ ข้าพระองค์ประสงค์จะศึกษาว่าเรียนในสำนักของพระองค์ โปรดให้โอกาสแก่ข้าพระองค์ด้วย”

พระศาสดาทรงพิจารณาแล้วตรัสว่า

“**ท่านจงบวชอยู่ในสำนักของเราเถิด**”

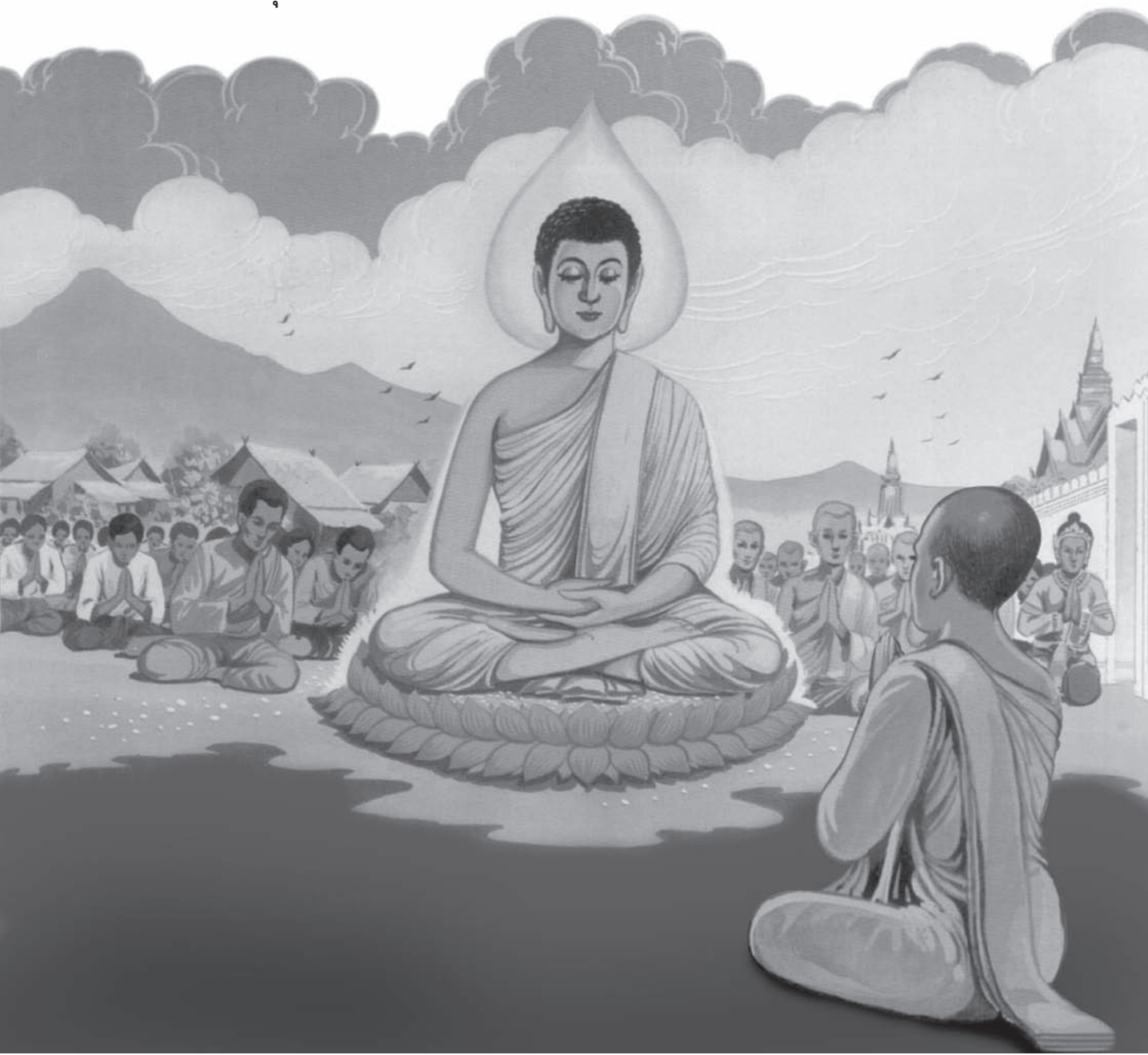
เมื่อได้บรรพชาแล้ว พระศาสดาทรงให้กรรมฐาน(วิปัสสิบัติลดละกิเลสอย่างเหมาะสมกับฐานะ) แก่ภิกษุปิลินทวัจฉะนำไปวิปัสสนา(ฝึกอบรมปัญญาให้เกิดความรู้แจ้งเห็นจริง) ทั้งๆที่จริงแล้วภิกษุปิลินทวัจฉะมุ่งหวังจะเรียนวิชาฤทธิ์ทางโลกีย์ แต่พระศาสดาทรงสอนวิชาทางโลกุตระ(เหนือโลกีย์)ให้เรียนแทน

ท่านพากเพียรบำเพ็ญเพื่อให้สำเร็จวิชา ไม่นานนัก ก็ได้บรรลุธรรม สำเร็จเป็น**พระอรหันต์องค์หนึ่ง**ในพระพุทธรศาสนา

ได้คุณวิเศษหลายอย่างแม้ฤทธิ์ทางโลกก็ด้วย ได้แก่ **ปฐิสัมภิตา ๔** (๑. รู้แตกฉานในเนื้อหาสาระ ๒. รู้แตกฉานในธรรมะ ๓. รู้แตกฉานในภาษา ๔. รู้แตกฉานในไหวพริบ) **วิโมกข์ ๘** (ภาวะจิตที่หลุดพ้นจากกิเลส ๘ ขั้นตอน) **อภิญญา ๖** (คือความรู้ยิ่ง ๑. อิทธิวิธี = มีฤทธิ์สู้กิเลสได้ ๒. ทิพโสต = ทูทิพย์แยกแยะกิเลสได้ ๓. เจโตปริยญาณ = รู้วาระจิตว่ามีกิเลสใดบ้างของตนและของผู้อื่น ๔. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ = รู้ระลึกชาติของกิเลสได้ ๕. ทิพพจักขุ = ตาทิพย์มองเห็นลึกลับได้ ๖. อาสวักขยญาณ = ความรู้แจ้งว่ากิเลสหมดสิ้นแล้ว)

ก็ด้วยความมีฤทธิ์ทั้งทางโลกีย์และทางโลกุตระ ช่วยเหลือผู้คน ทำการงานได้เยาะ และประกอบด้วยบุญเก่าที่เป็นผู้ให้ทำบุญทำทานไว้มาก จึงเป็นที่รักของประชาชนทั้งหลาย แม้แต่เทวดา(ผู้ที่มีจิตใจสูงมีศีล)ทั้งหลายก็เคารพรักท่าน พระศาสดาจึงทรงประทานตำแหน่งแก่ท่านว่า

“ในบรรดาภิกษุผู้สาวกของเรา ผู้เป็นที่รักที่พอใจของเทวดาทั้งหลายนั้น ปิณทวัจจะนับว่าเป็นเลิศสุด”

แต่มีอยู่เหตุหนึ่งที่ทำให้ภิกษุทั้งหลายคับข้องใจ นั่นก็คือคำเรียกหาของพระปิลินทวัจฉเถระ
ที่มักร้องเรียกเพื่อนภิกษุทั้งหลายว่า

“คนถ้อยอย่างนั้น...คนถ้อยอย่างนี้....”

เหล่าภิกษุจึงไปเข้าเฝ้าพระศาสดา กราบทูลข้อสงสัยนี้ พระศาสดาได้ทรงเรียกหาตัวพระ
ปิลินทวัจฉเถระให้ไปหา แล้วตรัสถามพระเถระว่า

“ดูก่อนปิลินทวัจฉะ ได้ยินมาว่าเธอเรียกเพื่อนภิกษุทั้งหลายอยู่บ่อยๆว่า **คนถ้อย** นี้
จริงหรือ”

“จริงอย่างนั้นพระเจ้าข้า”

พอพระเถระรับอย่างนั้น พระศาสดาจึงทรงระลึกชาติกาลก่อนของพระเถระ เมื่อทรงทราบ
ด้วยญาณแล้ว จึงตรัสแก่ภิกษุทั้งหมดให้รู้ความจริง

“ดูก่อนเธอทั้งหลาย จงอย่าเอาโทษกับปิลินทวัจฉะเลย พระเถระนี้มีได้มั่งร้าย การที่เรียก
พวกเธอทั้งหลายว่าคนถ้อยนั้น สาเหตุมาจากท่านเกิดอยู่ในสกุลพราหมณ์ถึง ๕๐๐ ชาติมาแล้ว
**เป็นวรรณะพราหมณ์บริสุทธิ์ไม่เจือปนวรรณะอื่นเลย จึงเรียกวรรณะอื่นว่าคนถ้อยจนติดปากมา
นานชาติมาก** เพราะเหตุนี้ ปิลินทวัจฉะจึงมักร้องเรียกภิกษุอื่นว่าคนถ้อยนั่นเอง”

พระศาสดาตรัสให้ภิกษุทั้งหลายคลายสงสัยแล้ว ได้ทรงกล่าวโอวาทว่า

“มาया(แสร้งทำ) มาณะ(ถือตัว) ย่อมไม่มีอยู่ในผู้ที่มีความโลภสิ้นแล้ว ไม่มีความยึดถือว่า
เป็นของเรา ไม่มีความหวัง กำจัดความโกรธได้แล้ว มีจิตเย็นแล้ว ผู้นั้นย่อมได้ชื่อว่าเป็น**พราหมณ์(ผู้
ประเสริฐ) เป็นสมณะ(ผู้สงบระงับกิเลส) เป็นภิกษุ(ผู้เห็นภัยในการเวียนว่ายตายเกิด)**”

ภิกษุทั้งหลายก็สิ้นสงสัย พระปิลินทวัจฉเถระจึงได้กล่าวกับเพื่อนภิกษุว่า

“การที่เราได้มาสู่สำนักของพระศาสดานี้ เป็นการมาดีแล้วหนอ **ไม่ไร้ประโยชน์เลย ได้
ฟังธรรมของพระศาสดาแล้วคิดบวช ก็ไม่ไร้ประโยชน์เลย** บัดนี้เราบรรลุนิพพาน(กำจัดกิเลสได้สิ้น
เกลี้ยง)อันสันติสุข เสรีจกใจในพระพุทธานุศาสนแล้ว เราเผากิเลสทั้งหลายสิ้นเกลี้ยง ถอนภพขึ้นได้
ทั้งหมด ตัดกิเลสเครื่องผูกดุจช้างตัดเชือกผูกขาดแล้ว เป็นผู้ไม่มีกิเลสใดๆหลงเหลืออยู่เลย”

◎ **นามพุทธ**

อาทิตย ๑๓ มี.ค. ๒๕๔๘

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ ข้อ ๗๘

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ ข้อ ๑๔๖

พระไตรปิฎกเล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๓

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๐ หน้า ๑๐๕

อรรถกถาแปลเล่ม ๗๑ หน้า ๒๘, ๙๐๔)

ประชุมเพื่อ สุธสมมติ ที่ชอยยประสาฬหสิน สมณะ ๘
 รูป ลีปชมาตุ ๑ รูป

พ.๑๖-ศ.๑๗ คณะกรรมาธิการดำเนินการ
 ประเมินสถานการณ์ศึกษาที่มีวัตถุประสงค์พิเศษ
 (ศ.ศ.ศึกษาสงเคราะห์) ๓ ท่าน ได้ยื่นมอบหมายจาก
 สำนักงานระดับของมาตฐานและประเมิน
 คุณภาพการศึกษา(สมศ.) มาตรฐยเยียมและ
 ประเมินภายนอกศ.ศ.สัมมาสิกขาสันติอโศก
 นำโดยนายประยุทธ์ศักดิ์ บัณฑิต ประชา
 นกรรมาธิการดำเนินการฯ พิจารณาประเมินทั้งหมด
 ๑๔ มาตฐาน วิเคราะห์ ๒ มาตฐาน
 ศ.ศ.สส.สอ.ผ่านมาตฐานระดับดี ๑๒ มาตฐาน
 และระดับพอใช้ ๔ มาตฐาน

พ.๑๗ หม่อมราชวงศ์ไพฑูริย์ประไพ ชาติบุญ
 ข้าราชการที่ ได้ผ่านขึ้นเป็นนาค นำเข้าหมู่
 โดย สมณะชินพน ติชิตโต

ศ.๑๗ พ่อท่านเดินทางไปสตาบันพัฒน
 ปศุทศศาสดา(นิต้า) แสดงความความคิดเห็นเกี่ยวกับ
 “ธรรมะเพื่อสันติภาพ” ให้สภาที่ปรึกษา

เสนาบดีและสังคมแห่งชาติฟัง เพื่อสนธิ
 เสนอข้อสรุปต่อไป

-ประชุมประชุม พ่อท่าน เป็นประธาน
ฮ.๒๐-ส.๒๖ ภาครวมสนธิอโศกไปร่วม
 งานพุทธาภิเษกสุตยอปปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๒๗
 ที่ศาลาลือโลก ฮ.นครสวรรค์

ฮ.๒๗ ประชุม ๗ องค์กฤษฎนิย
 พ่อท่านเป็นประธาน

ฮ.๒๗ คุณไวยวัฒน์ สิ้นสุวงศ์ มา
 บชชอยยเกี่ยวกับกาชประเมินผลงานการ
 ศึกษาและแนะนำกาชแก้ไขจุดอ่อนของสัมมา-
 สิกขาสันติอโศก ฯลฯ ให้เน้นเขียนและภา
 ชุมชนพึงในระง่าอนั้น

ข้อคิดสุดท้าย

คนใดมีท้องพร้อม ย่อมทนความหิวได้
 ผู้ฝึกตนมีความเพียร กินดื่มพอประมาณ
 ไม่ทำบาปเพราะอาหาร ท่านเรียกคนนั้น
 แลว่าสมณะในโลก (พุทธพจน์)

 อภิมะภักดา ย ปฟไอ

ปฐมอโศก

ประจำปีเถลิงกุณฑลพรรษา ๒๕๔๘

เดือนนี้เป็นเดือนที่มีความสำคัญในศาสนา คือ วันมาฆบูชา ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๓ ก.พ. ใหญ่เราส่วนใหญ่อยู่ร่วมงานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๒๙ ที่ท.ส.ศาลิโศก ความสำคัญของวันนี้ วัตถุประสงค์ต่างมีการจัดกิจกรรมทางศาสนาตามประเพณีคือ ตักบาตรตอนเช้า ตกเย็นเวียนเทียนเป็นปกติธรรมดา คำสอนในศาสนาวันสำคัญชาวพุทธเราทำได้แค่นี้ ศรัทธาความเชื่อเป็นสิทธิ์ส่วนบุคคลต้องยกไว้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม จงเป็นสุข เป็นสุขเกิด อย่างไรก็ดีควรต่อกันและกันเลย

การศึกษามีใช้เรียนแค่ห้องสี่เหลี่ยม ที่นิยมเรียนกันอยู่เท่านั้น สส.ธ. การศึกษาของเราต้องสอดคล้องกับกิจกรรมของชุมชน และมีกิจกรรมพิเศษร่วมงานกับชุมชนอื่น สัมมาสิกขาอื่น ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ประสบการณ์ กิจกรรมร่วมกันให้ครบสมบูรณ์ของการศึกษา ๑๒ ก.พ. คณะครูได้พานักเรียน ม.๑ ไปเตรียมงานพุทธาภิเษก ศาลิโศก

กิจกรรม

๑.๑ สัมณะ ๓ รูป สิกขมาตุ ๓ รูป ฆราวาส ชุมชน และนส.สัมมาสิกขา ร่วมพิธีกรรมที่หน้าโยมสภา

๑.๔ สัมณะเสียงคีล ได้รับนิมนต์ไปบวชชยายที่ของเกษตรอินทวิชัย ที่ศาลากลางจังหวัด ร่วมกับของผู้นำชาวภาคจังหวัดและเกษตรจังหวัด สิ่งประดิษฐ์ และวางแผนที่จะพัฒนาสิ่งประดิษฐ์ให้เป็นเกษตรอินทวิชัยจังหวัด

๑.๗-๑.๑๑ สัมณะเสียงคีล รับนิมนต์จากผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและพัฒนาศักยภาพเกษตรชนบทพัฒนาสิ่งแวดล้อม อันเนื่องมาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ไปบวชชยายและขอตำแหน่งงานเกษตรอินทวิชัย

๑.๑๑-๑.๑๒ ชมชมเพื่อสอนช่วยเพื่อนไปแสดงนิเทศศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

๑.๑๘-๑.๒๐ ชมชมเพื่อสอนช่วยเพื่อนไปจัดนิเทศศาสตร์และขอตำแหน่งที่ของข้าราชการวิชัย ร่วมกับกลุ่ม GREEN PEACE (South East Asia) ที่สวนสันติชัยปราการ กรุงเทพฯ

ผู้เยี่ยมชม

๑.๑๒ ฆราวาสต่างประเทศจำนวน ๔ คน คือ อัครราชทูตชวาตช.พีเตอชี่ ฟี ฟี ซันเสย์ (สันนิษฐานชื่อ) พหุสมมาตุชยา อลิษาเบทา และ อัครราชทูตชวาตชี่ เฮนรี่ นาร์เตน พหุสมมาตุชยา เบทา (สันนิษฐานชื่อ) อายุเฉลี่ยมากกว่า ๖๐ ปี เยี่ยมชมวิถีพุทธ และสนทนาที่หมู่บ้านเรา ได้เขียนบันทึกไว้ว่า ปะชัปปัฏฐังนมาทพพรม ขนทำให้อายุยืน คิดจากพจนานุกรมถึงวิถีชีวิตการเป็นอยู่ของตน

๑.๑๐ ฝรั่งเขียนนวนิยายเรื่องชีวิต ได้พานักเขียนและครูจำนวน ๓๐ กว่าคน มาเยี่ยมชมวิถีพุทธ เพื่อให้นักเขียนได้เขียนเรื่อง เห็น

กาสิโน

ประจําเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

บรรยากาศของเดือนนี้ เป็นบรรยากาศของการเตรียมงานและเริ่มงานทุกรากิเชกสุดยอดปาฏิหาริย์ครั้งที่ ๒๙ ส่วนงานอื่นๆ มีแทรกเข้ามาบ้างเพียงเล็กน้อยในเดือนนี้ จึงรู้สึกตึกคัก อบอุ่น มีชีวิตชีวา เพราะนักเรียนสัมมาสิกขา และญาติธรรม รวมถึงสมณะและสิกขมาตุ จากพุทธสถานต่างๆ ทวยกันมาช่วยเตรียมงานเป็นระยะๆ จนกระทั่งถึงวันงาน เป็นน้ำใจเสียสละ และความเป็นที่เป็นน้อง ที่น่าซาบซึ้งประทับใจ ของขอขอบคุณในน้ำใจของทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

เหตุการณ์รายวัน

๒.๑ สมณะเนิ่นแก่่น พสกานีโกะ สมณะมีเอมมัน ปฐมกโต และฉฐาติชธรรม ๓ คน เดินทางไปเยี่ยมสมณะแฉ่งซุซิง ฮมโล และสมณะนาหมุ่หมักส์สโกะ ซึ่งอพยพอาศัยอยู่ที่โรงพยาบาลมหาวิหาร นครธรรมาสีมา

พ.๒๒ ม.วธ. และลัทธิธรรมชรรณ ปฐมกโตเตรียมงานพุทธาชาฯ เพื่อแบ่งงานและหน้าที่รับผิดชอบ

-สมณะสมชราย ตันติปาโลและที่มงานปฐมกโตประชุมพบไฟฟ้า ภายใต้แนวคิดทั้งระบบ

พ.๓๑ ศุคนปฐะพิน ฉฐาติชธรรมชาก พ.พินชฌุโสโก มาช่วยเหลือปฐมกโตปรับรูปแปลง

กาสิโนที่แปลงทดสองท้ายทุ่ง และแปลงของนายสัมพันธ์ ฆะเอม

ศ.๔ พนักงานขายของร้านโชห่วย ไปส่งของที่ป.อ.พสังบุญญ ตูตีพหุษา และป.อ.ชอปคณ แล้วไปซื้อสินค้าพฐมชรรณสิขมาตุตั้งหน้า มาช่วยเหลือเตรียมงานพุทธาชาฯด้วย

-น.ส.ตังพิน ปั้งนริษฐ์ ไปศึกษางานปฐมกโตของพุทธคเชีพ้าตันท ที่สำนักงานใหญ่ เขตบึงกุ่ม กทม.

ส.๕ สมณะกัอนนทิน ไชติปาโลเถ และฉฐาติชธรรมชรรณพรหนึ่ง ไปประชุมแนวปะชฌนุณมิชนพิน และกสิษฐ์ มาใช้ในงานพุทธาฯ

๒.๖ ลัทธิธรรมชรรณไปทำหน้าที่ของพสมเอียงติไปเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนธรรมชรรณ

ช.๗ นักเขียนสมมาสิขมา สและลัทธิธรรมชรรณไปช่วยเหลือกันตอนหาซื้อที่ดินให้โยมยั้ง อ.วังกุกูล ช.พฐมชรรณ

๒.๘ ฉฐาติชธรรมสัมพันธ์ ฆะเอมและที่มงานไปชมนพิน ที่จังหวัดชัยนาท โดยพฐมชรรณ

-ส.ส.ศ. ธรรมชรรณที่มงานตั้งที่น้ำ เตรียมชรรณพุทธาฯ

-ต.ต.สิขิตต์น เสิ่มฉรรณ นักเขียนสมมาสิขมา สอ.ปาโลโสโก ประสานอุปถัมภ์เตตุ้ไม้ดำ ห่ม ส่งช.พ.ไพศาล

-สมณะและพฐะชอคำนตุปะ ลงอุโปสธทบทวนพฐะปาติเมกชี่ และประชุมอธิทพนิชธรรม

พ.๑๑ ม.วธ. และลัทธิธรรมชรรณ ประชุมเตรียมงานพุทธาชาฯ ตชชชงานตามกรรมสิทธิ์ตามอนนหลังเป็นคชชชสุดท้าย กอชน นช.สมมาสิขมาชรรณ.๑ ชะเข้พินนท

-สมณะมีเอมมัน ปฐมกโต และสมณะตวงติชฐิตนุญญ ไปติดต่อบางที่คชสาปถางชชชชชคชชชชช

พต.๑๐ สมณะเน้นแก่น พลาณีโก สมณะ
 ตวงติ ขีตปุญฺเณ และตฺมาติชชรม ไปเฝ้าโยมใช้
 ตฺมาติชชรมที่โรงพยาบาลสงฆ์ และแวะเยี่ยม
 โยมเค็ย และโยมชู ที่บ้าน

ศ.๑๑ สมณะและสังฆมาตุปาทศึกษา และ
 คณะครู ประชุมวิชาการตฺมาติชชรม ของ นว.
 สส.ศ.

ส.๑๒ นว.สังฆมาตุปาทศึกษาประชุม
 ชั้นม.๑ เดินทางเข้าพื้นที่ นำโดยสม
 ณะแก่นหล้า ฐิตมโน และคณะครู

-สมณะเพื่อพุทธ ชินฺชโร เดินทางไป
 สตาปนพิภพสมณัฐนำ พส.ต.ฆ่าสอง ศิริเมือง
 ข.ปาณฺชนุสิ ปส.ป ๑๔ พ.พ. ๒๕๔๗

ฮ.๑๓ นว.สังฆมาตุปาททุกแห่ง เว้นขาด
 สันติอโศก เดินทางเข้าพื้นที่ เพื่อเข้าค่าย “ธรรม
 น้ำใจ สังฆมาตุปาทศึกษาตฺมาติชชรม พุทธามิเชก
 ศรั้งที่ ๒๗” ปฐมนิเทศ เวลา ๑๗.๓๐ น.

ข.๑๔-ศ.๑๗ เข้าค่าย “ธรรมน้ำใจ สังฆมา-
 ตฺมาติชชรม ศึกษาตฺมาติชชรม พุทธามิเชก ศรั้งที่ ๒๗”
 ณ ฐานนคาสีอโศก

-จัดเตรียมหน่วยปฐมพยาบาลที่โรงแรมพ
 เตสิยมวังานพุทธา

ฮ.๑๕ ตำรวจจากสภ.อ.ไพศาลี จำนวน ๒๐
 นาย มาฟังธรรมจากสมณะเพื่อพุทธ ชินฺชโร

ฮ.๑๖-ส.๑๖ เริ่มงานพุทธามิเชก สดุดยอต
 ปาฏิหาริย์ ศรั้งที่ ๒๗

-สมณะชินฺชโร เดินทางไปร่วมงาน ณ
 ประเทศเปกพลีใต้ ร่วมกับปภิมงานอบชมของ
 สตาปนพิภพสมณัฐนำ ข.ปาณฺชนุสิ

ศ.๑๕ งานเมาปนนิชสมณะแจ้งขง ฮมโล

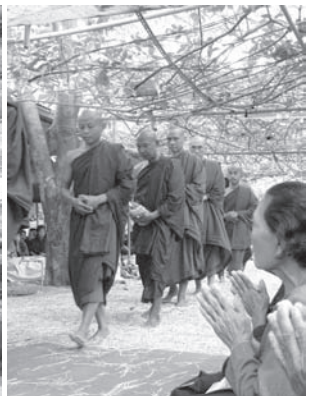
ฮ.๑๗ ภาวประชุมนคาสีอโศก ประชุมสตุป
 งานพุทธามิเชก

ข.๑๗ นว.สังฆมาตุปาท ประชุมสตุปงาน
 พุทธามิเชก

ข้อคิดสุดท้าย

ค่าของคน อยู่ที่ผลของการกระทำ เมื่อมีโอกาส
 เกิดมาเป็นคนแล้ว จึงต้องทำดีให้มาก ตามขำแม่
 เพียงเล็กน้อย อย่าไปทำลาย ชาติจึงจะเจริญ

 สมณะเน้นแก่น พลาณีโก

ส.ไต้ตาวว ขาดิโกไปค้ำสิข ส.สซำงเท ปณเไไต
 ส.ค้ำอิขิง วัชชีคุตโต ส.นารำมูม กั๊สสโก กัลป์
 สีสมาขพหุ้อมกั๊นตฺฐาติโยมกั๊ไปหุ้อมงาขคัพ

ส.๑๙ ส.สซำงเท ส.ค้ำอิขิง แลสะตฺฐาติโยม
 กัลป์มไคตฺฐกั๊นน้ำชื้อนบางคณ เติขทางไปหุ้อมงาข
 พุทชาขค้ำสิขต้วยชคบั๊ ส.นารำมูม สุขเมำน
 ส.นารำมูม หลวงงพหุ้อมตฺฐอ อยู่สิสมาขพหุ้อมต้วย
 ตฺฐาติโยมแลสะนน้ำชื้อนอิกากัลป์มหนึ่ง ส.แฉ้งอิขิง
 อมโล ปวอยอยู่ทีชื้องพยาบาล มีโยมลฎกหลาข
 คอขตฺฐแล

อ.๒๐ - ส.๒๒ งาขนพุทชาข กั๊ค้ำสิขอโคก

พ.๒๓ หลวงงปู้แฉ้งอิข อมโล มชคณากว
 ทีชื้องพยาบาล เวลขปชระมาค ๐๑.๐๐ น. ฮายุได้
 ๘๙ ปี นั๊นเป็นชูปกั๊ ๕ ซึ้งมชคเนะนชูปแบบ
 สมคเนะขารอโคก

พค.๒๔ ส.ติขเท ส.ชัมมตฺฐอ ซึ๊คัพหลวงงปู้
 ไปโพค้ำสิ มีตฺฐาติโยม ตาขไปหลาขคณ

ศ.๒๕ เมำปนนิขคัพหลวงงปู้แฉ้งอิข อมโล
 กั๊ค้ำสิขอโคก โนงงาขนพุทชาขมิแฆขมิผู้หุ้อมงาข
 นั๊นพั๊น

ส.๒๖ ส.สซำงเท ส.ค้ำอิขิง ส.ม.หลาขคัพสิ
 ส.ม.นวลนั๊ม แลสะนน้ำชื้อนพหุ้อมต้วยขาร
 สีสมาข ซึ้งไปหุ้อมงาขนพุทชาขเติขทางกัลป์ต้วย
 ชคบั๊ แลสะตฺฐอ ส.ติขเท ไปเย็โยมโยมพหุ้อม กั๊
 กขงเทำพคั๊ป ส.ตาววติข ส.พออิขิง ส.ชาตฺฐติข
 ส.ไต้ตาวว อยู่ปชระชุ้อมสมคเนะนวค ๓ วันแลสิ่วอิข
 เติขขาดิโกกัลป์ พหุ้อมต้วย ส.ชัมมตฺฐอ สั๊น
 ส.ชาตฺฐติขซึ๊นเทเทอไปชึ๊คัพขอชื้อคั๊น
 ส.ม.เป็นคณเฎงไปเย็โยมโยมพหุ้อมกั๊คคณพหุ้อมคั๊

อ.๒๗ ปชระชุ้อมคณะกชชคณากว

ข.๒๘ ส.เต็ตขยต ขิตตสั๊นโต มาขาก
 ไปงแตงแระจันนัตตทาขคั๊นสิ่วไปคั๊ชชชะ โยม
 ปชระคองโยมเกตุไปสิ้งคั๊ชชชะ ส.ม.หลาขคัพสิ
 เติขส่าชชคไปเย็โยมสม.พ็องพหุ้อมต้วย ส.ตาววติข
 มาคั๊ปส.ติขเทไปแระจันนัตตทาขคั๊นสิ่ว. พค
 กั๊ปส.กัลป์อิขิงซึ้งมาชึ๊นสิ้งขงไปสิ่วกั๊นน้ำชื้อน
 ส.ติขเทกัลป์สิสมาข ส.ตาววติขไปเย็โยมคณ
 นงสิ๊คัพคณซึ้งปวอยนน้ำชื้อนคณขงแตขเทเทอ
 ข.อตุตขคั๊ปส.ค้ำอิขิงแลสะคณะคณคณตฺฐอ(ฮั๊ติข)

ของฝากเต็อนนี้ หลวงงปู้แฉ้งอิข อมโล ได้
 เป็นมรณานุสติ ไปไมกัลป์ หลับไมตื่น พ็็นไมมี
 ทนไมพั๊น ผู้ที่ขังไปง มาข ก็ขึงสิ้งวระไว้

(เฉลยปริคณาธรรม ๑.ชาตฺฐกั๊นสิอันมิ ดินน้ำ
 ลมไฟ ๒.ไตรลัคขณ อันมิ อนิจจข ทุกขข อนัตตา
 ๓.จิตวิญญาน ๔.ความดีความชั่ว)

 อม.นวลนั๊ม ขาวอทธิขพหุ้อม

ราชธานีโคก

ประกาศำเตือนกฎหมายพันธ์ ๒๕๔๘

เหตุการณ์ทั่วไป

พ.๒๒ ประชุมกลุ่มผู้ให้คะแนนศิลาเต๋น เป็นงาน

พ.๓๑ ประชุมกลุ่มผู้พิจารณาพดตึกการขุดตึก

พ.๓๗ ประชุมการขุดตึกการขุดผสม

ส.๑๒-๒๗.๒๗ น้ำเซียนหมื่น ม. ๑ เต็มทาง
ไปศึกษาการขุดตึกการขุดงานพิเศษภูเขาธาภิเษก
ที่ ศาลีอโคก

งานภูเขาธาภิเษกเป็นงานที่ชาวอโคกมาปฏิบัติคือ
ศิลา ๘ เต็มสมัยมาสังเกตการขุดตึกของไปเซียนผู้
การขุดตึกและความเป็นอยู่ของชาวอโคก
เพื่อสืบสานงานนี้เอาไว้ให้ไปยาวนาน เขาขุด
เป็นระบบการขุดศึกษา ที่มีผู้ช่วย คือเต๋น เป็น
งาน ขุดตึกให้ใคร่ความดี ปฏิบัติดีขุด และ
ประเพณีคนดีที่ได้ตามวัดตึกประสงค้ที่ตึกการ

ส.๑๘ ชาวบ้านหลาย เต็มทางไปประชุมงาน
ภูเขาธาภิเษกสุดยอตึกปฏิบัติ

๒๗.๒๗ กิจกรรมการทำตึกที่บ้านสนุภาพ
ยายเหมียวอโคก ที่ อ.ชัยภูมิ

๒๘ ประชุมผู้ขุดตึกไปประชุมงานภูเขาธาภิเษก
และเตรียมงานขุดตึก

การขุดตึก

ส.๔-๒.๘ ขุดตึกน้ำเซียน ไร่เซียนบ้านท่า
ศิลา อ.ชัยภูมิ ที่ ม.๑ - ๓.๓ จำนวน ๑๘๐

๓๗ ๓๓ ๑๐ ๓๗

ส.๑๑-๒.๑๕ ขุดตึกน้ำเซียน ไร่เซียน
ตำบลหนองบก ถึงอำเภอเสนาเมือง
อ.อุบลฯ ที่ ป.๖ และม.๑ จำนวน ๑๘๐ ๓๗
ขุดตึกการขุดตึกผู้ให้คะแนนให้เซียมเซียง คน
๓๒ ปี พ่อทำงานผสมตะเอน

ส.๒๗ ที่ ๔.๓๐ น. เปิดเพลงทำ ๕ ส.
เพื่อทำให้ผู้ผสมตะเอนอยู่และสว่างงาม และ
ที่ ๕ ขุดตึกกำลังพายที่ผู้ผสมตะเอนมาพบ เพื่อทำให้
ขุดตึกเซียงแดง

ผู้มาเยือน

๒.๓๑๓.๓.-ส.๔ กลุ่มศิษย์มหาวิทยาลัยต่าง
ประเทศ มา ๑๑ คน ได้แก่ อเมธิกา ยอชมัน ฐิติ
ภาทสิทธิ์ และอังกฤษ

ส.๑๑ คณะครูน้ำเซียน ไร่เซียนบ้านหน้าเซียง
อ.ชัยภูมิ อ.อุบลฯ จำนวน ๕๐ คน

-คณะครูน้ำเซียนบ้านปะอาก อ.เมือง
อ.อุบลฯ ๔๕ คน

พ.๑๗ กลุ่มศิษย์และผู้มาประชุม บ้านหมาก
มาย อ.เดชอุดม อ.อุบลฯ ๑๐๐ คน

ส.๑๘ คณะครูน้ำเซียน ไร่เซียนบ้านสะอาก
นามี อ.เสลภูมิ อ.ชัยภูมิ ๘๐ คน

**ในวาระที่พ่อท่านอายุ ๗๒ ปี ในปี ๒๕๔๙ นี้
พวกเราชาวอโคกร่วมกันสร้างชุมชนบุญนิรมให้
เป็นชุมชนเข้มแข็งกันทั่วประเทศ ตามแนวทางที่
พ่อท่านให้เอาไว้แล้วสิ่งใดที่ท่านทั้งหลายได้อธิษฐาน
(ตั้งใจ)เอาไว้แล้ว ขอให้ท่านทั้งหลายลงมือกระทำ
จริง พากเพียรจัด จนเป็นที่ประจักษ์แจ่มกับตนเอง
และมวลมนุษยชาติเทอญ**

**มอบน้อมการวาระและพากเพียรด้วยชีวิตและ
จิตวิญญาณแด่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์**

 สมณะฟ้าไท สมชาติไถ

กฐาพำนัก

ประจําเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

หลังจากงานฉลองหนวาทครั้งที่ ๓ ผ่านไป ความเวียนสงบ สมณะ ก็กลับคืนมา สมณะนวกะส่วนหนึ่ง ลอมาช่วยงานและศึกษาเรียนรู้ตามพุทธสถานต่างๆ

ช่วงงานพุทธาภิเษกา ๑.๑ สมณะนิพนน กิรจิตโต ได้มีการจัดอบรมทำคอร์สนวกะก่อนงานพุทธาฯ จนถึงหลังงานพุทธาฯ ต่ออีก ๓ วัน เป็นการศึกษานวกะ บูรณการตามงานชาวอโศก

เหตุการณ์ในรอบเดือน

ศ.๔ สมณะ ๑๐ รูป นำโดย ย.๑ (สมณะนิพนน กิรจิตโต) มาช่วยงานงานขึ้นบ้านใหม่ คุณนโฆประนม เขษิณฺฑพหฺมฺมํ ต.สังฆชยาช ย.สังฆชยาช ข.เจียงใหม่ มีของของผู้ว่าข.เจียงใหม่ มาเปิดที่ทำการของปทุม ผู้ผลิตผ้าฝ้ายเก่าปอ

ศ.๕ สมณะ ๔ รูป พุทธสาครันตฺตฺต ๑ รูป นำโดย ย.๑ (สมณะนิพนน กิรจิตโต) ปชช.รุมฆารรุมฆารน เพนชพพามฺมิ ต.วังทอง อ.เมือง ข.กำแพงเพชร

ศ.๖ สมณะ ๓ รูป นำโดย ย.๑ ไปช่วยงานที่ศพคุณแม่ซึ่งเคียง แซ่ลิ้ม ซึ่งเป็นคุณแม่ของคุณนวิบูลย์ มนัสสพส(ประธาน บข.แต่จิวิต) เสียชีวิต ด้วยโรคหัวใจ ที่วัดหัวสำเือง ปทุม.

ศ.๑๑ ย.๒ (สมณะแก้วแก้ว สดณีโย) สมณะสยาม สันชาตฺตฺต ปชช.รุมฆารรุมฆารน พหฺมํ ทั้งเสือกนผู้ซึ่งร.ม.ค.น.ใหม่ ซึ่งได้คุณป้าตาว พชหมเลิศ เป็นผู้ซึ่ง

ศ.๑๒ เข้าปชช.รุมฆารรุมฆารน - กอมนัน ปชช.รุมฆารรุมฆารน กฐาพำนัก

ศ.๑๗-๑๘ หนุ่มสมณะ ฆารรุมฆารน คนวัดตฺตตชชช เดินทางไปช่วยงานพุทธาภิเษกา ลุตยอตปาฏิหาริย์ ที่ศาลาอโศก ข.นครสวรรค์

ศ.๑๗-๑๘ มี.ค. ย.๑ จัดปาฐกถาที่ประชุมขณมา พาทกับสมณะนวกะ ที่ศาลาอโศก ข.นครสวรรค์ พาทจัดปาฐกถาที่ประชุมขณมาพาทซึ่งนี้ มีปาฐกถาดิ เปลี่ยนผู้ซึ่งป้ใช้ สภาานวณะชูปใหม่ และจะมี พาทเสือกนพชช.สภาานวณะชูปใหม่ ที่งานปฐกเสือกน พชช.แก๊ชของพชช.คซึ่งที่ ๒๗ ที่คชชชอโศก

ข้อฝาก คำคม จากพ่อท่าน

ความเป็นกลางคือใจมีปรมตต์เป็นพญลุ้สสะ โลกอัมเมที จิตตัง ยัสสะ น กัมปติ
จิตเมื่อถูกกระทบกับผัสสะแล้ว ตั้บมัน
ไม่มันไฉน

 อัมณะโพธิธิตฺตี โพธิธิตฺตี

สังขสถานทักษิณโศก

ประจําเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ช่วงนี้เป็นโอกาสดีที่พวกเราชาวชุมชน เริ่มมาเที่ยวภายในกัน เพราะตลอด ๓-๔ ปีที่ผ่านมา พวกเราได้แต่อบรมคนภายนอก ไม่มีเวลาให้กับคนภายใน โอกาสสวดอดมนี เป็นเหตุให้พวกเราเริ่มหมดแรง หลายคนเริ่มถอยไปอยู่บ้าน คนนอกก็ไม่มา ไม่เก็บกฏระเบียบของชาวชุมชนก็หละหลวม เรื่องศีล เรื่องกิจวัตรถูกปล่อยปละละเลย หย่อนยาน หมู่สงฆ์พิจารณาแล้ว หากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปคงไม่ดีแน่ เพื่อความยืนยาวของศาสนา และความเข้มแข็งของชาวชุมชน จึงกำหนดทำกิจวัตร ทำวัตรเช้า วัตรเย็น ทุกวัน เว้นวันพุธ และทำกิจกรรมร่วมกัน เน้นทำกิจกรรมหลัก ๗๐, ๕๕, และ ๓ อาชีพภูษาติ หลังจากเริ่มนโยบายใหม่นี้ ความอบอุ่น ความเป็นที่เป็นน้อมก็ปรากฏเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ความขัดแย้งลดน้อยลงเรื่อยๆ

เหตุการณ์ในเดือนนี้

ทุกวันนี้ฉันหาชีวิตชาวขลิบลคนนวัดและชาวชุมชน
ศ.๔ สมณะเสีอนสิ่วเดินทางไปช่วยอบรม
 เต็มที่ตินหนองแต่นเหนือ

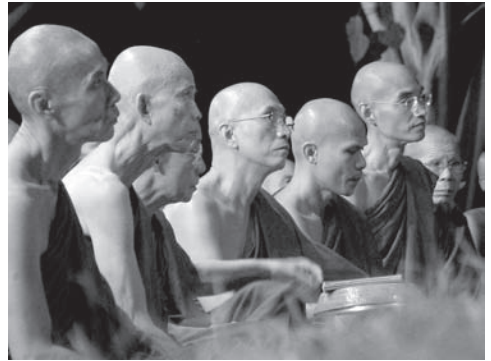
ข.๗ ปชช.วิสามันเฐรชวชุมชน

-สมณะแก่นนพฯ ส่าชูปไป เตินทางกสับ
 จินพฯฟ้าน้ำ

ข.๘ อ่านภาภูชเปียบของชวอไคก

-สมณะปชช.ชวอไคก

ศ.๑๘ สมณะตินทอง นคชวไช และ
 สมณะสันนพฯ สู่ชวติโก เตินทางพชช.กบ
 ฎาติโยม ไปชวรงงานพชช.กบ
 ปาฐิหาชยี่ ที่ไคกไคก

ข้อคิดก่อนจาก

สัตว์โลกรวมทั้งมนุษย์ ล้วนถูกจองจำกักขังด้วยความสุขหลอกๆ ที่ชื่อว่า กามราคะ กามราคะ: ยื่อเสพยื่อ
 ติตเหมือนยาบ้า ไม่รู้จักอิ่มไม่รู้จักพอ ผู้ที่เห็นโทษภัย
 ของกามได้คือพระอาริยะเจ้ากัทั้งหลาย ผู้จะค้นพบ
 สัจธรรมได้ ต้องกล้าทิ้งโลกียสุข กล้าออกจากกรอบ
 เต็มๆ กล้าที่จะลองทำสิ่งใหม่ๆ โดยไม่กลัวความยาก
 ลำบากและไม่กลัวตาย

 สมณะตินทอง นคชวไช

งานบุญทางคามิเชนิกาย ที่ศาลาสีโตะไก

ข.๑๔ แม่ชี วรพมาต แสงวิเนียงช ขวา
วัดป่าสุคันโธ มาพัดโค้งกราบถวายบังคม
ของสงฆ์ที่ศาลาสีโตะไก

ข.๑๕ คุณ Jeffrey Boffo และ คุณ
Courtney Grimes-Sutton ขวาอเมชิมา ตั้ง
ใจมาช่วยทำบ้านดิน และสอนภาษาอังกฤษ
ที่หินผา

- เข้าหน้าพิธีการศึกษายุทธวิธีที่การศึกษา
เขต ๒ ข.ชัยภูมิ มาเยี่ยมชมรมการชกมวย
การศึกษายุทธวิธี สัมมนาวิชาการที่หน้า

พ.๑๖ ชีวเดชศรี วัชรพมาตนะ บุตตภา กับคุณ
อ๊อฟ ๒ ท่าน ขวาโคกขงการเต็กสภาพล ข.ขอนแก่น
มาเยี่ยมชมรมชมรม และติดต่อบริษัทเอกชน
ในโคกขงการชกมวยชกมวย

- คุณชวาทะชมรม "ดินหมองแต่มเหณี" นำ
โดย สมณะ อชฌณโร มาแวะ ๑ คืน แล้ว
เดินทางต่อไปสัมมนาคุณ ที่ ศาลาสีโตะไก

พ.๑๗ สมณะ ๕ รูป และคุณอ๊อฟ ๕ คน
ไปร่วมงาน "สัมมนาคุณ" ประชุมประจำปีของสงฆ์ที่ศาลาสีโตะไก
และร่วมงานบุญทางคามิเชนิกาย ที่ ศาลาสีโตะไก

ส.๑๘ ภารธุลินผา เดินทางไปร่วมงาน
บุญทางคามิเชนิกายวัดป่าสุคันโธ ที่ ศาลาสีโตะไก

อ.๒ ภารธุลินผา นำสิ่งตำเนินการการชกมวยตั้ง
หมู่บ้าน วันนี้งานสมาธิ จบได้ นำเข้าวิชาธรรม

ในพิธีประชุม ที่ประชุมได้ให้ควมเห็นว่า
ทุกขั้นตอนที่ดำเนินการมาถูกต้องแล้ว เหลือเพียง
การไปกำหนดเขตให้ชัดเจน คาดว่า ถ้าไม่ได้
ในปีนี้ ก็คงจะได้ในปีหน้า

พ.๑๗ สมณะหินผา และสมณะ
ป่าสงวน ๑๒ รูป ลักขมาตุ ๓ รูป ไปร่วมงาน
เปิดสวน "ชัยภูมิอโศก" และทำสมาธิโยม
เหมือนเดิม ที่สวน "ชัยภูมิอโศก" ข.ชัยภูมิ

ศ.๒๗ คุณ ๑ ท่าน และ ทีม ม.วช. ศาลาสีโตะไก
อีก ๗ คน ได้มาช่วยฝึกซ้อมการชกมวย และ
ระเบียบ วินัย ให้แก่นักเรียน สัมมนาวิชาการ
หินผา หน้า

ก่อนจบเหยียบปากพูดของพ่อท่าน ที่
กล่าวไว้ในงานบุญทางคามิเชนิกาย เพื่อลูกๆจะได้
ปฏิบัติสละสลวยให้ได้ ท่านพูดว่า "ต้องยอม
ให้เขาเอาผ้าเท้ามาลูบหัวให้ได้" ก็จะทำให้
การปฏิบัติของเราเข้าไปใกล้พระนิพพาน

 สมณะกลางคืน เสรีใจ

สรุปรายงานการประชุม
 คณะกรรมการมูลนิธิธรรมสันติ
 E-mail: thatfah2520@yahoo.com

ครั้งที่ ๒/๒๕๔๘ (๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘)
 -กรรมการขาดประชุม ๔ คน
 -มีการแก้ไขรายงานแล้วจึงรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๔๘ และรายงานการประชุมวิสามัญครั้งที่ ๑/๒๕๔๘
 -รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่ายประจำเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม ๒๕๔๗
 -มีผู้เสนอเพิ่มหมายเลขโทรศัพท์และแผนที่ ที่อยู่ของแต่ละพุทธสถานสังฆสถานของชาวอโศกในวารสารสารอโศก ทั้งนี้จะได้ปรึกษาหารือกับคณะทำงานสารอโศกต่อไปว่า เป็นไปได้หรือไม่

-โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก (สส.ฐ.) และโรงเรียนสัมมาอาชีวสิกขาปฐมอโศก (สอ.ฐ.) เมื่อวันที่ ๒๗-๒๙ มกราคม ๒๕๔๘ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) มาประเมินผลภายนอกโรงเรียน ผลผ่านทุกมาตรฐาน ๑๖ มาตรฐาน ระดับดี ๑๒ มาตรฐาน พอใช้ ๔ มาตรฐาน

-ธรรมสันติทันตกรรม สถิติผู้มารับบริการเดือนมกราคม ๒๕๔๘ จำนวน ๗๑ ราย ท.ญ.จงดี พาชีรัตน์ บริจาคชุดทำฟัน จำนวน ๒ ชุด โดยจะมอบให้ ชุมชนเพชรพลาภูมิ อ.เมือง กำแพงเพชร ๑ ชุด และ ร.พ.กันทรลักษณ์ อ.กันทรลักษณ์ จ.ศรีสะเกษ ๑ ชุด

-เจ้าหน้าที่จากบมจ.ไฟร์โมสต์ ฟริสแลนด์ (ประเทศไทย) มาเยี่ยมศาลากิจถั่วเพื่อนำน้ำเต้าหู้ไปตรวจสอบ

-หน่วยงานบุญญาภิบาล วันที่ ๕-๑๐ มีนาคมศกนี้ จะเปิดการรักษาแบบโฮมีโอพาธิ (homeopathy คือความเชื่อที่ว่ายาที่ใช้รักษาโรคสามารถทำให้เกิดอาการเดียวกันของโรค ถ้าให้ในปริมาณน้อยที่สุดแก่ผู้ที่ไม่เป็นโรคนั้น)

-โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตืออโศก (สส.สอ.) เมื่อ

วันที่ ๑๖-๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เจ้าหน้าที่จากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา(สมศ.)มาประเมินผลภายนอกโรงเรียน ผลปรากฏผ่านอยู่ในเกณฑ์ดี ๑๒ มาตรฐาน พอใช้ ๔ มาตรฐาน

-การก่อสร้างอาคารบุญนิยม ได้ซื้อลิฟต์ ยี่ห้อ ฮิตาชิ จำนวน ๑ เครื่อง ดำเนินการก่อสร้างไปแล้ว ๒๗ % และเทพื้นชั้น ๔ คาดว่างานโครงสร้างจะเสร็จในเดือนเมษายน ๒๕๔๘ ที่เหลือเป็นงานตกแต่งภายใน

-มีมติให้ น.ส.ฟองฟ้า ศรีวรรพกุล เป็นตัวแทนมูลนิธิเพื่อเป็นคณะทำงานในสถาบันบุญนิยม

-อาคารตะวันฉาย ๑ รณรงค์ปลูกต้นไม้ ชั้นดาดฟ้า และทำความสะอาดให้เป็นสถานที่ออกกำลังกายของชาวชุมชนสันติอโศก รณรงค์การแยกขยะ และทำน้ำหมักชีวภาพจากขยะสดนำมาใช้เป็นเครื่องสาหร่ายปุ๋ย และเป็นปุ๋ยต้นไม้

-ได้รับหนังสือจากมูลนิธิคาสตราจารย์ปกรณ์ อังคสิงห์ แจ้งผลการคัดเลือกนักสังคมสงเคราะห์ดีเด่น ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๗ และเชิญร่วมงานวันปกรณ์๔๘ ในวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

-ได้รับหนังสือจากสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ เรื่องขอความร่วมมือเสนอผลงานเยาวชนดีเด่นแห่งชาติและผู้ทำคุณประโยชน์ต่อเยาวชน ประจำปี ๒๕๔๘ และให้โรงเรียนสัมมาสิกขาสันติอโศก ซึ่งสังกัดมูลนิธิธรรมสันติพิจารณานักเรียนตามความเหมาะสม

-กำหนดการประชุมครั้งต่อไป วันอาทิตย์ที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๘ เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ สันติอโศก

สรุปรายงานการประชุมคณะกรรมการกองทุนธรรมมูลนิธิ

E-mail: ktf2524@doramail.com

ครั้งที่ ๑/๒๕๔๘ (๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๘ คน

-ชมรมชยะวิทยา นายหนึ่งพุทธ วิมุตตินันท์ กรรมการได้เข้าร่วมประชุมการแก้ปัญหาคลองแสนแสบ ที่จัดโดยสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยโรงเรียนต่างๆเป็นแกนหลักในการดำเนินการ ส่วนโรงเรียนสัมมาสิกขาสันติอโศกรับในการผลิตน้ำหมักชีวภาพจุลินทรีย์ เพราะผลิตได้วันละ ๑,๐๐๐ ลิตร และเทลงท่อน้ำทิ้งแล้วระบายลงคลองแสนแสบ จะแก้ปัญหาได้ โดยรับจะประสานงานกับหน่วยงานชาวอโศกที่เกี่ยวข้องต่อไป

-วิฑูชุมชน ปิดสถานีวิฑูชุมชนศาลือโคก เนื่องจากมีผู้รับเงินโฆษณาแล้วนำไปใช้ส่วนตัว ทั้งยังไม่ตรงนโยบายของวิฑูชุมชนของชาวอโศก ที่แท้จริง ได้รับแผ่นเอ็มพี ๓ รวมบทเพลงชาวอโศก เพื่อเปิดในวิฑูชุมชนชาวอโศก

-เสนอให้ นายธำรงค์ แสงสุริยจันทร์ เป็นตัวแทนคณะทำงานในสถาบันบุญนิยม

-ขายรถเบนซ์ เลขทะเบียน วต ๘๖๔๕ ในราคา ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท และนำเงินดังกล่าว

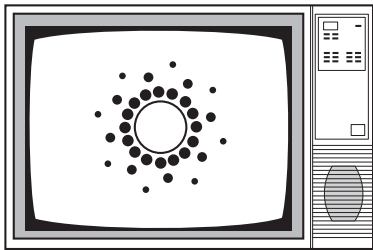
สมทบซื้อรถตู้โตโยต้า

-ได้รับเอกสารรายชื่อสิ่งพิมพ์และสื่อสารสนเทศด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จากสำนักงานปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สรุปรายงานการประชุม คณะกรรมการธรรมทัตน์สมาคม

E-mail: tta2531@lycos.com

ธรรมทัตน์สมาคม

ครั้งที่ ๒/๒๕๔๘ (๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๕ คน

-หนังสือจำหน่ายดี ได้แก่ “นาฬิกาชีวิต” ของอาจารย์สุทิวีส์ คำภา วิชิตี ชุดซัพขวัญ ชาวใต้ และแผ่นดีวีดี ธรรมะบรรยายของ พ่อท่านสมณะไพฑริกรักษ์

-อนุมัติเงิน ๑๕,๐๐๐ บาท ให้ชุมชน ปลุ่มอโศก เพื่อซื้อหมึกสีเครื่องพิมพ์(printer) เพื่อผลิตสื่อ วิชิตี

-นายปรีชา ธรรมพิภพ อุปนายก คนที่ ๑ นำเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท ไปมอบให้ ท่านอาจารย์ วศิณ อินทสระ ในกรณีนำผลงานออกเผยแพร่ ตามหนังสืออนุญาตลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๗

- กำหนดการประชุมครั้งต่อไปวันอาทิตย์ที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๘ ณ สันติอโศก

สรุปรายงานการประชุม ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาหน้าสันติอโศก (ชมร.สตอ.)

(๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘)

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๗ คน

-พิจารณาราคาอาหารในร้านชมรม ข้าว ราวแกง(ก็อย่างก็ได้) จานละ ๑๕ บาท หากตัก ใส่ภาชนะต่างหาก คิดราคาตามปริมาณอาหาร

- กำหนดปิดร้านเพื่อร่วมงานพุทธาภิเษกฯ ที่พุทธสถานศาลีอโศก อ.ไพศาลี นครสวรรค์ ระหว่างวันที่ ๑๙ - ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ภายในงานชมรมอาสาประกอบอาหารในวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

-นายดาบบุญ ดิรัตนา ได้รับเลือกเป็น ตัวแทนของชมรมในการเป็นกรรมการชุมชน สันติอโศก

-นางเรียม อิมคำ (ป้าอ้วน) อาสาสมัคร ประสบอุบัติเหตุล้มจนกระดูกก้นกบแตก รักษาตัวที่โรงพยาบาลนพรัตน์ราชธานีในโครงการ ๓๐ บาท ส่วนค่าใช้จ่ายพิเศษ กองบุญคุ้มครองภัย เป็นผู้ดูแลเคราะห์

-อาสาสมัครช่วยงานการเงินในร้าน จำนวน ๕ คน ได้แก่ นางอโณทัย เจตสันต์ น.ส.ตะวันธรรม ขำทิพย์พาที น.ส.เกร็ดหิน บุญศิริ นางมะลิวัลย์ ชำรงค์ชนกิจ นางละเอียด จันทรปรียาคุปต์

-รับโอวาทจาก *สมณะเม็องแก้ว ตัสสวโร* ให้ยึดมั่นในอุดมการณ์ตามที่พระพุทธองค์ตรัสว่า “วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เราทำอะไรอยู่” เน้น การทำเตวิชโซ เพื่อหาทางแก้ไข

★ สาขาเชียงใหม่ (๗ มกราคม ๒๕๔๘)

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๒๒ คน
-ผู้พักค้างชาย ๒ คน หญิง ๑๓ คน
-วันอาทิตย์ที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๗ ชมรม จัดกิจกรรมส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ สมณะ แก้วแก้ว สรรณีโย แสดงธรรม และแจกแผ่นพับ ธรรมะ

-งานปีใหม่ที่บ้านราชา ชมรมเป็นเจ้าภาพ ทำขนมจีนน้ำเงี้ยว ทอดแคบเจจำหน่าย

-เดินทางไปร่วมขับขานถวายผ้าไตร ในวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๔๘ เตรียมน้ำพริกและของแห้งไปด้วย และกำหนดปิดร้านชมรม ตั้งแต่วันที่ ๑๐ มกราคม - ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

-พิจารณาราคาอาหาร

-สมาชิกเปิดใจและรับโอวาทจาก *สมณะแก้วแก้ว สรรณีโย และสมณะฟ้ารู้ นโภกโต* เน้น ความสะอาดของที่พัก หากสกปรกทำให้ป่วยได้ ให้ประสานและรักษาน้ำใจ มองกันด้วยสายตาที่เอ็นดู ปีใหม่ขอให้ทุกคนมีกายกรรม วชิกรรม มโนกรรมที่ดีตลอดไป

สรุปรายงานการประชุม เครือข่ายชมรมชาวอโศก ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๗- ๒๕๔๘

✽ กลุ่มปรกาการอโศก

(๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘)

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๑ คน นายพยัพ เชิดชูชัยไพบุลย์ ผู้รับใช้กลุ่ม ดำเนินการประชุม

-รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่ายกองทุน ปรกาการอโศก และรายงานการเงินกองทุน ลงเคราะห์ปรกาการอโศก

-ได้ส่งเงินงวดที่ ๒๑ ในโครงการร่วมบุญ ปฏิบัติพุทธ จำนวน ๑๔,๖๐๐ บาท รวมทั้งสิ้น ๓๔๔,๖๐๐ บาท

-สมาชิกเล่าบรรยากาศการไปร่วมงาน ฉลองหนาวที่ชุมชนภูผาฟ้าหน้า ต.ป่าแป๋ อ.แม่แตง เชียงใหม่

-ขอความร่วมมือส่งใบแจ้งความจ้างงาน บริจาคช่วยงานตลาดอารีะงานปีใหม่ ๒๕๔๘ (ทยอยส่งได้)

-อนุมัติเงิน ๓,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยโรงครัว ในงานพุทธาภิเษกฯ ณ ศาลอโศก อ.ไพศาลี นครสวรรค์ โดยมีผู้สมทบอีก ๖๐๐ บาท

-ได้รับเชิญจาก นายเจ็ดแก้ว ชาวหินฟ้า เพื่อ

เปิดศูนย์อาหารมังสวิรัตที่จังหวัดสุรินทร์ ในวันที่ ๒๒ มีนาคม คกนี้ โดยขอแม่ครัวจากกลุ่มไปช่วยงานด้วย เดินทางวันที่ ๒๐ มีนาคม คกนี้

- แนะนำสมาชิกใหม่ คือ นางเต็มสิริ นาคอน-สุภาณูณ์ ปัจจุบันพักที่อาคารตะวันตก ๒ เป็นชาวบางพลี สมุทรปราการ

- รถยนต์ของญาติธรรม (คุณวราเทพ กำภูพงษ์) สูญหาย จอดไว้ในลานจอดรถ เมืองทองธานี ในงาน OTOP เจ้าของพื้นที่ไม่ได้รับผิดชอบต่อการสูญหายครั้งนี้ ที่ประชุมกลุ่มขอแสดงความเสียใจ

- ได้รับแสดมปีจาก น.ส.อรวิญญู เวทย์วรรณ น.ส.จุดเย็น นาวาบุญนิยม และ น.ส.สมศรี ลาคา เพื่อใช้ส่งเอกสารของกลุ่ม

- สมาชิกตั้งตบะ เสริมเจโต

- รับโอวาทจาก *สมณะชณะตี ชตมาวิ* เหตุปัจจัยที่มารวมกันแต่ครั้งไม่ไขเรื่องง่าย ประชุมกันเดือนละครึ่ง เพื่อคบคุ่นกันมากขึ้น เพื่อปรึกษาหารือทุกเรื่องในกลุ่ม จึงขอให้พวกเราเห็นความสำคัญ เน้นเรื่องสุขภาพ การออกกำลังกาย ทำอย่างไรให้ป่วยน้อย ให้เจริญในอริศีล อริจิต อธิปัญญา

✽ กลุ่มดอยรายปลายฟ้า

๒๕๙ หมู่ที่ ๘ ต.ท่าสาย อ.เมือง เชียงราย ๕๗๐๐๐

๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๗

- สมาชิกเข้าประชุม ๒๑ คน

- รายงานการเงินและบัญชี

- เก็บเกี่ยวข้าวในนาได้ ๓๓๔ ถัง

- ใช้งบประมาณในการจัดโรงบุญ ๕ ถังวา

จำนวน ๓,๙๒๒ บาท

- ซื้อที่ดินข้างชุมชนเพิ่มอีก ๓๒ ไร่ เป็นที่นา

และที่สวน

- ร่วมออกร้านในงานตลาดอารีเยะปีใหม่'๔๘ และแสดงละครสะท้อนวิถีชุมชนเรื่อง “หยดน้ำใสจากใจคนจริง” ณ ชุมชนราชธานีอโศก ต.มุงใหม่ อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี

- มอบเงินขวัญถุงให้ชาวชุมชนที่ไปร่วมงานปีใหม่ตลาดอารีเยะ คนละ ๓๐๐ บาท

- ปี ๒๕๔๘ มีมติไม่จัดงานมหกรรมกู่ดินฟ้า และงานวันเด็ก

- กำหนดวันประชุมใหญ่ประจำปีสัจจะออมทรัพย์ เพื่อเลือกกรรมการชุดใหม่ และรับเงินปันผลในวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๘

- มีมติให้นางเดือนไพร รับผิดชอบเรื่องอาหารโรงครัวกลาง

- ช่วยกันปลูกผัก นำงานบรรจุถุงและแกะผลไม้จืด ทั้งช่วยกันสร้างโรงพิน หลังเลิกการประชุม

๒๓ มกราคม ๒๕๔๘

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๒๓ คน

- เล่าบรรยายภาคการไปร่วมงานปีใหม่ที่ชุมชนราชธานีอโศก

- เล่าบรรยายภาคการไปขับขวัญชาวใต้จากภัยคลื่นยักษ์สึนามิ ที่ อ.ตะกั่วป่า พังงา

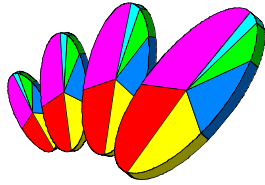
- กำหนดจัดงานวันกตัญญูในวันที่ ๓๐-๓๑ มกราคม ๒๕๔๘ ได้นิมนต์พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์มาในงานนี้

- กำหนดการเดินทางไปร่วมงานฉลองหนาว ณ ชุมชนภูผาฟ้า น้ำ ต.ป่าแม่ อ.แม่แตง เชียงใหม่ ในช่วงสายวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๘

- ผู้ใหญ่บ้านห้วยบงให้เจ้าของบ้านแต่ละหลัง ในชุมชน ไปแจ้งขอทะเบียนบ้าน เพื่อประโยชน์ในการทำนิติกรรมด้านต่างๆ

สถิติเผยแพร่สัจธรรม

ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

ห้องสื่อธรรมะ

ทำวัตร

สาระสัจจะ “คนคืออะไร” สมณะโพธิรักษ์ ๒ ม้วน
“พุทธ” เป็นอเทวนิยมอย่างนี้ ตอน ๑-๖

สมณะโพธิรักษ์ ตอนละ ๒ ม้วน

ก่อนฉัน

อะไรคือทรัพย์แท้ของคุณจริง สมณะโพธิรักษ์ ๑ ม้วน

ความรักความใคร่ร้นั้นฉันใด สม.มาบรรจบ ๑ ม้วน

ความสุดยอดประเสริฐของคน สมณะโพธิรักษ์ ๒ ม้วน

ปฏิบัติธรรมแล้วได้อะไร ส.โพธิสิทธิ์-ส.สมชาติโก ๑ ม้วน

สร้างคลื่นยักษ์บุญนิยมกอบกู้สังคม

ส.ธัมมาวุธโร-ส.โสรัจโจ ๑ ม้วน

บูชาให้ถึงธรรมวันมาฆะ ส.อนุตตโร-ส.สรณโย ๑ ม้วน

คลื่นชีวิตบนฝั่งฝัน ส.สารุโป-ส.วินยธโร ๑ ม้วน

สำนึกบาป ส.มุกุกันโต ๑ ม้วน

ปาฐกถา

สมณะพรหมณ์ผู้ประกาศโลกนี้โลกหน้า ส.โพธิรักษ์ ๒ ม้วน

ตอบให้กระจ่างเพื่ออเทวนิยม ตอน ๑, ๒

สมณะโพธิรักษ์ ตอนละ ๒ ม้วน

ประเมินผลระบบการศึกษาของประเทศ คุณไชยวัฒน์ ๑ ม้วน

อภิปราย

ทำอย่างไร? จะให้ถึงพุทธานุภาพ ๒ ม้วน

บำเพ็ญบารมีในงาน “สีนาคมิ” ๒ ม้วน

คนจนมหัศจรรย์ ๒ ม้วน

โพธิสัตว์ - โพธิกิจ ๑ ม้วน

วิธีสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง ๒ ม้วน

พิชิตมะเร็งด้วยพลังศรัทธา ๒ ม้วน

คนใจถึง ๒ ม้วน

ความสำเร็จของเกษตรอินทรีย์ ๑ ม้วน

ธรรมปฏิกรรม

จดหมาย	๗๑๘	ฉบับ
สิ่งตีพิมพ์	๕๐	ฉบับ
ดีซี	๓๐	ชิ้น
แสดมปีบุญ	๕๑๐	บาท

ธรรมพิมพ์

สารอโศก (ซัพขวัญชาวใต้) ๕,๐๐๐ เล่ม
ดอกหญ้า (อย่าสิ้นหวัง) ๒๓,๐๐๐ เล่ม

สถิติธรรมโสต

	เท็บ	ซีดี	ดีวีดี	วีซีดี	เอ็มพี 3	
ผู้มาติดต่อ	๑๕๕	๔๘	๑๓	๖๖	๓๘	ราย
จำนวนที่ยืม	๔,๓๕๖	๒๑๑	๖๗	๓๒๘	๑๐๓	แผ่น/ม้วน
สมาชิกใหม่	๖	๖	-	-	๖	ราย
สื่อที่ออกใหม่	๓๐๐	๔๗	๓๖	๑๐	๒๐	แผ่น/ม้วน

พัสดุ

๘๗

ชิ้น

ธรรมปฏิสัมพันธ์

จดหมายออก ๕ ฉบับ

ศูนย์รวมข่าวคราวของญาติธรรมจากทั่วสารทิศ
เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ให้กรรมฐาน
และแก้ปัญหาของนักปฏิบัติธรรม

สารอโศก ฉบับที่ ๖ ปีที่ ๒๕(๒๘)
ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์

ครั้งที่ ๒๙

♥ มโนบุพพังคมา ธัมมา
มโนเสฏฐา มโนมยา
เพราะจิตเป็นแดนเกิด เป็นตัวพา
เป็นที่ใหญ่ เป็นอภัยชนานแท้
ความผดปกติแห่งกาย
จำเลย จึงคือ **จิตใจ** โดยแท้
ทุกครั้งที่เกิดปัญหา และอุปสรรค
ชาวโลกutzerจะจำฝังจิต
เป็นเพราะ**จิต** นั่นหนึ่ง
เป็นเพราะ **จิต** เราเอง นั่นอีกหนึ่ง
ผู้ละเลย หลักรรม
ละเลย การกล่าวโทษ จิตตัวเอง
เขาย่อมเข้าถึงคติวินิบาต
จนปลักอยู่จนรกโลกกันต์ ไม่ได้หลุด ไม่ได้เกิด
เป็นแค่โลกีย์ ปุถุชน คนธรรมดา
ที่มีลมหายใจเข้า เป็นไปเพื่อทุกข์
ออก.....เป็นไปเพื่อทุกข์ ?

อโศกสร้างคน คนสร้างเมือง

“ผมปฏิบัติตามแนวทางของชาวอโศกแม้ไม่ได้ ๑๐๐% ชีวิตในทางโลกก็มีความสุขมากกว่าทุกข์ ความโง่ในการใช้ชีวิตลดลงไปมาก ทรัพย์สินก็เหลือพอช่วยสังคมได้”

วีโรจน์ นุ่มทอง (อ.เมือง จ.นครสวรรค์)

ขอบคุณเลงจำลอง!

โครงการอบรมเกษตรกร ที่พักชำระหนี้ ๔ ปี เสรีจลิน์ลง
เครือข่ายชุมชนชาวอโศก จำต้องส่งญาติธรรมที่มาช่วยราชการ
กลับกรมกองเดิม หลายสิบคน

ลุงจำลอง ไม่เซ็นขอตัวต่อ เพราะไม่มีโครงการของ
รัฐบาลต่อเนื่อง

สถานการณ์สร้างวีรบุรุษ! วันนี้เราจึงมีวังงานอีกหลาย
ตัวมาเพิ่มในชุมชน

๑ ก.พ. ๒๕๔๘

ญาติธรรม**พระตะวัน ธนะ-**
โภาค ลาออกจากอาชีพ

พยาบาล ที่สุพรรณบุรี มาช่วยงานราชธานีอโศกเต็มตัว มี
บ้านญาติเล็กน้อย พออยู่ได้

๑ พ.ย. ๒๕๔๗ ญาติธรรม **ศิริวรรณ ปิ่นวิชัย**
ลาออกจากอาชีพพยาบาล ที่นครสวรรค์ มาอยู่ชุมชนศาลืออโศก
อายุราชการ ๘ ปี ๘ เดือน ไม่มีบ้านญาติ ก็อยู่ได้ จะขอทำ
งานบุญตลอดปี และตลอดไป

ยินดีต้อนรับ วังงานตัวใหม่ อีก ๒ ตัว! จุ๊ยๆๆๆ

การเมืองบุญนิยม

จากญาติธรรม มลิวลัย (มัทซีกาว่า) ศิริกัณฐาลกุล เขตทุ่งครุ กทม.

“ประทับใจที่พ่อท่านตั้งพรรคการเมือง ด้วยการสนับสนุนคนมีธรรมะ มาดูแลบ้านเมือง
ถ้าตัวดิฉันมีชื่อหรือผลงานให้คนรู้จัก อยากจะสมัครเป็น ส.ส. ดิฉันสนใจการเมืองมาตลอด
เสียดายคนดังที่เหมาะสมจะเป็นนายก อย่างท่านจำลอง ท่านปุระชัย พระเอกในใจดิฉันเสมอมา
ตอนร่วมกันสู้ พฤษภาทมิฬ ดิฉันได้พบ และเข้าร่วมมอบรางวัลเม็กไซไซ ที่ญี่ปุ่นกับท่าน ได้หนังสือ
จากท่าน พร้อมลายเซ็น ยังเก็บไว้อย่างดีให้คนศึกษาเรื่องนี้

การเมืองเป็นเรื่องสำคัญกับชีวิตคนทุกคน ดิฉันเองก็อยากเข้าไปมีส่วนร่วมช่วยชาติ แต่
ก็เป็นแค่คนเล็กๆไม่มีชื่อเสียง มีแต่หัวใจที่รักชาติและฝันเห็นชาติมีคนดีมีศีลธรรมเข้ามาบริหารสักที
จะได้ดูในชาตินี้หรือไม่หนอ.....”

ในอดีต เราจะมีญาติธรรมที่สนใจ การปฏิบัติดีดละกิเลสอย่างเดียว แต่วันนี้สายพันธุ์ใหม่

ที่เกิดขึ้นก็คือ การมีส่วนช่วยเหลือสังคม เป็นการปฏิบัติธรรมแบบบูรณาการ เป็นแบบบูรณวัณ ที่ประโยชน์ตน - ประโยชน์ท่าน ครบพร้อม นำโดยพ่อท่าน แท้จริงแล้วพ่อท่านไม่ได้พาทำทฤษฎีพุทธใหม่ แต่พาพวกเราถอยหลังเข้าคลอง เข้าสู่แก่นแท้ของพุทธธรรมดั้งเดิม ซึ่งถูกบิดเบือนมานาน จู๊ย์ๆ

หัวใจของธรรมะ

จากญาติธรรมหมายเลขสมาชิกร ๒๖๐๖๖๑-๐๑๑๑๐

“ในทุกวันนี้ ได้ตั้งใจแล้วว่าต้องมีศีล ๕ ถ้าศีล ๘ ก็บางช่วง เพราะติดในข้อที่ต้องกินข้าวเย็น เพราะถ้าไม่กินลมขึ้นเวียนหัว ถ้าไปปฏิบัติธรรมที่วัดก็จะเพลินกับกิจกรรมเลยเวลากินข้าวเย็น และเราก็ดื่มน้ำให้มากๆ ก็จะช่วยให้”

พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่าศรัทธาจริงหนอ คนผู้มัวเมาหลับฝันที่เราสอน กลับเอาไปปฏิบัติลดละ คนที่พยายามเอาชนะใจตัวเอง ในโลกทุกวันนี้ ใ้จะหาได้ง่ายๆ ปลาเป็นว้ายทวนน้ำ ปลาตายไหลตามน้ำ คนเราก็เช่นเดียวกัน “วันๆผ่านไป ได้ฝันใจอะไรบ้างไหม?” จู๊ย์ๆ

ชีวิตชาวโศก

จากญาติธรรม ฉลอง จวนสาธ (อ.คำเชื่อนแก้ว จ.ยโสธร)

“วันนี้ปล่อยวางมากขึ้นกับสังคมรอบข้าง... และทำให้ผมสบายใจ ทุกอย่างก็ค่อยสบายไปด้วย และเรื่องอบายมุขทุกอย่างไม่มีเลย แม้แต่มวยของชอบผมยังไม่ดูเลย สงสัยไปกับบวระระหมดเลย และเป็นกสิกรรมไร้สารพิษ มาปีที่ ๔ แล้ว สุขภาพทุกอย่างดีขึ้นหมด”

ขอแจ้งให้ ฝ่ายพาณิชยกรรมนิยม ติดตามด้วยเรากำลังรวบรวมผู้ผลิตที่บริสุทธิ์ ๑๐๐% จริงๆ

โศกต้องช่วยกันเองก่อน หากเรายังปลูกในสิ่งที่กินกินในสิ่งที่ปลูกไม่ได้ ๑๐๐% ก็หน้าอาย! จู๊ย์ๆ

อยากจน หรือ ยากจน

“ถ้าถือตามแนวบุญนิยมแล้ว ทุกคนจะหายจากคนจนทั้งหมด เพราะทุกคนรู้จักคำว่า “พอ” เมื่อรู้จักพอ เราก็เลยหายจน บ้านก็เนาอยู่ ประเทศก็เนาอยู่ ความสุขก็จะเกิดขึ้นทุกแห่งทั่วประเทศและทั่วโลก”

ญาติธรรม **ลิขิต นันทวงศ์** ตั้งข้อสังเกตมา ทางโลกมีแต่เร่งหารายได้ จนละเลยการอุดหนุน เพราะฉะนั้น จึงต้องจนอย่างยั่งยืน!

โอกาสพาทวนกระแส เรา “อยากจน” เพราะมีพฤติกรรมกินน้อย ใช้น้อย ทำงานให้มาก ที่เหลือเจือจุนสังคม จุ้ยๆ

อารมณ์เห็นของพ่อท่าน

หลังจากญาติธรรมลงขัน **ซื้อรถตู้ยี่ห้อเบนซ์** ราคาหลายล้าน มารับส่งพ่อท่าน เพื่อถนอมสุขภาพให้อยู่นานๆ

ตั้งแต่ซื้อมา ก็เสียเป็นประจำ นี่ถ้าไม่เกรงใจ อาจจะยกรถไปทុบหน้าบริษัท ให้รู้แล้วรู้รอด!

“**อดทน ทนใช้ไปก่อน**” พ่อท่านจะเตือนสติเสมอ จนกระทั่งถึงวันนั้น วันที่รถไปเสียบนทางด่วน ญาติธรรมบอกไม่ไหวแล้ว ยอมขายทิ้ง จาก ๓ ล้าน เหลือแค่ล้านเศษๆ ไปซื้อโตโยต้ามาใช้ดีกว่า ซื้อรถคันใหม่ พ่อท่านตั้งให้ว่า “**เค้นเบิ้ล**” ชื่อเป็นฝรั่งเพราะมาก ทุกคนอยากรู้ความหมาย พ่อท่านเฉลย....**เข็ดเบิ้ล** นะซี จะมีอะไรอีก! จุ้ยๆ

วัตถุดิบสู่นิพพาน

จากญาติธรรม **กล้า มิตรภาพ** (อ.กาญจนดิษฐ์ จ.สุราษฎร์ธานี)

“เป็นเพราะในงานเรามีกันหลายคน เลยไม่ค่อยเป็นระเบียบ ที่จริงแล้วตัวเองเป็นคนมีระเบียบ แต่ผู้คนรอบข้างไม่ค่อยจะมีระเบียบ พยายามบอกพยายามสอนอยู่ แต่เขาไม่สนใจ บางทีเราก็เหนื่อยและท้อ ในบางจังหวะของการทำงาน แต่เพราะได้ศึกษาธรรมะ เลยลดความโกรธลงได้”

พ่อท่านเคยพูดว่า เราจะบรรลุธรรมก็ในหมู่พวกเรานี้แหละ เหตุก็เพราะความหลากหลาย จริตนั่นเอง

การทำงาน ทำให้เห็นกิเลสเห็นความกระเพื่อม ในตัวของเรา ทำให้เรารู้จักตัวตนที่แท้จริง การทำงานทำให้เข้าถึงนิพพานนั้น เป็นเพราะเราได้ขัดเกลาตัวเอง ได้ ผีอกภัย ในความบกพร่องของคนอื่น

ได้ฝึกกว้างใจ เมื่อความคิดต่างกัน
ได้เข้าใจ เรื่องเล็ก เรื่องใหญ่ ของคนเรา แตกต่างกันเป็นปกติ
 ฯลฯ
นิพพานย่อมอยู่ใกล้แค่เอื้อม ด้วยประการฉะนี้ จู๋ยๆ

อานิสงส์แบ่งคุณไว้

จาก พระสุเมธี อากาศโร (อ.โพธิ์ชัย จ.ร้อยเอ็ด)

“ข้อปฏิบัติที่ได้จากการอ่านทันที คือได้เกิดปัญญาญาณ และเข้าใจตัวเองแก้ไขตัวเอง ลดละกิเลสโลภ โกรธ หลง ลงตามลำดับๆ บางครั้งเผละสติ ถูกกิเลสเข้าครอบงำ เมื่อได้อ่านสวารอโตกก็เข้าใจ ฟันตัว ฟันใจรับกระทบ”

จึงยกทยอยนำเรื่องประโยชน์ที่ได้จากการอ่านหนังสือ มาลงสม่าเสมอ เพื่อบางมุมที่เราไม่เคยคิด จะได้หัดคิด

บางคน รังเกียจ

บางคนเหนงหน่าย อ่านที่ไรก็ยังไม่ได้อ่าน

พ่อท่านสอนที่งานพุทธาฯ คั้นวันมาฆะ “ทำซ้ำทำให้บ่อย” อย่าเบื่อความจำเจ!

คนเก่งไม่ต้องอ่านหนังสือก็ได้ ใครรู้ตัวว่า ไม่เก่ง ขอให้รักหนังสือให้มาก อาหารหลากหลาย วิตามิน จากผู้คิดค้นสารพัด รอกการเปิดอ่านอย่างใจจดใจจ่อ จู๋ยๆ

การทำงาน ทำให้เรามีโอกาสปฏิบัติธรรม

ประธานให้โอวาทก่อนเปิดการประชุม

“สมณะชาบซัง สิริเตโช ได้กล่าวปิดการประชุมมีใจความสรุปได้ว่า ในการทำงานต้องพบกับปัญหาและมีเรื่องต้องให้แก้ไขเสมอ ในส่วนของเนื้องานนั้นแก้ไขได้ไม่ยาก หากใช้ระบบวิธีก็จะแก้ไข

ได้ แต่สิ่งที่แก้ไขได้ยากก็คือกิเลสของคน โดยเฉพาะอัตตามานะในหมู่พวกเรา พวกเราส่วนใหญ่เก่ง แต่หากเก่งโดยมีอัตตา ก็เป็นสิ่งที่ไม่ดี เพราะจะทำให้หมู่ไม่สงบ พวกเราจึงควรฝึกลดอัตตาของตัวเอง เมื่อเกิดความเห็นที่แตกต่างกันก็มักจะเกิดการถกเถียงกัน ถ้าประนีประนอมเป็นก็จะไม่มีปัญหา แต่อัตตามักจะทำให้ไม่ยอม ต่อให้เป็นคนทำงานเก่ง อย่างนี้ก็ยิ่งถือว่าจิตวิญญาณล้มเหลวเพราะมีมานะอัตตา ถ้ายังคงมีมานะอัตตาก็เลสก็จะหนักขึ้น เพราะไม่มีการพัฒนา”

(คัดลอกจากรายงานการประชุมอาสาสมัคร ชมรมมั่งสวัริตฺฯ ครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ วันที่ ๖ ม.ค. ๒๕๕๘)

ไท่เฉาพะ ตบะเฉากิเลส

จึงจกัศรายนงานการประชุมกลุ่มญาติธรรมปรกาการอโศก ของวันที่ ๙ ม.ค. ๒๕๕๘ ในช่วงวาระที่ ๕ “ตั้งตบะธรรม”

คุณกฤษณา : จะสวดมนต์ทำวัตรเย็นทุกคืนก่อนนอน

คุณสมศรี : จะไม่กินไข่ และไม่กินไอศกรีม ๓ เดือน

คุณกาญจนา : จะถือศีล ๘ ทานอาหารมังสวัริตฺบิรสุทฺธิ มื้อเดียว (ถ้าไม่ไหวขออีก ๑/๒ มื้อ) ไม่ทานน้ำแข็ง ไม่ทานขนม ยกเว้นขนมที่ทำจากถั่ว

คุณอุบล : วันพระถือศีล ๘ ทานอาหารมื้อเดียว วันธรรมดาทานอาหาร ๒ มื้อ

คุณพยับ : จะออกกำลังกายทุกวันๆละ ๑๕ นาที

คุณลุงสมมาตร : สวดมนต์ทุกวันและนั่งสมาธิก่อนนอน วันละ ๒๐ นาที

คุณนิตยา : สวดมนต์ทำวัตรทุกวัน อ่านหนังสือธรรมะหรือข่าวสารทุกวัน จะพยายามเขียนบันทึกให้มากขึ้น และไม่ดื่มน้ำอัดลม

คุณณัฐภรณ์ : สวดมนต์ก่อนนอนทุกคืน และจะพยายามมาวัดให้บ่อยขึ้น

คุณประสพ : จะไม่โกรธ ไม่มีมานะ ไม่ถือตัวถือตน จะพูดจะคิดจะทำอะไร ก็ตั้งสติและไม่ทำตามกิเลส

อ.สุภาณี : จะกินอาหารมังสวัริตฺบิรสุทฺธิ ไม่กินไข่ ไม่ดื่มนม กินอาหารวันละ ๒ มื้อ และจะกินอาหารมื้อเดียว สัปดาห์ละ ๑ วัน

คุณป้าละเมียด : จะรักษาศีลข้อ ๔ ให้ดียิ่งขึ้น

หมายเหตุ การตั้งตบะจะตั้งยาวนานแค่ไหนไม่สำคัญ อาจจะเริ่มที่รายวัน รายสัปดาห์ รายปักษ์ รายเดือน ก็ทดลองดู

“ตบะ” จะทำให้เราตื่นตัวเสมอ

✍ จี๊จกัศ

คติประจำฉบับนี้

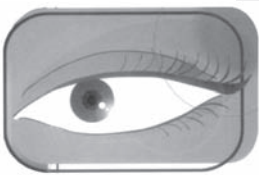
ประโยชน์ตน คือ เราละ (กิเลส)

ประโยชน์ท่าน คือ เราให้ (ช่วยเหลือ)

สิ่ง แปลกปลอม หมายถึง เศษวัตถุ สารเคมี เมล็ดผลไม้หรือวัตถุใดก็ตามที่เข้าสู่อวัยวะสำคัญของร่างกาย เช่น หู ตา คอ จมูก และกระเพาะอาหาร ซึ่งเมื่อเข้าไปค้างหรือดำอยู่ภายในอวัยวะเหล่านี้แล้ว เป็นเหตุให้เกิดอันตรายขึ้น ซึ่งต้องให้การปฐมพยาบาลเพื่อเอาสิ่งแปลกปลอมเหล่านั้นออกเสียจากร่างกาย

สิ่งแปลกปลอมเข้าตา ได้แก่ เศษฝุ่นละออง เศษเหล็ก ขนตา แมลง ฯลฯ ก่อให้เกิดอาการระคายเคือง น้ำตาไหล เจ็บปวด ลืมตาไม่ขึ้น ซึ่งการปฐมพยาบาลก็ต้องปฏิบัติตามกรณีนั้นๆคือ ชนิดธรรมดา คือสิ่งแปลกปลอมที่เข้าไปในเปลือกตาหรือลูกตา ทำให้เกิดการระคายเคืองเจ็บตา และสิ่งแปลกปลอมนี้อาจจะเคลื่อนที่ไปได้

การปฐมพยาบาล

๑. อย่าขยี้ตา

๒. ลืมตาในน้ำสะอาด หรือล้างตาด้วยน้ำอุ่น หรือน้ำยาบอริก 3% (Boric acid 3%) หรือน้ำเกลือ (Normal saline solution)

๓. ถ้ามองเห็นสิ่งแปลกปลอมอยู่ ให้เปิดเปลือกตาขึ้น ใช้ม้วนผ้าบางๆที่สะอาดหรือใช้สำลีพันปลายไม้เจ็ยออก

๔. ถ้าสิ่งแปลกปลอมติดอยู่ในเปลือกตาบน ให้จับและดึงเปลือกตาบนด้วยนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ พับหนังตาบนด้วยไม้พันสำลี บอกให้ผู้บาดเจ็บมองลงต่ำ จะเห็นบริเวณเปลือกตาบนและดวงตา จากนั้นใช้ผ้าสะอาดเช็ยสิ่งแปลกปลอมออก

๕. เมื่อสิ่งแปลกปลอมที่เข้าตาออกเรียบร้อยแล้ว ควรล้างตาด้วยน้ำสะอาดหรือน้ำอุ่นมากๆ

ชนิดฝังคาอยู่ในตา สิ่งแปลกปลอมลักษณะนี้จะเคลื่อนที่ไม่ได้ เช่น สะเก็ดหิน ผงเหล็ก ซึ่งมีความแหลมคมฝังอยู่ในดวงตาส่วนใดส่วนหนึ่ง

การปฐมพยาบาลเบื้องต้น

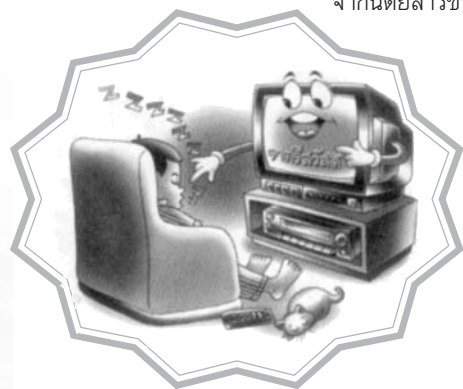
1. อย่าขยี้ตาหรือพยายามเจ็ยสิ่งแปลกปลอมออกเอง
2. ให้หลับตาและใช้ผ้ากอซสะอาดปิดตาแล้วพันผ้าไว้ เพื่อยึดไม่ให้เคลื่อนไหว
3. รีบนำส่งโรงพยาบาล

โรงพยาบาลเวชธานี

(น.ส.พ. คมชัดลึก ๒๒ กันยายน ๒๕๔๗)

เกร็ดรวมพลังทาร์ ๒

จากนิตยสารขวัญเรือน

โทรทัศน์สีที่มีระบบรีโมตคอนโทรลจะใช้ไฟฟ้ามากกว่าระบบทั่วไปในขนาดเดียวกัน เพราะมีวงจรเพิ่มและใช้ไฟฟ้าตลอดเวลา แม้ว่าจะไม่ใช้เครื่องและไม่ตารเสียบปลั๊กโทรทัศน์ทิ้งไว้ ถ้าเสียบปลั๊กทิ้งไว้จะใช้ไฟฟ้าตลอดเวลา

ป.ปรีดา

email: porpreeda@chaiyo.com

ใจดี มีเล่ห์

สัปดาห์หนึ่งที่**คุณพ่อดิฉัน**มีธุระเดินทางเข้ากรุงเทพฯ แวะเยี่ยมน้องๆและคุณแม่ ตอนกลับบ้านัญญบุรี **คุณพ่อนั่งรถเมล์เล็ก(รถสีเขียว) สาย ๑๒** ขณะที่ขึ้นไปสังเกตเห็นเด็กหนุ่มสองคนนั่งอยู่เบาะด้านหลังสุด ดูจะใจดีมากๆ ช่วยจูงแขน พยุงคุณพ่อไปนั่ง น้ำใจช่างงามอะไรเช่นนี้ที่ช่วยเอื้อให้ผู้สูงวัย โดยหนุ่มสองนายนั่งชนบ้าย้าย-ขวาของคุณพ่อ นั่งชิดมากๆ เลย พอตีวันอาทิตย์นั้นคนแน่นรถมากๆ จึงนั่งไปเรื่อยๆ ลึกพักคุณพ่อเกิดความรู้สึกว่าเหมือนมือหรืออะไรสักอย่างมาอยู่บริเวณกระเป๋ากางเกง แต่ก็วางใจ พอรถใกล้ถึงป้ายตรงข้ามโรงพยาบาลเด็ก จะเตรียมตัวลง เมื่อรถจอดก็ลงตรงนั้น เดินไปอีกกระยะเพื่อต่อรถไปรังสิตกลับบ้าน

กลับถึงบ้านคุณพ่อตรวจดูที่กระเป๋ากางเกง เงินหายไป ๒๐๐ บาท จึงรีบโทรหาคุณแม่และลูกๆ เล่าเรื่องนี้ให้ทุกคนฟัง เพื่อเป็นอุทาหรณ์ โดยปกติที่บ้านหากใครจะไปไหนมาไหนก็คอยเตือนคอยบอกให้ระวังตัวกันอยู่แล้ว คุณแม่ถามคุณพ่อทางโทรศัพท์ว่าเขาเอาเงินไปหมดเลยหรือ คุณพ่อตอบว่าไม่หรอก ได้แบ่งเก็บหลายที่ ไม่เช่นนั้นคงแย ก็เคยบอกกันแล้วว่าให้ระวังแล้วเป็นยังไงละ **เจอดีจนได้ เพราะหลงเชื่อว่าเด็กหนุ่มที่ทำทีเอื้อเพื่อพยุงช่วยหาที่นั่งในรถเมล์ให้จะใช้ไม้นี้มาเล่นงาน ถือว่าทำบุญก็แล้วกันนะพ่อ**

ภัยเกิดขึ้นได้เสมอ เงินทองของนอกกาย ไม่เจ็บตัวก็ดีแล้ว หลายคนเจอภัยทั้งเจ็บตัวและเสียทรัพย์ งานนี้ใครจะรับผิดชอบที่ปล่อยให้มิจฉาชีพผุดขึ้นราวดอกเห็ด ไม่กลัวบาป แม้กฎหมายบ้านเมืองก็ไม่สน หากเป็นเรื่องใหญ่ คงได้ประโคมข่าวกันในหน้าหนังสือพิมพ์แล้ว เรื่องเล็กๆ แบบนี้ ต่างคนจึงต้องระมัดระวังตัวเอาเอง บางครั้งปฏิเสธก็ได้ว่าไม่เป็นไร พ่อหนุ่ม เดี่ยวลูงหาที่นั่งเอง แล้วก็เลือกนั่งในที่ปลอดภัย ไม่ต้องให้ใครมานั่งชนบ้ายข้างเช่นนี้อีก

ข้อมูลจาก นาง-องคิ์เนก

หากท่านผู้ใดมีประสบการณ์จริงจากชีวิต

สามารถส่งมายังคอลัมน์นี้ หรือส่งมายัง e-mail ข้างต้นได้

ชีนาเมือง... ไร้รัฐ

ผมมีอาชีพทำ-ซูดซัด-ตัดต่อ-แต่งเติม
กะลามะพร้าว ให้มีรูปร่างสวยงามและใช้งาน
ต่างๆได้ ตามความเหมาะสม และความต้องการ
ของลูกค้า ได้ดีพอสมควร ซึ่งเป็นเจ้าเดียวที่กำลัง
ผลิตขายอยู่ในจังหวัดพังงาตอนนี้และกำลังไปได้
สวยมากทีเดียว.....ภาษาชาวบ้านตอนนี้ ใช้คำว่า
กำลังเวิร์ค

ผมมีงานสั่งจากลูกค้าชาวเยอรมัน เข้าวัน
นี้ (๒๖ ธ.ค. ๒๕๔๗) หลังรับประทานอาหาร
จึงมานั่งทำงานที่ซุ้มกะลาหน้าบ้านเรียกว่า เร่งเป็น
ปกติเสียแล้ว ทำไปได้ ก็ทำอยู่ ๒ คน แม่บ้านนี้
ครับ งานฝีมือคืองานที่สิ้นเปลืองเวลามาก เพราะ
ฉะนั้น **ขยันลูกเดียว** ผมทำงานจากช่วงเช้าไปถึง
ประมาณบ่าย ๓ โมงของทุกๆวันจึงจะได้เวลาขับ

รถสามล้อพ่วงนำสินค้าไปขายที่หน้าห้าง “นาง
ทองซูเปอร์มาร์เกต” หรือเขาหลัก ซึ่งที่นั่นจะมี
ชาวต่างชาติที่มาพักผ่อนกันมากมาย และออกมา
เดินช้อปปิ้งกันตอนเย็นจนค่ำทุกวัน จนมีความรู้สึก
ว่าคนไทยดูโหดเหี้ยมในสายตา

เวลาประมาณ ๙.๑๐ น. ขณะที่ผมนั่ง
ซัดกะลาอยู่รู้สึกว่ ตัวสั่นคล้ายถูกจับเข่าเบาๆ
เกิดความรู้สึกงงๆว่า เอ้...เราเป็นอะไรไปนะ จึง
เอื้อมมือไปปิดเครื่องหยุดทำงาน แต่ก็รู้สึกแปลกๆ
เหมือนกับว่ามันไม่ได้สั้นอยู่ที่ตัวเรานี้มา จึงหันไป
มองดูรอบๆ อ้าว....นั่นต้นโกศใหญ่ที่อยู่หน้า
บ้านสันริกฯเห็นชัดเจน ทั้งๆที่ไม่มีลมพัดผ่านเลย

มันเกิดอะไรขึ้น....ความมีสติ ได้บอก
กับตัวเองว่า **นี่คือแผ่นดินไหวแน่นอน** และ

ความจำเก่าๆ ที่พ่อเคยเล่าไว้ว่า ตอนที่เกิด แผ่นดินไหวขณะนั้นพ่อเลี้ยงปลาหัวตะกั่ว(คล้าย ปลากูด)ไว้ในขวดโหลแก้ว ตั้งเรียงรายกันไว้บนหิ้ง เกิดการกระแทกกันจนแตกเสียหายหลายใบ....นี่ก็ต้องเป็นแผ่นดินไหวแน่ๆ จึงรู้สึกตื่นเต้นมากทีเดียว เพราะว่าตอนนี้อายุย่าง ๕๒ ปีแล้ว ยังไม่เคยรู้ว่า แผ่นดินไหวมันเป็นยังไง

“หญิงๆ ลูกหญิง ออกมาดูนี่เร็ว”..... ผมร้องเรียกลูกสาวซึ่งขณะนั้นกำลังอยู่ในบ้าน แต่คง่วนอยู่กับงานส่วนตัวของเขา จึงไม่ออกมาเร็วเหมือนใจผมต้องการ “ออกมาเร็วๆซิลูก แผ่นดินไหว” ผมย้ำและบอกรายละเอียดว่าเกิดเรื่องอะไร

“ไม่เห็นรู้สึกอะไร” เจ้าลูกสาวผมพูดเมื่อออกมาขึ้นหน้าบ้าน พลังยิ้มอย่างเชื่อซำไม่สนใจ ซึ่งตอนนั้นอาการสั่นสะเทือนของแผ่นดินได้ลดลงแล้ว แต่ผมก็ยังสัมผัสได้อยู่ เธอคงไม่ได้รับรู้แรงสั่นสะเทือนที่ลดลงแล้วจริงๆ “แผ่นดินไหวจริงๆ... เมื่อตะกี้นักโกลมันลั่นไปทั้งต้นเลย” บอกอย่างจริงจังกับลูกสาวอีกครั้ง

ความรู้สึกตื่นเต้นยังไม่หายไปจากผม..... “ฮัลโหล ตอนนี้เกิดแผ่นดินไหวที่ตะกั่วปานะ” ผมกดโทรศัพท์ไปบอกลูกชายที่กรุงเทพฯ ซึ่งตอนนั้นแม่เขาก็อยู่ด้วยกันที่แถวๆบางกะปิ เพราะกำลังเตรียมตัวไปร่วมงานประจำปีของชาวโศก ที่หมู่บ้านชุมชนราชธานีโศก อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลฯ ซึ่งจะจัดงาน “ตลาดอาริยะ” สำหรับขายสินค้าที่ต่ำกว่าทุนทุกปี จน

❖ แดงหน้า ซ้าย-แม่บ้านของผม ขวา-ลูกสาวของผม

เลื่องลือรู้กันทั่วแล้ว

“จริงหรือพ่อ แผ่นดินไหวแรงมั๊ย ?” ลูกชายถามด้วยความสนใจ มันทำให้เกิดความรู้สึกดีขึ้นว่า จะได้ระบายความตื่นเต้นออกมาบ้าง จึงเล่าให้ฟังตามความรู้สึกเหมือนกับว่าเรารู้อยู่คนเดียวจริงๆตอนนั้น

ผมโทรศัพท์ไปหาคุณสกล นักข่าวช่อง ๗ ประจำอำเภอตะกั่วป่า ที่คุ้นเคยรู้จักกัน เพื่อบอกข่าวและถามข่าวจากเขาด้วย แต่ก็ไม่สามารถติดต่อได้ โทรอยู่ ๒-๓ ครั้ง ผมก็เลิกความพยายาม ซึ่งขณะเดียวกันนั้น “หญิง” ก็แต่งตัวออกจากบ้าน เพื่อไปทำงานที่โรงแรมไซไฟเทล ซึ่งตั้งอยู่ที่ชายหาดตำบลคึกคัก อำเภอตะกั่วป่า ตามปกติเขาจะเข้าเวรตอน ๘.๓๐ น. ออกตอนเย็น แต่วันนี้ได้ยินว่าโทรไปขออนุญาตหัวหน้าว่าไม่สะดวก ขอไปเข้าเวรตอนเที่ยงออกสามทุ่ม ลูกสาวผมจึงออกจากบ้านไปประมาณสิบโมงเช้า

กริ่ง...ๆ...ๆ เสียงโทรศัพท์บ้านดังขึ้น ผมวางมือจากการชดทะลามาปุ๊ว เอื้อมไปยกหูรับสาย “...พ่อ...พ่อ คลื่นยักษ์ถล่มโรงแรมพังหมดแล้ว คนตายเยอะแยะ ลูกกำลังหนี.....” เสียงลูกสาวของผมซึ่งพูดล่อล่ล่กับเสียงร้องไห้ด้วยความกลัว โทรศัพท์มาบอก จากนั้นสัญญาณก็ขาดหายไป ผมพยายามติดต่อไปแต่ก็เงียบหายไป ไม่มีสัญญาณตอบรับแต่อย่างใด และในทันใดนั้นเอง ! มอเตอร์ไฟฟ้าสำหรับชดทะลา ที่กำลังหมุนอยู่ ก็หยุดลงอย่างกะทันหัน.....ไฟฟ้าดับ

...เกิดอะไรขึ้น?.....ได้ยินเสียงรถต่างๆบนถนนเพชรเกษม ซึ่งห่างจากบ้านผมประมาณ ๒๐๐ เมตรนั้น ฟังดูเหมือนวิ่งอย่างสับสนซุลมุนวุ่นวาย แม้ว่าจะไม่สามารถมองเห็นภาพบนท้องถนนแต่ในความรู้สึกของผม บอกว่ามันผิดปกติไปจากวันธรรมดาที่เคยได้ยินมาเป็นประจำเสียงจริงๆ

ปึ๊งๆ เสียงแตร และเสียงมอเตอร์ไซค์ วิ่งเข้ามาในซอยวัดสวนไผ่เป็นคันแรกผมเดินออกไปหาเป็นท่านเจ้าอาวาสวัดสวนไผ่ นั่นเอง ท่านนั่งรถ

ฟวงสามล้อมากับเด็กวัด ทำทางตื่นเต้นตกใจ และบอกกับผมว่า “คลื่นยักษ์ถล่มบ้านเรือนที่น้ำเค็ม และเกาะคอเขา ฟังพินาศหมดแล้ว เห็นว่าตายกันเยอะแยะและตอนนี้ คนกำลังหนีคลื่นยักษ์กันไกลหลายโยม”

“ท่านครับ... ลูกสาวผมก็โทรมาบอกว่า...ที่คึกคักก็โดนถล่มอย่างหนัก โรงแรมพังเสียหายเขากำลังหนีอยู่ ไม่ทราบเป็นอย่างไรบ้าง ผมก็ห่วงเขาอยู่เหมือนกัน” ผมเรียนให้ท่านทราบว่ามีธรรมชาติมาแล้ว ทันใดนั่นเอง! เสียงรถเครื่อง และรถยนต์ วิ่งเข้ามาหลายคัน ส่งเสียงอื้ออึง สนั่นชวยวัดสวนไผ่....“ตาหนู” เป็นคนอาศัยอยู่ในซอยเดียวกัน ขับมอเตอร์ไซค์เข้ามา ร้องตะโกนบอกว่า คลื่นยักษ์มา หนีเร็ว...หนีเร็ว แกพูดพลางเร่งน้ำมันรถ ดิ่งลั่นเข้าไปในซอยเล็กๆบ้านของแก ซึ่งอยู่เชิงเขาไม่ไกลจากบ้านผมนัก

ผมวิ่งเข้าไปในบ้าน กตโทรทัศน์ไปหา

ญาติธรรม **คุณสุนทร** ที่อยู่หมู่บ้านน้ำเค็มเพื่อตรวจข้อมูลด้วยความเป็นห่วง แต่ก็ติดต่อไม่ได้ ไม่มีสัญญาณเลย จึงเปลี่ยนไปที่ญาติๆที่อยู่ต.เกาะคอเขา แต่มันก็ไร้ผล ไม่สามารถติดต่อได้อีก ผมเพิ่งจะรู้สึกตัวตอนนี้เองว่า เหตุที่เกิดขึ้นมันรุนแรงเกินความคาดคิดเสียแล้ว มันคงไม่ใช่แค่คลื่นลูกโตๆขึ้นมากระแทกฝั่งแรงๆ ตามที่ผมคิดคำนวณวาดภาพไว้แต่แรกๆ

เมื่อฟังเสียงรถนานาชนิด ที่ดังลั่นสนวนววยอยู่ตอนนี้ มันจึงเพิ่มความรู้สึกตื่นเต้นมากขึ้นกว่าเดิม และความเป็นห่วงลูกสาวก็ยังมีมากตามไปด้วย เพราะตอนนี้บนถนนเพชรเกษม ได้ยินเสียงไซเรนของรถพยาบาลดังกึกก้องอยู่เป็นระยะๆ ย่อมหมายถึงคนป่วย คนเจ็บ คนตายต้องเพิ่มขึ้นตามเสียงของมันแน่นอน เกิดความคิดว่าเราน่าจะขับรถออกไปข้างนอกตีใหม่ ออกไปเพื่อหาข่าวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่มีความขัดแย้งกับตัวเองขึ้นมาว่า...เราจะออกไปเพิ่มความวุ่นวายบนท้องถนนทำไมอีก ในเมื่อตอนนี้ฟังดูแล้วเหมือนกำลังขับรถกันอย่างแตกตื่น ดีไม่ดีจะไปเกิดอุบัติเหตุเปล่าๆ ก็ได้แต่รอว่า เมื่อไหร่ลูกจะกลับมาถึงบ้านเท่านั้น แต่มันก็เกิดความเครียดอย่างช่วยไม่ได้ แต่ก็พยายามคุมสติไว้ และก็โทรศัพท์ ไปแจ้งข่าวกับลูกชายและแม่เขาก็ค้างหนึ่ง ด้วยความระมัดระวังความแตกตื่นของผู้รับสาย

“มันเป็นเหตุการณ์รุนแรงมากทีเดียว แต่พ่อก็ยังไม่ได้ออกไปไหน กำลังรอลูกหญิงอยู่ คิดว่าน่าจะปลอดภัย เพราะเขาโทรมาบอกพ่อแล้วละ บอกแม่ด้วยไม่ต้องเป็นห่วง” นั่นเป็นคำพูดปลอบใจ ที่ควรพูดตอนนั้นเท่านั้น เพราะสัญญาณโทรศัพท์ที่ขาดหายไปอย่างกะทันหันนั้น มันคาดเดาอะไรชัดเจนไม่ได้เลย

ทันใดนั่นเอง เสียงรถ

มอเตอร์ไซค์วิ่งมาจอดหน้าบ้าน ลูกหญิงนั้นเอง เธอกลับมาด้วยท่าทางตื่นเต้นตกใจ หน้าซีดขาว แต่ด้วยน้ำใจที่มีต่อเพื่อนหลุดคำพูดแรกมาว่า “ไม่รู้เพื่อนๆ ของลูกในที่ทำงานจะรอดไหม มีคนที่รอดตายตรงนั้นบอกว่าโรงแรมพังเสียหายยับเยินเลยพ่อ”

“คนไม่ถึงที่ตาย ก็ไม่ตายหรอก ยังไงก็ไม่ตาย เชื่อพ่อเถอะ หากเขาถึงเวลาลูกก็ต้องทำใจ” ก็ได้แต่พูดเตือนสติไปเท่านั้นเอง ความเป็นห่วงลูกหมดไป แต่สถานการณ์ตอนนั้น มันยังเต็มไปด้วยความหวุ่นวิตกว่ามันจะรุนแรงถึงระดับใด คิดถึงเรือ “โนอา” ที่ขึ้นไปติดบนยอดเขาสูงตามกระแสความเชื่อที่มีมาแต่เด็กดำบรรพ์ นั้นมันหมายถึงโลกถึงกาลวิบัติของแต่ละยุคแล้ว แต่คนที่หนีตายในขณะนั้น ที่ไหนคิดว่าปลอดภัยแน่นอนเขาต้องไปที่นั่นไว้ก่อน

“พ่อไปเขาคงกันใหม่....ลูกกลัว....มีคนพูดว่า ต้องไปอยู่ที่นั่น จึงจะรอดปลอดภัย น้ำไม่ถึง” ลูกสาวคนเดียวของผมชวนหนีภัยด้วยความหวาดหวั่น แต่ด้วยสติและความมั่นใจว่าบ้านหลังนี้มันอยู่บนเชิงเขาที่สูงมากพอแล้ว หากว่ามันท่วมถึงที่นั่นได้นั้น ย่อมหมายความว่า...อำเภอตะกั่วป่าทั้งพื้นที่ไม่เหลือแผ่นดินให้อยู่อีกแล้ว และการจะพากันหนีภัยไปที่วนอุทยานเขาคอกจังหวัดสุราษฎร์ ที่สูงเสียดฟ้า นั้นมากไปแล้ว แต่ด้วยความเข้าใจความรู้สึกกลัวของผู้ประสบภัยมาหยกๆ จึงบอกว่า....

“เราเก็บข้าวของที่จำเป็นจริงๆ เตรียมไว้ในรถก็แล้วกัน เดี่ยวลองขับรถออกไปดูสถานการณ์ข้างนอกกัน” พ่อว่าเราแวะไปดูที่โรงพยาบาลกันไหม? เพื่อเจอพี่จิม” (หมายถึงญาติธรรมสุนทร) ผมปรารภกับพี่จิมลูกสาว เพราะเป็นห่วงญาติธรรมที่อยู่หมู่บ้านน้ำเค็ม ซึ่งเป็นที่เกิดเหตุรุนแรงอีกจุดหนึ่งในอำเภอตะกั่วป่าจังหวัดพังงา คาดว่าเสียหายหนักไม่น้อยกว่าที่อื่นๆ

ที่โรงพยาบาลตะกั่วป่า ตอนนั้นเต็มไปด้วยมนุษย์เลือด ทั้งอาการน่าเป็นห่วงและเสีย

ชีวิตไปแล้ว....รถพยาบาลจากโรงพยาบาลอื่นๆ เริ่มส่งกำลังเข้ามาเสริมอย่างไม่ขาดระยะ รวมทั้งรถชาวบ้านที่มีน้ำใจ ช่วยกันขนคนป่วยทั้งที่เป็นญาติและไม่ใช่อยุติกันอย่างโกลาหล.... ผมเดินทางจนทั่วทุกตึกที่คิดว่า น่าจะมีคุณสุนทร แต่ก็ไม่พบ....เลยต้องเปลี่ยนแผนเป็นเดินหาคนรู้จักเพื่อสอบถามข่าวคราว แต่คนแล้วคนเล่า ก็ตอบว่าไม่ทราบ ไม่พบ ผมก็ไม่ละความพยายาม เดินถามไปเรื่อยๆ จากคนที่คิดว่าเขาน่าจะรู้

“กันหา...เจอห้องจิมบ้างมั๊ย” ผมถามอดีตน้องสะใภ้ของแม่บ้าน “จิม” เป็นชื่อเล่นของคุณสุนทร

“เจอเมื่อตอนเที่ยง เห็นเดินอยู่มุมโน่น แต่ไม่ได้คุยกันหรอก” เธอตอบพร้อมกับชี้มือประกอบคำพูด ซึ่งเป็นคำตอบที่เหมือนยกภูเขาออกจากอกจริงๆ แต่ก็ถามย้ำไปอีกว่า “แน่ใจนะว่าไม่จำลึบสน” เมื่อได้รับคำยืนยันชั้นเชิงก็หมดปัญหา หมุดหวังไปอีกคนหนึ่ง เหลือแต่ญาติฝ่ายแม่บ้านเท่านั้น ซึ่งมีกันหลายคน ทำให้

น้ำหนักของความห่วงกังวลน้อยกว่าญาติทางธรรม ที่มีแค่คนเดียวในจุดอันตรายนั้น

เมื่อได้รับข่าวคราวคนที่เราเป็นห่วง ว่าอย่างน้อยเหลือชีวิตอยู่แน่นอน ก็รู้สึกเบาใจ หันมาบอกลูกสาวว่า “เรากลับไปอยู่ที่บ้านกันเถอะคลื่นยักษ์มันขึ้นมาไม่ถึงบ้านเราแน่นอน พ่อรับรอง”

“ตอนเย็นลูกจะมาหาเพื่อนอีกครั้ง” เธอพยักหน้าตกลงและบอกความประสงค์ หลังจากที่ได้ไปเดินหาเพื่อนมารอบหนึ่งแล้ว ผมก็มองมองเท้าตัวเองที่ไม่มีร่องเท้า พรางคิดอยู่ในใจว่า วันสองวันนี้คงต้องใส่หน้ากาก เพราะบนพื้นของโรงพยาบาลทุกชั้นทุกที่มีแต่คราบเลือด กันไว้ดีกว่าแก้ อาจติดเชื้ออะไรก็ได้ หากทำให้เราเป็นแผล

เวลาผ่านไป.....แทนที่คนบาดเจ็บที่ถูกขนมาโรงพยาบาลน่าจะน้อยลง แต่กลับมากขึ้นๆและมากขึ้นเรื่อยๆ จนโรงพยาบาลหมดปัญหาจะรับคนป่วยแล้ว คนบาดเจ็บหลายคนทำแผลเสร็จน่าจะได้นอนพักบนเตียงพยาบาล กลับต้องปล่อยให้ออกมานอนพักอยู่ที่เตียงชั่วคราว หน้าโรงพยาบาลนั้นเอง หรือถ้าบ้านใกล้ก็ปล่อยกลับไปเลย นำส่งสารคนป่วย แต่บรรดาหมอ พยาบาล เจ้าหน้าที่และอาสาสมัครต่างๆยิ่งนำส่งสารกว่า เพราะต้องทำงานกันยังกับเครื่องจักรไม่ได้พักผ่อนกันเลย จนบางคนล้มป่วยไปก็มี

ตกตอนเย็นยิ่งโกลาหลยิ่งขึ้น เพราะคนป่วยมาทั้งบนอากาศและบนถนน เป็นความโชคร้ายของผู้ประสบภัย ที่หน่วยงานต่างๆของรัฐบาลและเอกชนสิ้นไหวเข้ามาช่วยเหลืออย่างมากมายไม่ขาดสาย บนอากาศเสียงเครื่องบินปีกหมุนชนิดต่างๆบินผ่านข้ามหลังคาบ้านผมสวนกันไป-มา ยิ่งกับสนามรบ ทั้งๆที่ก่อนเกิดเหตุการณ์นั้น หากมีเครื่องบินผ่านมา เด็กๆจะแหงนหน้ามองด้วยความสนใจ

ผมกลับลูกสาวมาที่โรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง เพื่อช่วยกันหาเพื่อนที่ทำงานด้วยกัน และก็

หากันไปหลายตึก ในที่สุดไปเจอคนหนึ่งชื่อ เก๊ ซึ่งนอนบาดเจ็บปะปนกับชาวต่างชาติอยู่บนชั้น ๔ ของตึกอำนวยการ และได้ข่าวจากคนนี้แหละว่า เพื่อนคนอื่นหนีออกมาจากห้องสปาไม่ทัน คงรอดชีวิตได้ยาก.... ในห้องนี้ไม่มีเตียงพยาบาล มีแต่พื้นโล่งๆ คนป่วยทั้งไทยและเทศนอนกันอย่างสมานสามัคคีครวญคราง ไม่มีแบ่งชนชั้น สีผิวกันแต่อย่างใด

“หญิงขออนุญาตอยู่ดูแลเพื่อนนะพ่อ” มันเป็นเรื่องที่ควรแสดงออกซึ่งน้ำใจที่มีต่อกันอย่างยิ่ง ในยามเจ็บป่วย นับว่าห่างไกลญาติแต่ไม่ขาดมิตร ลูกสาวของผมเขาได้ทำสิ่งที่ควรแล้ว....ผมคิดอยู่ในใจ

เมื่อผมกลับมาที่บ้าน น้องชายของแม่บ้านและครอบครัวรวม ๓ คน หนีคลื่นยักษ์มาจากตำบลเกาะคอเขา ซึ่งอยู่ใกล้กับฝั่งหมู่บ้านน้ำเค็มขออาศัยอยู่ด้วย เพราะบ้านพังหมดแล้ว และก็ไม่มีใครกล้าอยู่ที่นั่น ผมรู้สึกดีใจมาก ที่เขารอดตายกันทั้งครอบครัว และมีโอกาสได้ถามถึงคนอื่นด้วย ซึ่งญาติๆหลายคนเขาก็ไม่รู้ชัดเจนว่า เป็นตายร้ายดีอย่างไร เพราะต่างก็ถูกคลื่นซัดไปพร้อมๆกัน แต่ที่รู้แน่ๆอยู่คนหนึ่งคือ พี่สาวต้องตายแน่นอน เพราะจมน้ำเห็นๆอยู่ต่อหน้าต่อตา ไปช่วยก็ไม่ได้

เวลาประมาณสักหนึ่งทุ่มคิดว่าน่าจะได้เสียงรถมอเตอร์ไซด์วิ่งเอะอะกันเข้ามาในซอยวัดหลายคันและร้องบอกว่า **นำมาถึงหน้าโรงพยาบาลแล้ว หนีขึ้นเขากันเร็ว...** สร้างความตกใจให้กับทุกคนมาก โดยเฉพาะน้องสะใภ้และลูก เขารีบชวนผมหนีขึ้นภูเขาก่อนที่อยู่ที่ข้างบ้าน ตามขบวนที่หนีมาจากถนนใหญ่ทันที ...แต่ผมก็อดอดที่จะไม่ไป เพราะไม่เชื่อว่ามันจะเป็นไปได้ แต่เมื่อโดนน้องสะใภ้รบเร้าด้วยความหวาดกลัว ผมก็เห็นใจเขา และเข้าใจความรู้สึกของคนที่ไม่โดนมาจั่งๆอย่างนั้นมาแล้ว

อาศัยที่ผมเป็นคนพื้นที่ชำนาญทางขึ้นภูเขาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง จึงกลายเป็นผู้นำไปโดยปริยาย อีกทั้งยังมีไฟฉายกระบอกใหญ่ด้วย ผมนำขบวนผู้หนีภัยประมาณร้อยกว่าชีวิต ใต้ไปตามเส้นทาง

หามลงมา และส่งไปโรงพยาบาลเหมือนเดิม...

เวลาผ่านไปสองวันย่างเข้าวันที่สาม

อาการของเก้ ดูผิวเผินภายนอก ก็ไม่เห็นมี
บาดแผลฉกรรจ์อย่างใด แต่ก็มีอาการเจ็บๆ
อยู่ภายใน น่าเป็นห่วงไม่น้อย ครั้นจะปกปิด
อาการบาดเจ็บตรงนี้กับพ่อแม่เขาต่อไป

ตามคำขอร้องของคนป่วย คงไม่ได้อีกแล้ว
ผมจึงตัดสินใจขอเบอร์โทรจาก
ลูกสาวและก็ติดต่อไปทันที หลังจากบอก
อาการให้ทราบตามจริง พ่อแม่ของเธอบอกว่า

จะรีบมาเข้าวันรุ่งขึ้นทันที และก็เข้าใจด้วยดีที่ลูกสาว
ต้องการให้ปกปิดไว้ เพราะไม่ต้องการให้พ่อแม่
ต้องเป็นทุกข์กังวลมาก แต่ไม่มีพ่อแม่คนไหนหรือ
ที่ลูกตัวเองบาดเจ็บ แล้วจะไม่เป็นห่วง และไม่มา
เฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด

ตอนเย็นของวันที่สาม หลังคลื่นยักษ์

สีนามิถล่ม และหลังจากที่เก้ เพื่อนของลูกสาว
ถูกพ่อแม่นำกลับไปรักษาตัวที่จังหวัดนครศรีฯ
เพราะที่นี่คนป่วยมากเกินกว่าที่หมอจะดูแลได้
ทั่วถึง... ความรักและความเป็นห่วงของพ่อแม่
นั้นยากที่จะลูบๆ จะเข้าใจได้....

ผมและลูกสาวขับสามล้อฟวงคูชีพ ห้อ
ตะบึงบนถนนเพชรเกษม ผ่านช่วงบ้านบางลึก
ปากวิป ซึ่งตอนนี้พอที่จะหลบๆไปได้ แม้ว่าไม่
สะดวกนัก **ตรงนี้ต้องชมเขยการไฟฟ้าภูมิภาคหลาย
จังหวัด ที่มาเร่งรีบช่วยกันจัดการต้นไม้และเสา
ไฟฟ้าที่ล้มระเนระนาด บนถนนออกไป จนพอจะ**

ของท่อน้ำประปา
ภูเขา วัดสวนไผ่ และขึ้นไปจนถึงเขื่อนกันน้ำ ซึ่งนับ
ว่ามันเป็นจุดกึ่งกลางภูเขาแล้ว จึงบอกว่า...อยู่ที่
นี้แหละปลอดภัยแน่นอน ทุกคนจึงนั่งพักกันด้วย
ความเหน็ดเหนื่อย บางคนแทบจะเป็นลม

จากนั้นผมก็ปีนขึ้นไปอีก เพื่อจะได้มุมที่
สามารถมองเห็นถึงถนนได้ เพื่อจะได้ดูว่าคลื่นยักษ์
มาถึงจริงหรือเปล่า **แต่ก็ปรากฏว่ายังมองเห็น
แสงไฟบนถนนหน้าโรงพยาบาลอยู่ชัดๆ ไม่เห็น
ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นสักนิด** จึงลงมาบอกน้องว่า
ไม่มีน้ำมาถึงโรงพยาบาลหรอก พี่ขึ้นไปดูมาแล้ว
แตกตื่นกันไปเองนั่นแหละ

สักพักหนึ่ง...มีเสียงกู่เรียกหาจากข้างล่าง
ปรากฏว่าเป็น**ตำรวจ ต.ช.ด.** ที่อยู่ติดกับโรงพยาบาล
ขึ้นมาตามพวกที่วิ่งหนีขึ้นภูเขาให้ลงไปข้างล่าง
และบอกว่า ฟังแล้วเข้าใจผิดสับสนกัน เพราะที่
แม่บ้านของตำรวจเอาน้ำดื่มไปให้พวกคนหนีภัย
และคนเจ็บที่อาศัยอยู่ในเต็นท์หน้าโรงพยาบาล
ด้วยความสงสารและมีน้ำใจ แต่คนฟังเข้าใจผิด
จากคำบอกว่า...**น้ำมาแล้ว...น้ำมาแล้ว** ไม่ทราบ
ว่าฟังกันอย่างไร จึงพากันหนีเหมือนผึ้งแตกรัง

เรื่องนี้จบด้วยเสียงหัวเราะให้กัน ใน
ความสามัคคีแตกตื่น ปีนขึ้นเขากันกลางดึก เป็น
เรื่องน่าทึ่งที่คนป่วยที่เต็นท์หน้าโรงพยาบาลหาเจ็บเดิน
ไม่ค่อยได้ แต่เมื่อตื่นตกใจวิ่งขึ้นไปได้เฉย ตอน
กลางกลับลงไม่ได้ ตำรวจต้องเอาเปลสนามขึ้นไป

เข้าไปช่วยคนเจ็บ เก็บคนตายได้

แถวนี้หมู่บ้านสูญหาย รีสอร์ททราบเรียบ และโรงเรียนเหลือแต่เสาธง รวมทั้งรถนาาชนิดที่ถูกคลื่นหอบตีลังกาไปติดสวนยางพารา ซึ่งห่างจากถนนนับร้อยเมตร และหลายคันเหมือนถูกยักษ์มารใจโหดใช้ตะบองทุบตี ระบายอารมณ์โกรธแค้น อย่างไม่เลือกยี่ห้อ หรือเจ้าของรถแต่อย่างใด

ถนนช่วงนี้ห่างจากทะเลประมาณ ๖๐๐ เมตร ก่อนหน้านี้ขับรถผ่านจะมองไปไม่ค่อยเห็นทะเล เพราะอาคารบ้านช่องบดบังไว้ แต่มาบัดนี้มองผ่านไปโล่งแจ้ง จนเห็นเกลียวคลื่นของทะเล ลึมรกต ดูเป็นละลอกกระยิบกระยับสวยงามอย่างน่ามหัศจรรย์ ไม่มีวีแววของความหฤโหดหลงเหลืออยู่แม้แต่น้อย...

ไอ้ อนิจจา สีนามิ

Sofitel magic lagoon resort & spa บ้ายโรงแรมระดับห้าดาว ยังเด่นทรูหราเหมือนเดิม แต่สภาพบริเวณรอบด้านเต็มไปด้วยความเสียหายอย่างประเมินค่ามิได้ และคงต้องใช้เวลาปลูกสร้างซ่อมแซมค่อนข้างนานพอสมควร ผมและลูกสาวเดินผ่านสิ่งปรักหักพังนั้นอย่างลำบาก มองไปที่สระน้ำเห็นซากศพฝรั่งที่ลอยแพตั้งค้ำว่าหน้าอยู่สระน้ำซึ่งเคยทรูหรา แต่บัดนี้เต็มไปด้วยเศษไม้ ทราบ โคลนและอื่นๆ ดูระเกะระกะไปหมด ปานนางงามจักรวาลโผล่มาจากถังขยะ ฉันใดฉันนั้น

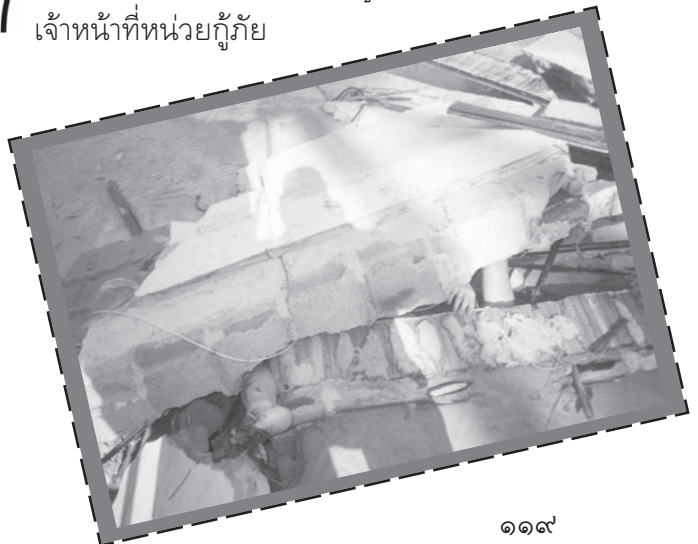
ลูกสาวพาผมเดินลัดเลาะมุ่งไปยังแผนกสปา ซึ่งอยู่ติดริมทะเล ผมมองเห็นสภาพตึก ที่

โดนถล่มอย่างไม่เชื่อสายตา ว่ามันเกิดขึ้นจากแรงของคลื่นในทะเลเพียง ๒-๓ ลูกเท่านั้น เนื่องจากผมเป็นลูกทะเล เคยเป็นชาวประมงมาก่อนชีวิต เคยเจอกับคลื่นมาสารพัด...แต่หากมีคนบอกว่า ที่นี้โดนบอมบ์ด้วยซีปนาวุธแรงสูงจากเครื่องบิน ปี. ๕๒ ผมจะเชื่ออย่างสนิทใจโดยไม่สงสัยเลย ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร มันไม่น่าเชื่อจริงๆ

สำหรับเจ้าสินามิ ผมบอกได้เลย มันไม่ใช่คลื่นหรือ เพราะความสูงของมันไม่ต่ำกว่า ๙ เมตรทีเดียว แต่เป็นการเอียงของทะเลไปอีกข้างหนึ่ง แล้วเทกลับมารุนแรง เปรียบเสมือนว่า เอน้ำใส่กะละมังใหญ่ๆ ทำให้เอียงไปอีกข้างหนึ่ง แล้วเทกลับอย่างรวดเร็ว ฉันใดฉันนั้น

“ตรงนี้แหละห้องทำงานของลูกและเพื่อนๆทั้งหมด” ลูกสาวผมแนะนำจุดที่เขทำงาน ซึ่งกลายเป็นเต้าหู้โดนขยำเสียแล้ว “พ่อ...พ่อ...นั่นศพ” เสียงลูกสาวร้องบอกพร้อมกับชี้มือ ผมก้มลงมอง อ้าว...เกือบเหยียบไปแล้ว เป็นศพแหม่มคนหนึ่งโดนทับด้วยกำแพงอิฐบล็อก ตายโผล่แต่แขนขาครึ่งหนึ่งกับใบหน้าซีกหนึ่ง เล็บมือเล็บเท้าทาสีม่วง ใสเลื้อยสีชมพู ก่อนตายคงเป็นคนสวยมากคนหนึ่ง แต่ตอนนี้กำลังบวมเป่งขึ้นอืดแล้วละ น่าสงสาร ก่อนตายคงเจ็บปวดทรมานมากทีเดียว

ผมรีบถ่ายรูปไว้ และร้องบอกให้ลูกสาวมาเก็บไว้ในโทรศัพท์ เพื่อว่าสักครู่จะได้นำไปบอกเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย

มาเก็บศพออกไป ลูกทำท่ากลัวๆ ส่งโทรศัพท์มาให้ผมถ่ายเอง แต่เมื่อผมรับมาแล้ว กลับมองมูมภาพไม่ชัดอีก เพราะลืมนำแว่นตามาด้วย เป็นเสียอย่างนั้นคนเราเมื่อแก่แล้ว จึงจะยื่นคະຍອື່ນให้ลูกมาถ่ายอีก โดยบอกว่าเราได้สร้างบุญสร้างกุศลนะ เดี่ยวจะได้นำภาพไปแจ้งเจ้าหน้าที่เขา ผมพยายามเอาความดีมาลบความกลัว และได้ผลลูกเดินมาใกล้ที่ผมยืนอยู่ และก้มลงเก็บภาพอย่างใกล้ชิดสองครั้ง

ลูกสาวพยายามเดินหาศพ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทที่คน แต่ก็ยังไม่พบ ไม่ทราบว่าจะถูกทรายกลบฝังหรือถูกคลื่นกระซากลงทะเลไป หรืออาจจะถูกซัดไปที่อื่นก็เป็นได้ ในที่สุดเราต้องทำใจ ยุติการค้นหาพากันเดินกลับออกมาที่หน้าโรงแรมซึ่งจอดรอไว้ เพราะใจลึกๆก็ยิ่งหวาดๆกลัวอาฟเตอร์ช็อค(คลื่นเข้าที่)ของแผ่นดินไหว และทางการก็ประกาศให้ระมัดระวังอยู่เรื่อยๆ แต่ก็ไม่ลืมนำรูปไปโทรศัพท์มือถือของลูกสาว ไปเปิดให้เจ้าหน้าที่ดูพร้อมกับชี้ตำแหน่งให้เรียบร้อย ก่อนที่จะขึ้นรถสามล้อขับออกมาที่ถนนใหญ่

ด้วยความตั้งใจว่าจะไปดูแถวบ้านบางเนียง ซึ่งเป็นตลาดนัด และศูนย์การค้าซูเปอร์มาร์เก็ตที่เขาหลักด้วย เพราะมันเป็นจุดที่ผมต้องไปขายผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าวทุกวัน ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าสภาพที่มันจะเหลือกลาญขนาดไหน

แต่เมื่อไปถึงปากซอยจะเลี้ยวขวาขึ้นถนนเพชรเกษมเท่านั้นเอง เสียงรถนาหานาชนิดทั้งรถกู้ภัยและรถทหารบก ที่มีทหารนั่งมาด้วยต่างวิ่งกันมาด้วยความเร็ว และมีเสียงตะโกนบอกว่า **หนีเร็ว หนีเร็ว อาฟเตอร์ช็อค ! มาแล้ว.....**

มีอาชีพรอดชีวิตสามล้ออยู่แล้ว จากเลี้ยวขวากลับเป็นเลี้ยวซ้ายได้ทันใจสั่ง โดยที่เมื่อเกิดอาการเสียหลักแต่อย่างใด จ่อตามหลังปีคอพัดคันหนึ่งมาติดๆ แต่ก็ยังมีสติระมัดระวังอย่างยิ่งเกรงว่ารถจะชนกันตายเสียก่อน ในใจยังไม่เชื่อว่ามันจะเกิดซ้ำขึ้นมาอีกจริงๆ

แต่รถจำนวนมากที่แตกตื่นวิ่งกันมาจากด้านขวาหลักมันทำให้ไม่มีเวลาที่จะใคร่ครวญมากนัก เมื่อวิ่งมาถึงสามแยกบ้านปากวิป ซึ่งเป็นเส้นทางขึ้นภูเขาและสามารถออกไปได้หลายแห่ง เช่น เมืองตะกั่วป่า เมืองพังงา และจังหวัดสุราษฎร์ ที่สำคัญมันเป็นเส้นทางหลักภัยทางทะเลได้ทางเดียวเท่านั้นในช่วงนี้

ตรงจุดนี้มีรถของหน่วยกู้ภัย จอดให้สัญญาณาการจราจรอยู่ เพราะถนนเพชรเกษมซึ่งตรงไปนั้นเป็นเส้นทางเลียบทะเล หากเกิดอาฟเตอร์ช็อค ก็หมายถึงอันตรายอย่างยิ่ง ไปไม่ได้เด็ดขาด จึงต้องกันรถทุกคันให้เลี้ยวขวาขึ้นภูเขาทั้งหมด เพราะนั่นหมายถึงความปลอดภัยอย่างแน่นอน

“อาฟเตอร์ช็อค จริงหรือ?” ผมอดที่จะตะโกนถามไปที่เจ้าหน้าที่คนหนึ่งไม่ได้ ซึ่งจำได้ว่ารถกู้ภัยคันนี้แซงหน้าผมมา **“จริง”** เสียงตะโกนตอบมาสั้นๆ ทำให้ผมค่อยหายกลางแคลงว่ากระต่ายตื่นตูม แต่ด้วยความเป็นคนพื้นที่ ก็ทำให้ผมหายแตกตื่นไปเยอะ เพราะรู้ว่าตรงจุดนี้เป็นที่สูงพอสมควร จึงขับสามล้อไปด้วยสติเต็มร้อยสิ่งที่น่ากลัว ตอนนั้นคือ รถมันจะชนกันตาย ผมเปิดไฟเลี้ยวซ้ายให้คันหลังแซงตลอดทาง

ครั้นรถวิ่งมาถึงภูเขา มีหลายคนคงหายตื่นกลัวกันแล้ว พากันจอดข้างทางพยายามโทรศัพท์หาข้อมูลเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ก็ไม่มี

สัญญาณใดๆ ทันใดนั้นเองมีปีกอ้วนหนึ่งวิ่งมา และตะโกนว่า ตรงนี้อาจจะไม่พันรัศมีระเบิด...อ้าว ...เอ๊ะ มันอะไรกันแน่ เรื่องที่ได้รับการยืนยันว่าจริงกลับไม่จริงเสียแล้ว

“มันไม่ใช่อาฟเตอร์ช็อคหรือ” ผมจึง ตะโกนถามขณะที่รถเขากำลังช้าๆอยู่ **“ไม่ใช่...อีก ลิปนาที่ คลังแสง ที่ทับละมุ ระเบิด”** เขา ตะโกนตอบมาและ

เหยียบคันเร่งไปทันที รถที่จอดอยู่ตรงนั้น ๒-๓ คันต่างก็เข้าเกียร์สลับ หนีต่อกันอย่าง อุตลุด เพราะ คำ นว ณะ ว่า ตรงนี้ห่างกับ ลาน เรือที่บ้านทับละมุ ไม่มากเท่าไร

“พ่อ...ไป คลังแสงระเบิด อันตรายมาก ลูกกลัว” เสียงลูกสาวดังขึ้นไล่ๆกับเสียงเหยียบคันเร่งของรถกระบะที่วิ่งผ่านไปมา ผมนี่ก็ในใจ มันบ้าอะไรเคราะห์ซ้ำกรรมชดมุนษย์ถึงขนาดนี้หรือ?

แต่การที่รัฐมีประเทศอย่างดี ค่อนข้างมั่นใจว่า ถึงระเบิดก็ไม่สามารถผ่านเขาหลักมาได้หรอก เพราะเป็นภูเขาที่สูงหะมีนบดบังฐานทัพเรือที่อยู่ในหุบเขาชายทะเลเป็นอย่างดี ยากที่จะมีสะเก็ดระเบิดปลิวมาถึงได้ ตรงจุดนี้มันห่างกันไม่น้อยกว่า ๒๐ ก.ม. และเป็นสิ่งที่น่าเคลือบแคลงว่า คลังแสงระเบิดมีการเตือนให้รู้หรือ ที่โคราชตอนนั้นคลังแสงระเบิดไม่เห็นว่ามีข่าวการเตือนแต่อย่างใดเลยนี่นา ผมใคร่ควรวุอยู่ในใจตามที่รู้มา

อย่างไรก็ดีเราต้องใช้เส้นทางสายนี้วิ่งกลับบ้านอยู่แล้ว คลังแสงจะระเบิดหรือไม่ เราก็ต้องไปทางนี้อยู่แล้ว ก็ไม่มีปัญหา แต่บอกตัวเองว่าไม่เชื่อๆ ขับรถไปพลาบยืมไปพลาบ เกิดเห็นว่าคนเราในยามที่หวาดกลัวสุดขีด อะไรๆระดูกกระดิกเป็น

เตลิดทันทีจริงๆ

วิ่งมาลักรู้อาจบ้านข้างทาง เห็นคนยืนอยู่กัน ๒-๓ คน ทำทางตื้นๆ อดไม่ได้ที่จะเลี้ยวไปบอกกว่า “เขาลือกันว่าคลังแสงจะระเบิด เลยวิ่งกันมาหุดับดับแลบ แต่ผมไม่เชื่อหรอกว่ามีที่ไหนจะระเบิดมีการบอกล่วงหน้ากันด้วย” เขาคงไม่เข้าใจแน่ เพราะผมพูดแล้วก็ขับรถจากมา และคงทำตามหลังว่า อ้าว...ไม่เชื่อแล้วมึงหนีทำไมวะ ใครจะมารู้ว่าผมกำลังขับรถกลับบ้านตามเส้นทางนี้

มาเจอตำรวจตรงสามแยก กำลังโบกมือร่าหน้าเครียดอยู่กลางถนน ผมขับช้าๆหวังว่าจะพุดอะไรกับตำรวจ เพื่อว่าจะมีประโยชน์กับฝูงรถที่แตกตื่นกันมาบ้าง แต่กลับโดนตำรวจตะเพิดให้ไปเร็วๆ คงกลัวว่าเราจะกีดขวางการจราจร บ้าชะมัด....ผมบ่นเพิ่มพังก่อนที่จะเร่งน้ำมันรถจากมา ไม่

ทราบว่าได้ยินหรือเปล่า

เมื่อมาถึงตลาดย่านยาวแล้ว จึงรู้ข่าวว่าผู้ใหญ่ในฐานทัพเรือออกมาแถลงว่า **ไม่มีเรื่อง คลังแสงระเบิดแต่อย่างใด แต่เป็นถึงแก๊สรั่วจัดแล้วเกิดระเบิดขึ้นมาเท่านั้นเอง ไม่มีอะไรเสียหาย** พอรู้ข่าว ผมก็ยิ้มอย่างผู้ชนะ ว่าแล้วมัยละ ตื่นตุมกันดีจริง และคงจะตื่นตุมกันอีกหลายละลอก คิดดูแล้วเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจและควรเข้าใจ คนที่โดนจ้งๆกับเจ้า “สินามิ” มหาโหดนั้น....

เอ็งมันไม่โดนนี่หว่าทำเป็นเก่ง โดนเข้ามั่งจะได้รู้ว่าหมูหรือจ่า นี่เป็นคำเตือนตัวเอง อย่าหลงว่าเก่ง ไม่ว่าเรื่องอะไรก็แล้วแต่ มันต้องผ่านผัสสะของจริงมาได้จริง จึงจะเป็นสภาวะของแต่ละเรื่อง ของแต่ละคน อย่าเพิ่งซีมิ...เคยหน้าแตกมาแล้วไม่ใช่?

คุณอดุลย์ ญาติธรรมกับภรรยามาจากอำเภอเกาะปง ชวนไปดูเหตุการณ์ที่บ้านบางเนียง-

เขาหลัก ผมอยากไปดูอยู่แล้ว และคิดว่าถ้าจะไป ด้วยรถกระบะ มันรู้สึกปลอดภัยกว่าความเจ้าสามล้อ คู่ชีพเป็นแน่ บางทีอาจจะได้ช่วยคนที่รอดชีวิต หรือช่วยเก็บศพกันบ้าง และเมื่อไปถึงตลาดสดและ ทาวน์เฮ้าส์ที่บางเนียง ซึ่งเป็นโครงการของพี่ชายเขา

เราตรงไปที่ออฟฟิต เพราะคนงานมา บอกว่ามีศพอยู่หลายจุด และก็เป็นการความจริง ผมเจอศพผู้หญิงคนหนึ่ง ถูกฝาบ้านทับอยู่หลัง ออฟฟิต เราช่วยกันหามออกมาวางข้างถนน เพื่อ รอรถเก็บศพผ่านมา พอวางศพที่หนึ่งลง คนงาน มาบอกว่ามีอีกศพหนึ่ง เลยไปช่วยกันหามอีก แม่บ้านคุณนอคูลย์บ่นว่าหนักจัง

เราสี่คนหิ้วแขนขาคนละข้าง แต่มันก็ หนักกว่าคนเป็น ไม่แปลกเลย ใครที่เคยมี ประสบการณ์หามศพก็จะรู้ว่า คนตายแล้วจะมี น้ำหนักเพิ่มขึ้น มากกว่าคนที่ล้มหายใจอยู่จริงๆ

ช่างเข้าจังหวะที่เมื่อหามอีกศพมา รถ ปอเต๊กตั้งก็วิ่งมาถึงพอดี เลยฝากไปด้วย คนตาย เยอะ ดูๆแล้วไม่ต่างกับซากศพของสัตว์สักเท่าใด นัก เพราะถูกทิ้งขว้างอย่างไม่ใส่ใจ ในเมื่อไม่ได้ เป็นญาติของใครในที่นี่ล่ะ

คงเป็นเรื่องธรรมดาอีก ที่คนไม่ตายจะ กระจงยโอกาสภัยยกของมีค่าต่างๆ เช่น เงิน ทองของใช้หรือเหล้าฝรั่ง ที่แต่ละยี่ห้อขวดสวยๆ ทั้งนั้นก็มีทั้งบรินต์และวิสกี้ รวมทั้งไวน์ยี่ห้อต่างๆ อีกทั้งเครื่องดื่มชูกำลังที่หลากหลายกองอยู่เป็นภูเขา ส่วนคนตายก็ไม่ยอมขโมย และไม่หวงแหนอะไร อีกแล้วจริงๆ

รีบตรวจตัวเองทันที เพราะก่อน

ปฏิบัติธรรมนั้น ไม่ใช่คนขี้เหล้าหรืออก แต่ผมมัน เนื้อๆทีเดียวเสียล่ะ ปากฎว่าผ่านแฮะ ไม่สนใจ มันอีกต่อไปแล้ว ไม่ว่าจะเจ้าจะหุหุหุราคาแพงปาน ไต หรือรสชาติกลมกล่อมหอมหวานชวนดื่มขนาด ไหน มองเห็นคนงานพม่าและไทย แบกถุงปุ๋ยที่ บรรจุน้ำเปลี่ยนนิสัยไปหน้าตาเฉย คงคิดว่า... กูดื่มเหล้าขามานาน ไม่ดื่มเหล้าฝรั่งแพงๆตอนนี่ ก็โง่! สุนัขไม่รับประทานนะซี

เขาคิดผิดตรงไหน? อ้อ...คิดผิดตรงที่คิด ไม่เหมือนเราเท่านั้น “คนชั่วทำความชั่วก็ถูกแล้วไง”

วันรุ่งขึ้น **คุณผ่านฟ้า**แวะมาที่บ้านผม และชวนไปดูสถานที่เกิดเหตุอีก โดยเฉพาะที่ หมู่บ้านน้ำเค็มซึ่งมีเรือประมงใหญ่ๆ โดนหอบขึ้น บกบนถนนอยู่หลายลำ มันเป็นจุดที่ผู้คนและ ทรัพย์สินเสียหายมากมายอีกแห่งหนึ่ง เพราะเป็น หมู่บ้านที่อยู่ติดกับปากน้ำ ไม่มีอะไรเป็นบังเกอร์ ด้านทานไว้ จึงโดนไปเต็มๆเหมือนกับที่อื่นๆ ซึ่ง อยู่ติดชายทะเลเช่นกัน

ผมเองก็ฟังจะได้เข้ามาดู พร้อมๆกับ คุณผ่านฟ้านี้แหละ เพราะ ๒-๓ วันหลังเกิดเหตุ นั้น ไม่สามารถเข้ามาได้เลย มีแต่รถของหน่วยกู้ ภัยและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเท่านั้นเข้ามาได้ เพื่อ ช่วยกันขนคนบาดเจ็บส่งไปที่โรงพยาบาล ฉะนั้น ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องถูกกันไม่ให้เข้าไป ก็ดีแล้ว เพราะ จะกีดขวางการปฏิบัติงาน ทำให้ไม่สะดวกและล่า ช้าไปเปล่าๆ

ดีไม่ได้อาจมีอีกาแปลกปลอม ลงทั้ง ซากศพและของใช้ในบ้านเพิ่มอีกก็เป็นได้

ความเสียหายเริ่มปรากฏต่อสายตาของเรา อย่างน่าตะลึงพรึงเพริด นั่นเพราะ**ภาพของ เรือวนดำขนาดใหญ่เหินระเห็จขึ้นมาชนหลังคาบ้าน ที่อยู่เกือบติดถนน เป็นไปได้อย่างไร ทั้งๆที่บ้าน หลังนี้ห่างจากฝั่งไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร และเมื่อ มองไปที่พื้น ซึ่งเรือตั้งอยู่อย่างสง่านั้น อ้าว!....นั่น ก็มันพื้นบ้านนี้ แสดงว่าตรงนั้นบ้านมันก็หายไป ได้อย่างหมดจดไม่เหลือแม่แต่เสา** อ้อ...พระเจ้า

“โน้นๆอีกลำหนึ่ง” น้องคุณผ่านฟ้า ชี้ไปข้างหน้า หลายคนมองตาม “ใช่” มันขึ้นมาอยู่ติดถนนแบบเรียบร้อยตั้งตรง ทรงสวยเหมือนกับเรือลำแรก แต่ดูจากจุดนี้ขนาดของมันคงไม่เล็กกว่าแน่นอน เมื่อเราเข้าไปดูใกล้ๆ มันใหญ่กว่าและสวยกว่าจริงๆ

ผมคิดถึงบ้านของญาติกรรมที่รอดตายซึ่งเจอกับเจ้าของแล้วเมื่อสองวันก่อน เขาบอกว่าเสียหายไม่มากก็อยากไปดู ปรากฏว่ามันน่าแปลกที่โชคดีอะไรขนาดนั้น **บ้านที่อยู่ติดกันหลายหลังนั้นพังเรียบ** แต่บ้านของเขาแค่ประตูเหล็กบิดโย้เย้เท่านั้น **และรถยนต์โตโยต้าวิโก้ป้ายแดงซึ่งจอดอยู่ในบ้านไม่มีแม้แต่วรอยแมวข่วน และที่สำคัญคือโดนน้ำทะเลแค่คอนลือเท่านั้น** เป็นไปได้อย่างไร ทั้งๆที่ความสูงของคลื่นดูจากร่องรอยไม่น่าน้อยกว่า ๘ เมตร และในเมื่อตรงนี้ห่างจากทะเลแค่ไม่เกิน ๑๐๐ เมตรเท่านั้น

แต่เมื่อใคร่ครวญดูอีกครั้ง มันเป็นเรื่องของทางน้ำ ที่ถูกบ้านหลังอื่นๆเป็นบังเกอร์บังไว้ก่อน และเกิดการลุ้ไปเป็นช่องอากาศค่อมไว้ได้อย่างน่าอัศจรรย์ มันเป็นเรื่องของบารมี โชคหนุนบุญช่วยของแต่ละคนแท้ๆ

ญาติกรรมท่านนี้สามิเป็นนักวิ่งมาราธอนสมัครเล่น เขาก็เลยเป็นไปด้วย เมื่อเกิดเหตุสึนามิ สองคนจึงได้ใช้ผีเท้าวิ่งเพื่อชีวิตจริงๆก็คราวนี้แหละ เห็นแล้วว่าอาศัยประสบการณ์วิ่งที่รู้ว่า การวิ่งข้างทางโอกาสรอดปลอดภัยจากลัมแล้วโดนเหยียบมาก

กว่าวิ่งอยู่กลางถนน เพราะตอนนี้ทุกคนต่างวิ่งแข่งกันเพื่อชีวิตรอด คงไม่มีโอกาสหลีกเลี่ยงด้วยความปรานีผู้ใดแน่ๆ

ผมมองสำรวจไปรอบๆอย่างระลึกรถึงภาพเดิมๆก่อนเกิดเหตุ ที่นี้เป็นย่านชุมชนแออัดก็ได้ เพราะแต่เดิมมา เมื่อปี ๒๕๑๘ เป็นต้นมาประชาชนหลายจังหวัดร้อยพ่อพันแม่ โยกย้ายกันมาเลี้ยงชีพ สร้างเรือ สร้างแพ ดูดำแร่ดิบบุกในทะเลอันดามัน ร่ำรวยกันไปก็เยอะ หมดยุคหมดตัวกันไม่น้อย

ซึ่งในสมัยนั้นพูดได้ว่า ที่นี่เงินหมุนเวียนแต่ละวันนับเป็นร้อยล้านทีเดียว ผู้คนที่เข้ามาอยู่กันนับหมื่นชีวิต มันเป็นหมู่บ้านที่ผลิตเงินเข้ากระเป๋ารัฐบาลได้มากที่สุดของประเทศในสมัยนั้น ต่อมาเมื่อทรัพย์สินในดินหมดไป ชาวบ้านจึงหันมาประกอบอาชีพเป็นชาวประมงกันอย่างเป็นลำเป็นสัน เพราะหมดทรัพย์สินในดินไปแล้วสินในน้ำยังหาได้ไม่ยาก ปู ปลา กุ้ง หอยในทะเลอันดามัน ยังคงเยอะแยะ

หมู่บ้านน้ำเค็มขณะนั้นนั้น ตามสายตาของผมซึ่งเป็นคนเกิดที่นี่นั้น ไม่อยากคิดเลยว่า **ประเทศชาติต้องสูญเสียทรัพย์สินและชีวิตผู้คนไปเท่าไร** บ้านเรือนที่เคยแน่นขนัดราบเรียบเป็นหน้ากลอง เรือใหญ่-เล็กนับเป็นร้อยๆลำเสียหายยับเยิน รถส่วนตัวยี่ห้อต่างๆถูกซัดชะหมดสวาย บ้างจมในชุมเหมืองเก่า บ้างไปอัดอยู่กับกำแพงบ้าน ไม่มีเสียงร้องไห้ ไม่มี

เสียงหัวเราะ มีแต่เสียงรถแบคโฮลชุดดำกรือหา ช่วยชีวิตคนที่ยังไม่ตายอย่างเร่งร้อน ส่วนคนตาย เอาไว้ก่อนเก็บเข้าไปหน่อยไม่เป็นไร ยิ่งงมมันก็ เหม็นอยู่แล้วทั้งหมู่บ้าน ก็ไม่มีใครตำแนนอน ควรช้าในสิ่งที่ควรช้า ควรเร็วในสิ่งที่ควรเร็ว ไม เช่นนั้นจะเสียประโยชน์ไปเปล่า ทุกคนรู้

ที่ริมทะเลนั้นมีท่าเทียบเรือ และแพปลา นับสิบแพ ซึ่งอยู่ใกล้กัน ตอนนีไม่หลงเหลือ สภาพอะไรอีกแล้ว แต่ตรงท่าเรือขนานยนต์ที่ ก่อสร้างแบบราบอยู่บนพื้น จึงไม่กีดขวางทาง สีนามิ แต่เสาไฟฟ้าที่ยืนอย่างแข็งแรงเพื่อโยงสาย เคเบิลใต้น้ำ จ่ายไฟฟ้าไปให้ตำบลเกาะคอพานั้น มันคงถูกเรือใหญ่พุ่งเข้าชน จึงหักโค่น ๒-๓ ท่อนกองอยู่อย่างสงบ

ผมเหลือบไปเห็นปลากะพงขาวตัวโต ประมาณ ๑๐ กก. มันติดซากอวนตายอยู่บน พื้นชื้นแฉะไม่ต่างกับสุนัขตัวหนึ่งที่นอนตายอยู่ ใกล้ๆ และศพมนุษย์อีกเกือบ ๓๐ ศพ ที่ถูกชน มากองไว้ เพื่อรอการห่อด้วยผ้าขาว แล้วนำไปส่ง วัดต่างๆ คิดต่อในใจว่า...นี่ถ้าไม่ใช่เกิดสึนามิแล้ว ปลากะพงตัวขนาดนี้ไม่มีโอกาสมานอนชื้นแฉะอยู่ แน่นนอน มันคงถูกเอาไปกินหรือขายแล้ว เพราะ คำตัวของมันนับพันบาททีเดียว

คน ปลา สุนัข ตรงนี้ ตายเนาอย่างไรค่า เหมือนกัน ความเหม็นก็ไม่รู้สิกว่าแตกต่างกันเลย

มองข้ามฝั่งไปทางตำบลเกาะคอเขา ซึ่งเป็นบ้านเก่าผม สมัยที่ยังมีอาชีพเป็นชาวประมง อยู่ เจ้าสีนาคิงขวางหูขวางตา เลยจัดระเบียบให้ เสียใหม่ จนผมเกือบจำไม่ได้แน่ะ ปลายแหลม ของเกาะที่เคยยื่นออกมาขวางทางปากแม่น้ำตะกั่วป่า ยาวประมาณ ๓๐๐ เมตรหายไปทั้งแถบ ทั้ง เนินทรายและต้นสนใหญ่หน่อย ตรงนี้จำได้ว่ามี คนเคยแย่งจับจอบที่ดินเอาเป็นของตัวเอง จน มีเรื่องมีราว ในที่สุดมันก็ไม่ใช่ของใครจริงๆ

หมู่บ้านปากเกาะ(หมู่ที่ ๓) โดยเฉพาะ ที่เรียกว่าบ้านใต้ นั้น หายไปไม่เหลือแม้เงา แต่ก็ ยังมีคนโชครืดรอดตายหลายคนเหมือนกัน ใน กลุ่มที่รอดตายเคยเป็นเด็กที่ไปเรียนรามคำแหง เข้าแฟลตอยู่ใกล้ๆ สันติอโศก และก็ไปช่วยงานอยู่ที่ ชมรมมังสวิรัติน้ำวัดบ่อยๆ คงพระหนุบุญ ช่วยมั่ง รอดตายมาราวปาฏิหาริย์

เขาเป็นเด็กดีทั้งสองคนที่รอดตาย ขณะ ที่ญาติๆตายไปหลายคน ผมไปเยี่ยมเขาและถาม ว่า ตอนมันมาน่ากลัวมากมัย เขาตอบว่า....ไม่ หันได้กลัวเพราะไม่หันได้เห็นความน่ากลัว อยู่ๆ มันก็มาถึงตัวแล้ว มันมาเงียบไม่โครมครามหรือก หลังจากนั้นก็เกิดความรู้สึกเสีย จึงเสียชีวิตและ เสียใจมากกว่าความกลัว

สำหรับบ้านกลางและบ้านเหนือ มีส่วน ที่เหลืออยู่บ้าง พอที่จะให้จำแนกออกว่า โรงแรม ระดับ ๕ ดาว เตรียมที่จะเปิดในต้นเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ถูกถล่มเสียหายยับเยิน ไม่ ทราบว่าจะมีโอกาสได้เปิดอีกเมื่อไหร่ และอีก หลายโรงแรม หลายรีสอร์ท บนเกาะคอเขาแห่งนี้ ก็มีสภาพไม่แตกต่างกันมากนัก

บนเกาะนี้ยังมีเมืองโบราณ ซึ่งสภาพ เมืองถูกฝังดินมาเป็นร้อยปีพันปีแล้วกระมัง ผม เตเอานะ เมื่อประมาณ ๒๐ ปี หรือปี พ.ศ.๒๕๒๗ มีชาวสุพรรณบุรี อำเภอกู่ทองมานำร่อง การขุด ค้นลูกกะบัดไปขาย ซึ่งมันเป็นเครื่องประดับของ คนโบราณ ที่ทำด้วยหยกและหินสีต่างๆสวยงาม

มาก ราคาแพงตามค่าสมมุตินิยม

มหกรรมชุดคันสมบัติใต้ดินไปชายจึงเกิดขึ้นทันที นอกจากของประดับแล้วยังมีของใช้พิเศษถ้วยโถโอชามซึ่งเป็นกระเบื้องเคลือบสี รวมทั้งทองคำรูปพรรณต่างๆที่ฝังดินอยู่ บางจุดลึกถึง ๔-๕ เมตร และในบริเวณใกล้เคียง จุดที่เคยทำเหมืองแร่ดีบุกนั้น ผมเคยใช้เสียง(ภาชนะทำด้วยไม้กลมแบนๆคล้ายกระดิ่ง) ร่อนหาแร่ดีบุกจากทรายเหมืองเก่า นั้น จะเจอฝุ่นทอง แพรพรายปะปนกับแร่ดีบุกเห็นได้อยู่ชัดเจนด้วย ชาวบ้านเรียกที่นี่ติดปากกันมาแต่โบราณว่า “เหมืองทอง”

เมื่อเกิดเหตุสึนามิขึ้น ทำให้ผมนึกออกได้ทันทีว่า ทำไมสิ่งของเหล่านั้นหรือเมืองโบราณที่นี่ จึงถูกฝังดินลึกอยู่ มันคงเกิดแผ่นดินไหวในทะเลนี้เอง จึงสามารถจมทุกอย่างได้อย่างหมดจด และน่าจะรุนแรงกว่านี้อีกมากแน่ ตอนนั้นไม่ทราบว่าคุณโบราณตั้งชื่อมันว่าอะไร แต่จะเรียกว่าอะไรก็ช่างเถอะ ถ้าขอได้ ขอให้มันๆเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง จนไม่มีตำนาน หรือประวัติศาสตร์ให้สืบทราบแน่แท้แล้ว ไม่เกิดเลยยิ่งวิเศษมาก

เสียตายแต่...ใกล้ๆเกาะคอเขา นั้น ยังมีเกาะเล็กๆอยู่เกาะหนึ่งชื่อว่า “เกาะผ้า” มันเป็นเกาะที่เนื้อที่ประมาณ ๑ ไร่ เมื่อน้ำทะเลขึ้นเต็มที แต่เมื่อน้ำทะเลลดลงเกาะจะมีอาณาเขตกว้างใหญ่เป็นกิโลเมตรทีเดียว รอบๆเต็มไปด้วยปะการังสวยงาม จนเป็นที่ดำน้ำดูหินปะการังยอดฮิตของชาวต่างชาติไปแล้ว

ที่ได้ชื่อว่าเกาะผ้า เพราะว่ามีมองไกลๆ จากฝั่งจะเห็นเกาะนี้เหมือนผ้าขาว พาดอยู่กับเส้นตัดขอบฟ้า ธรรมชาติยังสะอาด หาดยังสวยงาม ไม่มีคนอยู่ แต่เต็มไปด้วยปูลมตัวโตๆ ปูเสฉวน และหอยต่างๆ รวมทั้งนกนางนวล ตรงกลางเกาะจะมีผืนทุ่งทะเลเขียวขจีเป็นพรมนุ่ม มีต้นทองหลาง และต้นสนทะเลอยู่ประมาณ ๗-๘ ต้น เป็นที่หลบแดดได้อย่างดีสำหรับคนไปเยือน ฤดูฝนจะมีเพียงมุงจากเล็กๆอยู่หลังหนึ่ง เป็นที่หลบ

ฝนของชาวเล(มอญ) แต่มาบัดนี้เกาะผ้าซึ่งเคยเป็นที่หลบพายุ หลบมรสุมในฤดูฝนของชาวประมงรวมทั้งเป็นที่ท่องเที่ยวอาบแดด หรือสังสรรค์ของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันนั้น เหลือแต่ชื่อและคำเล่าขานเสียแล้ว มันหายสาบสูญไปแล้วอย่างราบเรียบ น่าเสียดายจริงๆ แต่คิดว่าไม่นานนักการท่องเที่ยวจะสร้างเกาะทรายแห่งนี้ขึ้นมาอีกแน่นอน

ก่อนคลื่นยักษ์มา น้ำทะเลตรงหน้าเกาะผ้านี้แห้งไปก่อน จนเรือประมงหางยาวที่กำลังวิ่งอยู่กลายเป็นไปตั้งบนพื้นดินทันที เจ้าของเรือตกใจวิ่งขึ้นบนเกาะ แต่อินจามันไม่ใช่ลมมรสุมที่เคยหลบภัยได้ เขาจึงโดนสึนามิซัดตมเดียวถึงฝั่งเกาะคอเขา โดยไม่ต้องใช้เรือ ยังโชคดีที่มีชีวิตรอดกลับมาเล่าให้เพื่อนได้ฟัง แต่เรือคู่ชีพหายไปอย่างไร้ร่องรอยจนบัดนี้ยังไม่พบ อาจจะهلكไปแล้วก็ได้

แผ่นดินเขย่าจนมหาสมุทรอินเดียกระฉอกคราวนี้ คร่าชีวิตผู้คนไปหลายประเทศ **ซึ่งไม่ต่ำกว่าสองแสนคนเป็นแน่** ญาติทางฝ่ายแม่บ้านของ ผมที่อยู่บนเกาะคอเขา นั้นมาตรวจสอบรู้ภายหลังว่า เสียชีวิตไป ๕ คน พี่สาว ๑ หลานอีก ๔ ไม่พบแม่แต่ศพด้วยซ้ำ และหลายๆครอบครัวที่ตายไปและไม่พบศพเช่นกัน สึนามิ คงจัดการฝังให้เรียบร้อย หรือไม่ก็คงดูดูลงทะเลลึกไปเลยก็ได้

ส่วนหลานของผมที่เป็นชาวประมง หากินด้วยเรือหางยาวเล็กๆนั้น ดวงไม่ถึงขนาด เขาเล่าว่า ตอนสึนามิมานั้น เขาอยู่บริเวณน้ำลึกเลยเกาะผ้า ออกไปไกล เห็นคลื่นใหญ่ตกใจวิ่งเรือสวนออกไป จึงรอดพ้นได้ราวกับปาฏิหาริย์ ส่วนเรือใหญ่หรือเล็กอื่นๆ ที่อยู่หน้าดินใกล้ๆฝั่งราว ๔-๕ กิโลเมตรนั้น ไม่เหลือรอดกลับมาเลย

ปู่ตาทวด บรรพบุรุษของชาวเลหรือชาวมอญ (พวกเขาเรียกตัวเองว่า ไทยใหม่ ไม่ชอบคำว่าชาวเล) เล่าต่อกันว่า **หากน้ำแห้งผัดปรกติให้ออกเรือไปทะเลเล็กๆ จะรอดจากคลื่น**

ยักษ์ได้ ก็เป็นเรื่องจริง

สิ่งเลวร้ายผ่านเข้ามาทำร้ายทำลายชีวิต และทรัพย์สินของมนุษย์ มากมายมหาศาล อย่างประเมินค่ามิได้ ก็จริง แต่ก็เปิดโอกาสให้ สิ่งดีๆหลายแง่หลายมุมให้เกิดขึ้นนับไม่ถ้วนเช่นกัน โดยเฉพาะคลื่นน้ำใจจากการบริจาคข้าวของเงินทอง และเครื่องใช้ต่างๆของชาวไทยทั่วทุกภาค และจากหลายประเทศที่หลัง ไหลเข้ามาอย่างต่อเนื่อง มีพลังมหาศาลไม่แพ้เจ้าสีนามิเช่นกัน

เสื้อผ้าทั้งใหม่และมือ ๒ นั้น เท่าที่ไป สังเกตการณ์มา ทุกๆศูนย์ผู้ประสบภัยทั้ง ๘-๙ แห่ง คาดตามสายตาว่า ให้แจกคนละ ๑,๐๐๐ ชิ้นต่อหนึ่งคน ก็คงไม่หมดแน่นอน ส่วนของ บริโภคนั้น ตอนนั้นก็มิกินกันอย่างเหลือเฟือ

สำหรับที่อยู่อาศัยนั้น **ทางทหารหาญ กองทัพบกเป็นพระเอกในเรื่องนี้ เป็นภาพทหาร ที่น่ารักมากๆ ต่างก็ขยันขันแข็ง เร่งสร้างที่พัก กันทั้งกลางวันกลางคืนทีเดียว ซึ่งเป็นบ้านชั่วคราว ลักษณะห้องติดกันเป็นแถวๆ และแบ่งเป็นโซนๆ อยู่รวมกันเป็นชุมชนใหม่ ที่สิ้นไร้ไม้ตอกจริงๆ ทุกสิ่งทุกอย่างถูกจัดสรรมาให้พร้อม**

การรักษาพยาบาลนั้น ก็คิดว่าท่วมเทกัน เต็มกำลังของประเทศแล้ว **แถมพลตรีจำลอง ศรีเมือง นำแพทย์มาจากประเทศญี่ปุ่น ร่วมกับ นายแพทย์วิชัย เอกทักษิณ มาช่วยประจำอยู่ รพ.ตะกั่วป่า จังหวัดพังงา นับสิบท่าน ซึ่งเป็น มหากุศลอันใหญ่หลวง แถมศรีภรรยาคุณศรีลักษณ์**

ศรีเมือง ก็มาปักหลักเป็นชาวตะกั่วป่า อยู่ยาวนาน ร่วมครึ่งเดือนทีเดียว เห็นบอกว่า งานนี้แจก ลูกเดียว ช่างน่าชื่นชมแท้ๆ

การฟื้นฟู สภาพแวดล้อมและสิ่งก่อสร้าง นับว่าทำได้รวดเร็ว เพราะหลายหน่วยงานร่วมมือ ร่วมใจกันปรับ-ปลูกให้ทันกับความจำเป็นที่ต้องใช้ ของประชาชน ยังคิดเลยว่า ดีที่เกิดเหตุการณ์ ในฤดูแล้ง ถ้าเป็นฤดูฝนจะแย่ยิ่งกว่านั้นนับร้อยเท่า เพราะฝนตกกรดติด พื้นดินเฉอะแฉะ จะทำอะไร ก็ไม่สะดวกไปหมดทุกอย่างแน่นอน

การฟื้นฟูจิตใจนั้น นับว่า **สถาบันบุญ นิยม ของชาวอโศก**ได้ทุ่มเทลงมาสุดๆ ทั่วประเทศ โดยแบ่งกระจายออกไปตามศูนย์ผู้ประสบภัยทั่วทุก ๘ ศูนย์ มีส่วนกลางอยู่ที่อุทยานพระนารายณ์ อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา **พ่อท่านสมณะไพริทธิ์** กับ **สมณะและสิกขมาตุ ร่วม ๙๐ รูป และ ญาติธรรมร่วมพันชีวิต**มาประกอบกุศลกันครั้งนี้ อย่างพร้อมหน้าพร้อมตาจริงๆ

ทุกวันจะมีการ**ทำวัตรเช้า**ที่อุทยาน พระนารายณ์ พร้อมกับ on line ไปทุกศูนย์ ที่มี สัญญาณโทรศัพท์ และเกือบทุกพุทธสถานทั่วประเทศด้วย ช่างเป็นบุญแท้ๆของชาวพังงา เพราะที่ผ่านมาไม่มีโอกาสได้พบและฟังธรรมจาก พ่อท่านโดยตรงอย่างนี้มาก่อน ในอนาคตก็อย่าหวัง อะไรให้มากนัก อยู่ที่ว่าพวกเราชาวพังงาเหนียวแน่น หรือไม่

การเปิดตัวของ**สถาบันบุญนิยม ซึ่งมา ขอแบ่งปันความทุกข์คราวนี้ที่ตะกั่วป่า** มีคนพูด ว่า หากจังหวัดพังงาไม่เกิดกลุ่มผู้ปฏิบัติธรรมที่ แข็งแรง และเกาะกลุ่มกันเหนียวแน่น คงยากที่ จะมีโอกาสอย่างนี้อีกแล้ว มันเป็นโอกาสที่ชาว พังงาจะต้องชวนชววย ลดละมานะอัตตาของ แต่ละคน ประสานกันให้มันคง

ทุกศูนย์ผู้ประสบภัยที่ไปสัมผัสมา พอ จะพูดได้ว่าประสบความสำเร็จระดับหนึ่ง อย่าง น้อยๆก็ได้ฟังด้วยหูตัวเองว่า สถาบันบุญนิยม

เป็นกลุ่มที่น่ารักที่สุด เพราะเขาทำในสิ่งที่กลุ่มอื่นไม่ทำ เช่น เก็บปัดกวาดขยะต่างๆจนสะอาดเห็นชัดเจน โดยไม่นิยมใส่รองเท้า ไปสร้างวีรกรรมจนได้รับการชื่นชมและมีรางวัลให้ด้วย เช่น ที่ศูนย์

บ้านปากวีป อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา อันนี้ญาติห่างๆของแม่บ้านที่ประสพภัยที่นี่ เขาเล่าให้ฟังด้วยความภาคภูมิใจ ที่ศูนย์แห่งนี้เป็นสุดยอดของความสะอาด จากการประเมินของเจ้าหน้าที่ที่ดูแลศูนย์ผู้ประสพภัยทั้งหมด

นอกจากนี้ชาวตะกั่วป่ายังได้สัมผัสกับสมณะโดยตรง ได้เห็นภาพนิมิตหมายที่น่าเลื่อมใสไม่รับเงินรับทอง และการให้สัมมาทิฐิ ในหลายๆเรื่องที่พวกเขาไม่เคยรู้หรือเคยได้ยินมาก่อน เคยสังเกตเห็นตอนช่วงทำวัตรเช้าที่อุทยาน-พระนารายณ์ มีคนปั่นจักรยานมานั่งทนถูกยุงกัดเพื่อฟังพ่อท่านแสดงธรรมก่อนไปออกกำลังกายทุกเช้า ซึ่งคิดว่าถ้าเขาไม่เข้าใจธรรมที่พ่อท่านพูดก็คงไม่นั่งฟังให้เสียเวลาแน่นอน ผงธุลีในดวงตา ของเขาอาจปลิวไปได้แล้วระดับหนึ่งก็ได้

คลื่นยักษ์สึนามิ ผ่านมากวาดล้างสิ่งก่อสร้างและชีวิตมนุษย์ไปมากมาย มันช่างตึงตังความน่าสะพรึงกลัวไว้ในความรู้สึกของทุกคนอย่างเหนียวแน่น จนเวลาผ่านไปนับเดือนกว่าแล้วหลายคนยังตื่นกลัว วิ่งหนีทุกครั้งที่มีข่าวลือว่าอาฟเตอร์ช็อคอีก กลัวว่าจะช็อคกันเสียก่อนเท่านั้น

คลื่นธรรมะจากสมณะผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบ และเหล่าผู้ปฏิบัติธรรมจากสถาบันบุญนิยมที่มาขอแบ่งปันความทุกข์ และให้โอกาสเรียนรู้ในสิ่งต่างๆของกิเลส ที่ติดจิตวิญญาณมานานจะหลุดล่อนไปบ้างหรือไม่ นั่นมันก็ขึ้นอยู่กับกรรมของแต่ละคนว่า ฟังธรรมเข้าใจแล้วเอาไปทำเอาไปปฏิบัติ เพื่อพ้นทุกข์ของแต่ละเรื่องได้จริงหรือเปล่า

ความชั่วร้ายกับความดีมักอยู่ใกล้กันเสมอ ในภาวะวิกฤติ ย่อมมีช่องทางของโอกาส สำหรับผู้มีสายตาดีและขวนขวาย เพื่อพลิกสถานการณ์ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง กับทุกคน

พระเจ้า(บุญ)ไม่เคยทิ้งท่าน
ซาตาน(บาป)ก็ไม่เคยลืมหิใคร

● **คนตะกั่วป่า**

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

ว่างเบา... ใจสบายไร้กังวล อิศระเสรี

เพียงเพราะถอดถอนพันธนาการของหัวใจหลุดจากเธอได้...”

มีรักหนึ่งก็ทุกข์หนึ่ง มีร้อยก็ทุกข์ร้อย

ความรักเป็นเพียงสายสัมพันธ์บางๆระหว่างใจ แต่น้อยคนนักจะตัดมันขาดได้ ใครทำได้ ใช้ชีวิตอยู่เป็นโสดเสรี มีอิสระคุณก็น้อยสยายปีกบินไป ว่างเบา ใจสบายไร้กังวล

แรกรักกันสุขสันต์ปานจะกลืน แต่นานวันผันผ่าน กลายเป็นกลิ่นไม่เข้าคายไม่ออก ทนอยู่กันไป อย่างฝืดฝืนเต็มประดา บ้างหย่าร้างแยกทางกัน ทั้งรักอันหวานซึ่งให้กลายเป็นอดีต กับความทรงจำ อันชื่นชม

สุขปานใดเมื่อหัวใจไม่มีเธอ.....

สุขเพราะดวงใจไม่เป็นทาส.....

เมื่อดอกรักเบ่งบานภายในใจ เราจะรู้สึกได้ถึงความอาทรต่อเธอคนนั้น คิดถึงอยู่ทุกลมหายใจ ต้องเที่ยวไปรับไปส่ง บริการเธอทุกอย่าง ดุจเป็นทาสในเรือนเบี้ย ยุ่งยากและเหนื่อยหนักกับการรับใช้เธอ

ทำหัวใจให้เป็นไทจากรัก ความสุขมากมายจะหลังไหลเข้ามาในชีวิต สุขที่ไม่ต้องคอยตามเอาใจเธอคนนั้น สุขที่ไม่ต้องห่วงหาอาหาร ดวงใจอิสระ ว่างเบาไร้กังวล

สุขเพราะไม่ต้องเหนื่อยหนักแบกภาระครอบครัว ...

เมื่อต้นรักผลิดอก ผลก็ย่อมปรากฏตามมา เจกชาย-หญิงสานสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา ผลที่ตามมาคือบุตร และหน้าที่รับผิดชอบครอบครัว ความห่วงอาทรเพิ่มจากหนึ่งเป็นสอง ชีวิตเหนื่อยหนักยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ ดันรันทาเลี้ยงตนและครอบครัวจนหัวปั่น แต่หลายคนก็ยังเห็นนรกเป็นสวรรค์ จึงเดินตามกันไปสู่วิถีความระทมทุกข์อันยาวนาน

หากตัดใจจากเธอได้เสียแต่แรก ชีวิตไม่ต้องแบกทุกข์เสียมากมาย อยู่เป็นโสดสบายกว่ากันเยอะเลย จริงมั๊ย

เพราะไม่ยอมตัดใจจากเธอ ความสุขจึงติดปีกไปไกลแสนไกล ...หลายคนทุกข์หนักเพราะรักเขาฝ่ายเดียว บ้างเจ็บปวดเหลือแสนเพราะแฟนไม่รักใหม่ หลายคนทำใจไม่ได้ถึงกับฆ่าตัวตาย หรือส่งคนรักไปทวารนรกให้สมแค้น

หลงหนักก็รักมาก ยากจะตัดสายใยจากเธอ จึงระทมทุกข์ด้วยพิชรักอยู่รำไป รักมากทุกข์มากเช่นนี้แหละ